

ΓΙΑΣΟΥΝΑΡΙ
ΚΑΒΑΜΠΑΤΑ

Η λίμνη

Μυθιστόρημα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

5.63

W

Η λίμνη

ΓΙΑΣΟΥΝΑΡΙ ΚΑΒΑΜΠΑΤΑ

Η ΛΙΜΝΗ

Μυθιστόρημα

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΚΑΙΤΗ ΜΠΟΥΛΟΥΚΟΥ-ΤΣΙΣΚΑΚΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ
ΑΘΗΝΑ 1996

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Yasunari Kawabata, *Mizu-umi*

ΤΙΤΛΟΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: *The Lake*

© Copyright: 1954 by Hite Kawabata, Originally published in Japan

© Copyright για την ελληνική γλώσσα: Θανάσης Καστανιώτης, Αθήνα 1996

Κεντρική διάθεση:

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ Α.Ε.

Ζαλόγγου 11, 106 78 Αθήνα

☎ 330.12.08 - 330.13.27 FAX: 384.24.31

ISBN 960-03-1552-3

ΟΤΖΙΝΜΠΕΪ ΜΟΜΟΪ ΕΦΤΑΣΕ ΣΤΗΝ ΚΑΡΟΥΙΖΑΟΥΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΤΕ-
λος του καλοκαιριού, αν και εκεί, στα ψηλά, είχε ήδη αρ-
χίσει να μυρίζει φθινόπωρο. Αγόρασε ένα φανελένιο
παντελόνι κι έβγαλε πια από πάνω του εκείνο το παλιό. Φόρε-
σε ένα καινούργιο πουλόβερ κι ένα καινούργιο πουκάμισο, κι
επειδή τα βράδια θα 'χε ψύχρα και υγρασία, αγόρασε κι ένα
μπλε αδιάβροχο. Η Καρουιζάουα ήταν το κατάλληλο μέρος
για ν' αγοράσει κάποιος ετοιματζίδικα ρούχα. Αγόρασε κι
ένα ζευγάρι άνετα παπούτσια, κι άφησε στο μαγαζί το παλιό
ζευγάρι. Τύλιξε τα παλιά ρούχα σ' ένα κομμάτι ύφασμα κι
αναρωτήθηκε τι να τα κάνει. Αν τα πετούσε μέσα σε κάποιο
εξοχικό, δε θα τα 'βρισκαν πριν απ' το επόμενο καλοκαίρι.
Τρύπωσε σ' ένα δρομάκι και δοκίμασε με το χέρι το παράθυ-
ρο μιας έρημης έπαυλης, αλλά αυτό ήταν καρφωμένο με σανί-
δες. Δεν ήθελε να σπάσει το παράθυρο· ήταν παράνομο.

Ο Τζίνμπεϊ αναρωτήθηκε αν η πράξη του θα 'ταν ποινικώς
κολάσιμη, αφού υπήρχε περίπτωση να μη τον μηνύσει το θύμα.
Έχωσε τα ρούχα σ' έναν σκουπιδοτενεκέ κι ένωσε ανακού-
φιση. Ο σκουπιδοτενεκές ήταν γεμάτος, γιατί ή οι παραθερι-
στές είχαν ξεχάσει να τον αδειάσουν, ή ο φύλακας είχε βαρε-
θεί να το κάνει. Την ώρα που έχωνε τα ρούχα, ένωσε να πιέζει
έναν όγκο από υγρά χαρτιά. Έπειτα δεν έκλεινε το καπάκι,
αλλά αυτό δεν τον ένοιαξε καθόλου.

Έκανε καμιά τριανταριά βήματα και κοίταξε πίσω του.
Νόμισε ότι είδε ένα σύννεφο από ασημιά ζωύφια να χορεύουν

πάνω απ' τον σκουπιδοτενεκέ, και παραλίγο να γυρίσει πίσω, αλλά το όραμα διαλύθηκε, σαν τη γαλαζωπή σκόνη που πλανιέται γύρω από τ' αγριόπευκα. Τα ευθυγραμμισμένα δέντρα οδηγούσαν σε μιαν αψίδα με λαμπιόνια: ήταν η φωτεινή επιγραφή ενός συγκροτήματος λουτρών.

Μπαίνοντας στον κήπο, έφερε το χέρι στα μαλλιά του: ήταν μια χαρά. Η ικανότητά του να τα κόβει μόνος του, με μια λεπίδα ξυραφιού, εντυπωσίαζε πάντα τους φίλους του.

Μια από τις λουτράρισσες — η «Τουρκάλα», όπως την αποκαλούσαν — τον οδήγησε στο μπάνιο. Έκλεισε πίσω της την πόρτα, έβγαλε την μπλουζα της κι έμεινε μ' ένα στηθόδεσμο.

Ο Τζίνμπεϊ οπισθοχώρησε όταν εκείνη άρχισε να του ξεκουμπώνει το αδιάβροχο, ύστερα όμως παραδόθηκε στα χέρια της και την άφησε να γονατίσει και να τον γυμνώσει τελείως, χωρίς να προβάλει την παραμικρή αντίσταση.

Κατέβηκε στην ευωδιαστή μπανιέρα. Τα τετραγωνάκια τού πυθμένα έδιναν στο νερό ένα πράσινο χρώμα. Το άρωμα δεν είχε τίποτα το ερεθιστικό, αλλά για τον Τζίνμπεϊ, που οι τάσεις φυγής του τον είχαν αναγκάσει να περάσει απ' όλα τα φτηνοξενοδοχεία του Σινάνο, είχε κάτι από την ευωδιά των λουλουδιών. Όταν μούλιασε για τα καλά, η κοπέλα τον έπλυνε από την κορφή ως τα νύχια.

Κάθισε οκλαδόν και, με τα λεπτά κι εύθραυστα χέρια της, καθάρισε με περισσή φροντίδα τα δάχτυλα των ποδιών του. Ο Τζίνμπεϊ κοίταξε το κεφάλι της. Τα μαλλιά της, που τα 'χε τραβήξει πίσω, όπως έκαναν οι γυναίκες όταν έβγαιναν απ' το μπάνιο, έφταναν ως τους ώμους της.

«Θέλετε λούσιμο;»

«Τι... πλένετε και τα μαλλιά;»

«Βεβαίως! Αφήστε. Ξέρω εγώ».

Του άρεσε γενικά να φρεσκάρει τα μαλλιά του, αλλά ανατρίχιασε όταν σκέφτηκε πόσο θα μύριζαν, έτσι που ήταν τόσον καιρό άπλυτα. Συμφώνησε, όμως, κι έσκυψε, ακουμπώντας τους αγκώνες πάνω στα γόνατα. Το απαλό τρίψιμο έδιωξε τη συστολή του.

«Δε μου λες... Το ξέρεις ότι έχεις πολύ ωραία φωνή;»

«Εγώ;!»

«Ναι. Σταματάς να μιλάς, κι εγώ την ακούω ακόμα... Θα 'θελα να την ακούω συνέχεια... Σαν να πηγαίνει κατευθείαν απ' τ' αφτί στην καρδιά. Κι ο χειρότερος εγκληματίας θα 'νιωθε να μαλακώνει αν σ' άκουγε».

«Μα κι οι άλλες κοπέλες...»

«Όχι· δεν είν' έτσι. Η δική σου είναι γεμάτη τρυφερότητα, νοσταλγία. Είναι μια πολύ ωραία, γλυκιά και καθαρή φωνή. Κι ούτε μοιάζει με φωνή τραγουδίστριας. Πάω στοίχημα πως είσαι ερωτευμένη...»

«Όχι· δυστυχώς!»

«Να σου πω... Σταμάτα να μου τρίβεις το κεφάλι όταν μιλάς· μ' εμποδίζει να σ' ακούω».

Τα δάχτυλα του κοριτσιού ακινητοποιήθηκαν.

«Με φέρνετε σε δύσκολη θέση» είπε αμήχανα. «Δεν ξέρω πια τι να πω...»

«Αχ! Σαν φωνή αγγέλου! Δυο λέξεις μόνο να πεις στο τηλέφωνο, κι ο άλλος συνεχίζει να σ' ακούει!»

Ήταν σχεδόν έτοιμος να κλάψει. Ο ήχος εκείνης της φωνής, που τον χάιδευε σαν ζεστό κι ευεργετικό χέρι, τον έκανε να λιγώνει από ευτυχία. Ήταν η φωνή της αιώνιας γυναίκας ή της σπλαχνικής μάνας;

«Από πού είσαι;» ρώτησε.

Το κορίτσι δεν απάντησε.

«Απ' τον ουρανό;»

«Αχ, όχι! Είμαι απ' τη Νίγκατα».

«Μέσα από την πόλη;»

«Όχι· από μια μικρή κωμόπολη του νομού».

Η φωνή της δίσταζε, ακουγόταν σβησμένη.

«Απ' τη χώρα του χιονιού, λοιπόν... Γι' αυτό έχεις τόσο ωραίο δέρμα!»

«Όχι· δεν είναι όμορφο».

«Είναι. Η φωνή σου, όμως, έχει κάτι το εξαιρετικό».

Η κοπέλα, όταν τέλειωσε το λούσιμο, ξέπλυνε τα μαλλιά

του πολλές φορές με ζεστό νερό, που το 'ριχνε μ' έναν μικρό ξύλινο κάδο, του τα στέγνωσε με μια πετσέτα και τον χτένισε πρόχειρα.

Ύστερα, ο Τζίνμπεϊ, με μια φαρδιά πετσέτα γύρω από τη μέση, οδηγήθηκε στο ατμόλουτρο. Η κοπέλα άνοιξε το μπροστινό μέρος ενός τετράγωνου κουτιού και τον έβαλε μέσα. Ο Τζίνμπεϊ πέρασε το λαιμό του μέσα από μια τρύπα, κι όταν η κοπέλα έκλεισε καλά το σκέπασμα, βρέθηκε εγκλωβισμένος σ' έναν ξύλινο κλοιό.

«Σαν γκιλοτίνα» είπε σαν να του ξέφυγε, κι έπιασε να κοιτάζει ολόγυρα φοβισμένος και με γουρλωμένα μάτια. Παγιδευμένος στην τρύπα, κουνούσε το κεφάλι δεξιά κι αριστερά. Η κοπέλα δεν έδειχνε να 'χει προσέξει το φόβο του.

«Πολλοί πελάτες μάς το λένε αυτό».

Το βλέμμα του πηδούσε από την πόρτα στο παράθυρο. Εκείνη του πρότεινε να το κλείσει, ενώ, χωρίς να περιμένει την απάντηση, είχε ήδη αρχίσει να κατευθύνεται προς τα κει.

«Όχι» είπε ο Τζίνμπεϊ.

Το παράθυρο είχε μείνει ανοιχτό, επειδή το δωμάτιο γέμιζε ατμούς. Το φως του λουτρού αντανakλούσε πάνω στα πράσινα φύλλα μιας φτελιάς. Η φτελιά ήταν τεράστια, και το φως δεν μπορούσε να διατρυπήσει το πυκνό της φύλλωμα. Του φάνηκε πως άκουσε τον ήχο ενός πιάνου να διυλίζεται μέσα απ' τα φύλλα, αλλά ο ήχος δεν έβγαζε καμιά μελωδία. Θα πρέπει να 'χε παραισθήσεις.

«Το παράθυρο βλέπει σε κήπο;»

«Μάλιστα».

Το μισόγυμνο κι ανοιχτόχρωμο κορμί του κοριτσιού ξεχώριζε, απόκοσμο, μπροστά στη μάζα των φυλλωμάτων, που φωτιζόταν αμυδρά απ' το ψυχρό, πρασινωπό φως. Ήταν ξιπόλητη πάνω στο δάπεδο με τα ροζ πλακάκια. Τα πόδια της ήταν νεανικά, αλλά είχαν κάτι μαύρα σημάδια στις λαγκούβες πίσω από τα γόνατα.

Ο Τζίνμπεϊ συλλογίστηκε πως, αν ήταν μόνος του εκεί, δε θα το άντεχε· θα πανικοβαλλόταν με τη σκέψη πως εκείνη η

λαιμαριά θα μπορούσε να σφίξει και να τον στραγγαλίσει. Ένιωθε τη ζέστη ν' ανεβαίνει από κάτω του. Η πλάτη του ακουμπούσε σε κάτι σαν θερμαντική πλάκα. Από τα τρία τοιχώματα του κουτιού έβγαινε ατμός.

«Πόσο πρέπει να μείνω έτσι;»

«Όσο θέλετε. Δέκα λεπτά; Ένα τέταρτο; Όσοι έχουν συνηθίσει, μένουν ένα τέταρτο».

Το μικρό επιτραπέζιο ρολόι που ήταν τοποθετημένο πάνω σ' ένα ράφι της ιματιοθήκης, κοντά στην είσοδο, έδειχνε πως είχαν περάσει τέσσερα ή πέντε, το πολύ, λεπτά. Η κοπέλα πήγε να βρέξει με κρύο νερό την πετσέτα που ήταν τυλιγμένη γύρω απ' το κεφάλι του Τζίνμπεϊ, και την ξανάβαλε πάνω στο μέτωπό του.

«Α, κατάλαβα! Αυτό βοηθάει ν' ανέβει το αίμα στο κεφάλι».

Είχε συνέλθει αρκετά ώστε να καταλάβει πόσο γελοίος φαινόταν, με το κεφάλι του που εξείχε απ' το κουτί και μ' εκείνο το σοβαρό ύφος βουδιστή ιερέα. Πέρασε το χέρι του στο στήθος, στην κοιλιά του. Το κορμί του κολλούσε, αλλά δεν ήξερε αν ήταν από τον ατμό ή απ' τον ιδρώτα. Έκλεισε τα μάτια.

Ακούστηκε κάτι σαν παφλασμός, καθώς η κοπέλα, προφανώς για ν' ασχοληθεί με κάτι όσο διαρκούσε το ατμόλουτρο, άρχισε ν' αδειάζει την μπανιέρα απ' το αρωματισμένο νερό και να σφουγγαρίζει το πάτωμα. Ο ήχος έφτανε ως τον Τζίνμπεϊ σαν κύματα που έσκαγαν σ' ένα βράχο. Πάνω στο βράχο, δύο γλάροι με απλωμένες τις φτερούγες φιλιόνταν με τα ράμφη τους. Θυμήθηκε τη θάλασσα του χωριού του.

«Πόση ώρα έχει περάσει;»

«Γύρω στα επτά λεπτά».

Η κοπέλα πήγε να ξαναβρέξει την πετσέτα, και την ξανάβαλε πάνω στο μέτωπό του. Η ξαφνική κι ευχάριστη δροσιά τον έκανε να σκύψει το κεφάλι.

«Αχ!»

«Τι έγινε, κύριε;» ρώτησε η κοπέλα.

Η κοπέλα θα 'χε νομίσει πως τον είχε ζαλίσει η ζέστη του ατμού· μάζεψε την πετσέτα που του 'χε πέσει με το σκύψιμο, και την έβαλε πάλι στο μέτωπό του, κρατώντας την αυτή τη φορά με το χέρι της.

«Μήπως θέλετε να βγείτε τώρα;»

«Όχι, όχι... Εντάξει».

Ξαφνικά, ο Τζίνμπεϊ είχε ένα όραμα. Κυνηγούσε, λέει, αυτό το κορίτσι με τη γλυκιά φωνή σ' ένα δρόμο με τραμ, κάπου στο Τόκιο. Για λίγο, δεν έβλεπε παρά τα δέντρα γκιν-γκο που ήταν κατά μήκος του πεζοδρομίου. Ήταν μούσκεμα στον ιδρώτα. Έτσι όπως ήταν ανίκανος να κάνει την παραμικρή κίνηση, καθώς τον έσφιγγε ο ξύλινος κλοιός, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια γκριμάτσα.

Η κοπέλα τραβήχτηκε. Φαινόταν ν' ανησυχεί λιγάκι απ' τη συμπεριφορά του πελάτη της.

«Τώρα που βλέπεις μόνο το κεφάλι μου, πόσων χρονών με κάνεις;» ρώτησε, αλλά τα κορίτσι έδειχνε σαν να τα 'χε χαμένα, και δεν ήξερε τι ν' απαντήσει:

«Δεν μπορώ ναμαντέψω την ηλικία ενός άντρα».

Δεν έκανε καν τον κόπο να τον κοιτάξει πιο προσεκτικά. Ο Τζίνμπεϊ δεν είχε κανένα λόγο να της πει ότι ήταν τριάντα τεσσάρων ετών. Κι εκείνη; Δε θα 'ταν ούτε είκοσι. Οι ώμοι, η κοιλιά και οι γάμπες της έδειχναν καθαρά πως ήταν ακόμα παρθένα. Τα μάγουλά της, ρόδινα και δροσερά, είχαν ένα ελαφρότατο κοκκινάδι.

«Τώρα θέλω να βγω».

Η φωνή του είχε κάτι το πονεμένο. Η κοπέλα ανασήκωσε το μπροστινό ημικύκλιο του σκεπάσματος. Κρατώντας τις δυο άκρες της πετσέτας που είχε γύρω στο λαιμό του, τραβήξε μαλακά προς τα έξω το κεφάλι του, σαν να 'ταν κάποιο πολύτιμο αντικείμενο. Ύστερα, σφούγγισε τον ιδρώτα που έτρεχε σ' όλο του το σώμα. Ο Τζίνμπεϊ είχε τυλιγμένη στη μέση του μια μεγάλη πετσέτα. Η κοπέλα έστρωσε ένα λευκό σεντόνι πάνω σ' έναν πάγκο, κοντά στον τοίχο, τον έβαλε να ξαπλώσει μπρούμυτα, κι άρχισε να του κάνει μασάζ, ξεκινώντας απ' τους ώμους.

Ο Τζίνμπεϊ ανακάλυψε ότι το μασάζ δεν ήταν μόνο μαλάξεις και εντριβές, αλλά και χτυπηματάκια κοφτά και με την παλάμη ανοιχτή. Το χέρι της κοπέλας, παρότι ήταν γυναικείο και λεπτεπίλεπτο, του χτυπούσε την πλάτη με εκπληκτική επιμονή και δύναμη, κι ο Τζίνμπεϊ άρχισε ν' ανασαίνει με δυσκολία. Θυμήθηκε τότε που το παιδί του τον χτυπούσε στο μέτωπο με όση δύναμη είχαν οι μικρές γροθιές του, και συνέχιζε να τον χτυπάει ακόμα κι όταν χαμήλωσε το κεφάλι του. Μα πότε είχε γίνει αυτό; Τώρα τα χέρια του παιδιού χτυπούσαν τα τοιχώματα ενός τάφου, το χωμάτινο τείχος που το 'χε πλακώσει. Ένωσε να κλείνουν πάνω του οι τέσσερις τοίχοι μιας σκοτεινής φυλακής, και τον έλουσε κρύος ιδρώτας.

«Χρησιμοποιείς ταλκ;»

«Μάλιστα. Δεν αισθάνεστε καλά;»

«Πώς, πώς...» έκανε βιαστικά. «Ξαναϊδρώσα, ε; Τι να σου πω... Θα 'ταν έγκλημα να μην αισθάνεται κανείς καλά όταν ακούει τη φωνή σου...»

Η κοπέλα σταμάτησε απότομα το μασάζ.

«Για μένα, όταν ακούω τη φωνή σου, όλα τ' άλλα εξαφανίζονται. Ξέρω πως αυτό που λέω, είναι λίγο τραβηγμένο, αλλά, πώς να το κάνουμε... μια φωνή δεν μπορείς να την πάρεις από πίσω, είναι άπιαστη... Κάτι φευγάτο — σαν το χρόνο... ή τη ζωή. Γιατί όμως να 'ναι έτσι...; Εσύ μπορείς να χρησιμοποιήσεις τη φωνή σου όποτε θέλεις, όταν όμως αποφασίσεις να σωπάσεις, όπως τώρα, κανείς δεν μπορεί να σ' αναγκάσει να μιλήσεις. Θα μπορούσαν να σου αποσπάσουν δια της βίας μια κραυγή έκπληξης ή φόβου ή πόνου, αλλά μόνο εσύ μπορείς ν' αποφασίσεις αν θα μιλήσεις ή όχι με την πραγματική σου φωνή».

Η κοπέλα, σιωπηλή, συνέχισε να τρίβει τους γοφούς και το πίσω μέρος των γλουτών του Τζίνμπεϊ, κι ύστερα καταπιάστηκε με τις καμάρες των πελμάτων, κατεβαίνοντας μέχρι τα δάχτυλα των ποδιών.

«Θέλετε να γυρίσετε απ' την άλλη μεριά;» Η κοπέλα μίλησε τόσο σιγανά, ώστε η φωνή της μόλις που ακούστηκε.

«Πώς είπες;»

«Είπα, αν θέλετε, να γυρίστε απ' την άλλη μεριά...»

«Να γυρίσω; Εννοείς να ξαπλώσω ανάσκελα;» Γύρισε, σφίγγοντας πάνω του την πετσέτα. Σαν ανθού ευωδιά, το σιγανό μουρμούρισμα της κοπέλας, που συνοδευόταν με κάτι ανεπαίσθητες δονήσεις, πλημμύριζε τ' αφτιά του κι ακολουθούσε τις κινήσεις του σώματός του. Δεν είχε ξανανιώσει ποτέ του τόσο γλυκιά έκσταση στ' αφτιά του.

Ακουμπισμένη μ' όλο της το βάρος στον στενό πάγκο τού μασάζ, η κοπέλα μάλαξε το μπράτσο του. Τα στήθη της ήταν πάνω απ' το πρόσωπό του. Αν και ο στηθόδεσμος δεν ήταν πολύ σφιχτά δεμένος, οι άκρες του της είχαν αυλακώσει ελαφρά τη σάρκα. Όμως, ο τρόπος που τα στήθη της εξείχαν απ' το σώμα της, έδειχναν πως δεν είχαν φτάσει στην πλήρη ωριμότητά τους. Το πρόσωπό της ήταν μάλλον κλασικό, ωοειδές. Το μέτωπό της ήταν κάπως στενό, αλλά μπορεί να 'φταιγαν και τα μαλλιά της που ήταν τραβηγμένα πίσω, κι αυτό τόνιζε τη λάμψη των ματιών της. Το δέρμα της απ' το λαιμό μέχρι τον ώμο ήταν πεντακάθαρο, και τα μπράτσα της ήταν κρουστά και στρογγυλά. Η ακτινοβολία της σάρκας της ήταν τόσο κοντά του, που ο Τζίνμπεϊ έκλεισε τα μάτια. Πίσω απ' τα βλέφαρά του είδε ένα κουτί, σαν αυτά που 'χουν οι ξυλουργοί, γεμάτο καρφάκια που γυαλοκοπούσαν. Ο Τζίνμπεϊ ξανάνοιξε τα μάτια και κοίταξε το ταβάνι: ήταν άσπρο.

«Δε σου φαίνεται ότι το σώμα μου είναι πιο γερασμένο απ' όσο θα 'πρεπε; Φταίνε τα βάσανα» μουρμούρισε ο Τζίνμπεϊ, αλλά την ηλικία του δεν την είχε πει ακόμα.

«Είμαι τριάντα τεσσάρων ετών».

«Ναι; Δε σας φαίνεται» είπε η κοπέλα, αφαιρώντας την παραμικρή έκφραση από τη φωνή της. Είχε φέρει τη βόλτα για να 'ναι πάνω απ' το κεφάλι του Τζίνμπεϊ, και τώρα του 'τριβε το μπράτσο που ήταν προς τον τοίχο.

«Δε βρίσκεις ότι τα δάχτυλα των ποδιών μου είναι μακριά, σαν του πιθήκου; Είναι και θεόστραβα, παρ' όλο που περπατώ πολύ... Με πιάνει φρίκη κάθε φορά που τα βλέπω. Εσύ όμως

τ' άγγιξες με τα όμορφα χεράκια σου. Δεν έφριξες όταν μου 'βγαλες τις κάλτσες;»

Η κοπέλα δεν απάντησε.

«Κι εγώ, ξέρεις, κατάγομαι από τα παράλια. Εκεί είναι κακοτράχαλα, όλο μαύρα βράχια. Περιπατούσα ξιπόλητος και γαντζωνόμουν στα βράχια με τα μακριά δάχτυλα των ποδιών μου...»

Απ' αυτά που είχε πει, τα μισά ήταν αλήθεια. Πόσες φορές, όταν ήταν μικρός, τ' άσχημα πόδια του τον είχαν αναγκάσει να πει ψέματα! Ήταν όμως αλήθεια πως ακόμα και τα κουτουπιέ του ήταν χοντροκομμένα και μαυριδερά, οι καμάρες του ήταν ρυτιδιασμένες, και τα μακριά του δάχτυλα ήταν στρεβλωμένα σε κάθε δυνατό σχήμα. Έτσι όπως ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα, δεν μπορούσε να δει τα πόδια του, οπότε έφερε τα χέρια του στο πρόσωπό του για να τα εξετάσει. Η κοπέλα μάλαξε το μυ που πήγαινε απ' το θώρακα στο μπράτσο, κάπου πάνω απ' το στήθος. Τα χέρια του Τζίνμπεϊ δεν ήταν τόσο αλλόκοτα όσο τα πόδια του.

«Όταν λέτε απ' τα παράλια... από πού δηλαδή;» ρώτησε το κορίτσι με φυσική φωνή.

«Από πού...;» μουρμούρισε εκείνος. «Δε θέλω να μιλώ για τον τόπο όπου γεννήθηκα. Δεν είμαι σαν εσένα... εγώ... δεν έχω πια σπίτι...»

Η κοπέλα δε φλεγόταν να μάθει πού είχε γεννηθεί ο Τζίνμπεϊ, και δεν έδινε και μεγάλη σημασία στα λεγόμενά του. Μα πώς φωτιζόταν το λουτρό; Δεν έπεφτε ούτε μία σκιά πάνω στο σώμα της. Καθώς του μάλαξε το θώρακα, το στήθος της έγερνε μπροστά, κι ο Τζίνμπεϊ έκλεισε τα μάτια, μη ξέροντας πού να βάλει τα χέρια του. Αν τ' άπλωνε παράλληλα με το σώμα του, θα την άγγιζε. Φαντάστηκε ότι θα 'τρωγε κανένα χαστούκι αν την άγγιζε ακόμα και με την άκρη των δακτύλων του. Κι εκείνη τη στιγμή ακριβώς, ένιωσε σαν να τον χαστούκιζαν πραγματικά. Μ' έναν ξαφνικό τρόπο, προσπάθησε ν' ανοίξει τα μάτια του, μα τα βλέφαρά του δεν τον υπάκουσαν. Ήθελε να κλάψει, μα δεν του 'ρχονταν δάκρυα, και τα μάτια

του τον πονούσαν, σαν να τους είχαν βυθίσει καυτές βελόνες.

Δεν ήταν η παλάμη της κοπέλας που τον είχε χτυπήσει στο πρόσωπο, αλλά μια μπλε δερμάτινη γυναικεία τσάντα. Δεν κατάλαβε αμέσως ότι ήταν τσάντα, αλλά, όταν πέρασε η πρώτη εντύπωση, μετά το χαστούκι, την είδε κατάχαμα, μπροστά στα πόδια του. Δεν μπορούσε να πει με βεβαιότητα αν τον είχαν χτυπήσει μ' εκείνη την τσάντα, ή αν του την είχαν πετάξει στο πρόσωπο. Δεν ήταν σίγουρος παρά μόνο για το χαστούκι, γιατί, εκείνην ακριβώς τη στιγμή, άρχισε να συνέρχεται.

Ο Τζίνμπεϊ έβαλε μια φωνή, θέλοντας να σταματήσει τη γυναίκα, να της πει μη φύγει, να της πει ότι είχε χάσει την τσάντα της, αλλά η γυναικεία σιλουέτα έστριψε και χάθηκε στη γωνία ενός φαρμακείου. Μόνο η μπλε τσάντα έμενε στη μέση του δρόμου, σαν αδιάσειστο πειστήριο της ενοχής του Τζίνμπεϊ. Η τσάντα ήταν μισάνοιχτη· φάνηκε μια δεσμίδα από χαρτονομίσματα των χιλίων γιεν. Κι όμως, αρχικά, δεν ήταν τα χρήματα που είχαν τραβήξει την προσοχή του Τζίνμπεϊ, μα η ίδια η τσάντα, κι αυτό ήταν μεγάλο λάθος. Σκάζοντάς το κι αφήνοντας πίσω της την τσάντα, η γυναίκα ήταν σαν να 'θελε να τον ενοχοποιήσει. Μέσα στην τρομάρα του, ο Τζίνμπεϊ έσπευσε να τη μαζέψει από κάτω, και τότε, μόνο τότε, είδε με έκπληξη τη δεσμίδα με τα χαρτονομίσματα των χιλίων γιεν.

Αργότερα, ο Τζίνμπεϊ αναρωτήθηκε μήπως και το φαρμακείο ήταν μια παραίσθηση· γιατί ήταν ένα φαρμακείο παλιό και φτωχικό, σ' ένα προάστιο όπου δεν υπήρχαν σχεδόν καθόλου καταστήματα. Κι όμως, πίσω απ' τις γυάλινες βιτρίνες, είχε δει τη διαφήμιση ενός φαρμάκου για τη μονήρη ταινία των εντέρων, και, κατά παράδοξο τρόπο, υπήρχαν και δύο σχεδόν ολόιδια οπωροπωλεία, το ένα απέναντι στο άλλο, στο σημείο όπου οι γραμμές του τραμ σχημάτιζαν μια καμπή, εκεί όπου άρχιζε το προάστιο. Και στα δυο μαγαζιά υπήρχαν καφάσια με κεράσια και φράουλες. Την ώρα που κυνηγούσε τη γυναίκα, ο Τζίνμπεϊ δεν είχε το νου του παρά μόνο σ' αυτήν. Γιατί τότε, ξαφνικά, πρόσεξε τα δύο οπωροπωλεία; Μήπως προσπάθησε να θυμηθεί τη γωνία, για να μπορέσει να εντοπί-

σει το σπίτι της γυναίκας; Η ύπαρξη, ωστόσο, των οπωροπωλείων ήταν αναμφισβήτητη. Ξανάβλεπε ακόμα και τώρα τις ομοιόμορφες φράουλες, αραδιασμένες περιποιημένα στα καφάσια τους. Μπορεί, όμως, να 'ταν μόνο ένα οπωροπωλείο, κι αυτός, μέσα στη σύγχυσή του, να νόμιζε πως είδε από ένα σε κάθε γωνία. Αργότερα, χρειάστηκε ν' αγωνιστεί σθεναρά για να κατανικήσει τον πειρασμό και να μη γυρίσει πίσω, προκειμένου να εξακριβώσει την ύπαρξη του φαρμακείου και των οπωροπωλείων. Όμως, του ήταν αδύνατον να θυμηθεί ακριβώς πού ήταν εκείνος ο δρόμος, κι είχε μόνο μια συγκεχυμένη ιδέα, με βάση τη νοερή εικόνα ενός χάρτη του Τόκιο. Εκείνο που είχε σημασία, ήταν ο δρόμος που είχε ακολουθήσει η γυναίκα.

«Δε θα πρέπει να 'χε σκοπό να την πετάξει» μουρμούρισε άθελά του, τη στιγμή που η κοπέλα μάλαζε το στομάχι του.

Τρομαγμένος, θαρρείς, απ' την ίδια τη φωνή του, άνοιξε διάπλατα τα μάτια του, μα τα ξανάκλεισε, πριν τον αντιληφθεί η κοπέλα. Η έκφρασή τους μπορεί να της θύμιζε κάποιο καταχθόνιο όρνιο. Είχε μουρμουρίσει κάτι για μια γυναικεία τσάντα, αλλά, ευτυχώς, δεν είχε αποκαλύψει ούτε το τι ακριβώς είχε συμβεί, ούτε το πρόσωπο που την είχε πετάξει. Ένωσε το στομάχι του να γίνεται κόμπος, κι ύστερα να συσπάται σπασμωδικά.

«Με γαργαλάς» είπε, σαν να 'θελε να κάνει αντιπερισπασμό, και τα χέρια της κοπέλας έγιναν ελαφρότερα. Τώρα, όμως, ένιωσε ότι στ' αλήθεια γαργαλιόταν, και γέλασε με την καρδιά του.

Μέχρι εκείνη τη στιγμή, ο Τζίνμπεϊ πίστευε ακράδαντα πως η γυναίκα, είτε τον είχε χτυπήσει με την τσάντα της, είτε του την είχε πετάξει, θα νόμιζε πως την είχε πάρει από πίσω για τα χρήματα που κουβαλούσε — κι ο φόβος της αυτός, φτάνοντας ως την υστερία, την έκανε να παρατήρει την τσάντα και να φύγει τρέχοντας. Μπορεί, όμως, και να μην είχε σκοπό να την πετάξει. Μπορεί, στην πραγματικότητα, να προσπάθησε να τον χτυπήσει με ό,τι είχε πιο εύκαιρο εκείνη τη στιγμή,

και η δύναμη που είχε βάλει, να 'κανε να της φύγει η τσάντα από το χέρι. Πάντως, ό,τι κι αν ίσχυε, ο Τζίνμπεϊ και η γυναίκα θα πρέπει να 'χαν έρθει πολύ κοντά ο ένας με τον άλλο, για να τον χτυπήσει η τσάντα στο πρόσωπο. Δεν αποκλείεται, δηλαδή, την ώρα που μπήκαν σ' εκείνο το ερημικό προάστιο, ο Τζίνμπεϊ, χωρίς να το καταλάβει, να 'χε μειώσει την απόσταση με την οποία την ακολουθούσε. Μήπως, λοιπόν, η γυναίκα είχε προσέξει πως την είχε πλησιάσει, και το 'σκασε, πετώντας του την τσάντα;

Ο Τζίνμπεϊ δεν είχε σκοπό να την κλέψει. Δεν μπορούσε να υποψιαστεί (κι ούτε που του 'χε περάσει απ' το μυαλό) πως η τσάντα ήταν δυνατόν να περιέχει ένα τόσο μεγάλο ποσό. Όταν σήκωσε την τσάντα από κάτω, στην προσπάθειά του να κρύψει ένα τόσο κραυγαλέα ενοχοποιητικό στοιχείο, βρήκε μέσα διακόσιες χιλιάδες γιεν. Εκτός από τα ολοκαίνουργια, κολλαριστά χαρτονομίσματα (σε δύο δεσμίδες, ανά εκατό χιλιάδες) υπήρχε κι ένα βιβλιάριο καταθέσεων, που μπορεί να σήμαινε ότι η γυναίκα επέστρεφε απ' την Τράπεζα κι ότι είχε νομίσει πως την παρακολουθούσαν από κει. Εκτός απ' τις δύο δεσμίδες, η τσάντα δεν είχε παρά χίλια εξακόσια γιεν. Ανοίγοντας το βιβλιάριο, ο Τζίνμπεϊ είδε πως, μετά την ανάληψη των διακοσίων χιλιάδων, στο υπόλοιπο του λογαριασμού της γυναίκας έμεναν είκοσι επτά χιλιάδες γιεν. Μ' άλλα λόγια, τα 'χε σηκώσει σχεδόν όλα.

Σύμφωνα πάντα με το βιβλιάριο, η δικαιούχος ονομαζόταν Μιγιάκο Μιζούκι. Αν τον Τζίνμπεϊ δεν τον είχαν προσελκύσει τα χρήματα, αλλά η παράξενη γοητεία που ασκούσε πάνω του η γυναίκα, θα 'πρεπε κανονικά να της επιστρέψει και τα χρήματα και το βιβλιάριο. Όμως, δεν ήταν τόσο εύκολο. Όπως είχε ακολουθήσει αυτός τη γυναίκα, έτσι τον ακολουθούσαν κι αυτόν τα χρήματα, σαν να 'ταν ζωντανά κι αυτόβουλα. Ο Τζίνμπεϊ δεν είχε ξανακλέψει. Ήταν, όμως, κλοπή, ή μήπως τα ίδια τα χρήματα του είχαν επιβληθεί κι αρνιόνταν να τον αποχωριστούν;

Τη στιγμή που σήκωνε από κάτω την τσάντα, το μόνο που

δεν είχε στο νου του, ήταν το να κλέψει τα χρήματα. Όταν, όμως, συνειδητοποίησε ότι κρατούσε το πειστήριο ενός εγκλήματος, έχωσε την τσάντα κάτω απ' το σακάκι του και βγήκε τρέχοντας στον κεντρικό δρόμο όπου περνούσαν τα τραμ. Τι κρίμα που δεν ήταν ακόμα καιρός για πανωφόρια! Μπήκε στο πρώτο μαγαζί που βρήκε, αγόρασε ένα τετράγωνο κομμάτι ύφασμα και τύλιξε μ' αυτό την τσάντα.

Ο Τζίνμπεϊ ζούσε ολομόναχος σε μια νοικιασμένη γκαρσονιέρα. Μόλις γύρισε σπίτι του, άναψε το μικρό, πηλίνο φουρνάκι κι έκαψε το βιβλιάριο της Μιγιάκο Μιζούκι, το μαντίλι της κι άλλα μικροπράγματα. Κι όταν το βιβλιάριο είχε γίνει πια στάχτες, ο Τζίνμπεϊ κατάλαβε ότι είχε κάνει την ανοησία να μη διαβάσει πρώτα τη διεύθυνση της γυναίκας. Δε λογάριαζε πια να επιστρέψει τα χρήματα. Το βιβλιάριο, το μαντίλι και η χτένα, καθώς καίγονταν, έβγαζαν μια έντονη μυρωδιά. Κι επειδή ο Τζίνμπεϊ φοβήθηκε ότι η δυσοσμία της καίόμενης πλαστικής τσάντας θα 'ταν ακόμα μεγαλύτερη, την έκοψε κομμάτια και, τις επόμενες μέρες, τα 'ριχνε λίγα λίγα στη φωτιά. Κι ό,τι ήταν από μέταλλο και δεν μπορούσε να καεί, όπως η θήκη του κραγιόν, το φερμουάρ της τσάντας, η πουδριέρα, τα ξεφορτώθηκε αργά τη νύχτα, πετώντας τα σ' έναν υπόνομο. Ακόμα κι αν τα 'βρισκε κάποιος κατά τύχη, δεν ήταν απ' τα πράγματα που προκαλούν την προσοχή. Τα χέρια του Τζίνμπεϊ έτρεμαν την ώρα που άδειαζε όσο λίγο κραγιόν είχε απομείνει στη θήκη.

Ενημερωνόταν ανελλιπώς απ' το ραδιόφωνο και τις εφημερίδες, αλλά ούτε άκουσε ούτε διάβασε τίποτα για την κλοπή μιας τσάντας που περιείχε διακόσιες χιλιάδες γιεν κι ένα βιβλιάριο.

«Μμμ... Όπως το φαντάστηκα, δεν το ανέφερε στην αστυνομία. Κάτι θα πρέπει να υπάρχει που να την απέτρεψε απ' το να το κάνει» μονολόγησε ψιθυριστά ο Τζίνμπεϊ κι ένιωσε τα σκοτεινά κατάβαθα της καρδιάς του να φωτίζονται ξαφνικά από μια δυνατή λάμψη. Μήπως την είχε ακολουθήσει, επειδή κάτι μέσα σ' αυτή τη γυναίκα την έκανε ιδεώδες θήραμά του;

Μπορεί να ζούσανε κι οι δυο στην ίδια κόλαση. Αυτά του 'λεγε η εμπειρία του. Ένωσε κάποια συγκίνηση στη σκέψη πως η Μιγιάκο μπορεί να του 'μοιαζε, και μετάνιωσε πικρά που δεν είχε κρατήσει τη διεύθυνσή της.

Η Μιγιάκο θα πρέπει να φοβήθηκε όταν κατάλαβε ότι ο Τζίνμπεϊ την είχε πάρει από πίσω, αλλά μπορεί και, ταυτόχρονα, χωρίς να το συνειδητοποιήσει, να 'νιωσε μια γαργαλιστική ηδονή. Είναι όμως νοητή, στον ανθρώπινο κόσμο, μια μονόπλευρη ηδονή; Τόσες ωραίες γυναίκες κυκλοφορούσαν στην πόλη, ίσως όμως αυτός να πήρε από πίσω την Μιγιάκο, γιατί είχε αναγνωρίσει στο πρόσωπό της έναν ομοιοπαθή, έτσι όπως οι ναρκομανείς αναγνωρίζονται μεταξύ τους.

Αυτό, τουλάχιστον, είχε συμβεί με τη Χισάκο Ταμάκι, την πρώτη γυναίκα που ο Τζίνμπεϊ πήρε ποτέ από πίσω. Και δεν ήταν ακριβώς γυναίκα, αλλά μια κοπελίτσα, ακόμα πιο μικρή κι από εκείνη τη λουτράρισσα με τη γλυκιά φωνή. Η Χισάκο ήταν τότε μαθήτριά του Τζίνμπεϊ στο Λύκειο, κι όταν μαθεύτηκε ότι είχαν σχέσεις, ο Τζίνμπεϊ απολύθηκε.

Ο Τζίνμπεϊ την είχε ακολουθήσει μέχρι την είσοδο του σπιτιού της, κι εκεί, έμεινε καρφωμένος στη θέση του, άφωνος μπροστά στη μεγαλοπρέπεια της πόρτας του κήπου. Ήταν σιδερένια, και το κιγκλίδωμά της κορυφωνόταν σε αραβουργήματα. Η Χισάκο πέρασε την ανοιχτή πόρτα, κι ύστερα γύρισε και τον κοίταξε μέσα απ' τα κάγκελα.

«Κύριε» τον φώναξε. Το χλομό της πρόσωπο είχε αναποκοκκινίσει υπέροχα, αλλά κι ο Τζίνμπεϊ ένωσε τα μάγουλά του να καίνε.

«Μπα; Εδώ μένεις, Ταμάκι;» είπε με βραχνή φωνή.

«Θέλετε κάτι, κύριε; Στο σπίτι μου ερχόσαστε;»

Θα του ήταν αδύνατον να εξηγήσει για ποιο λόγο ένας καθηγητής που σκοπεύει να επισκεφθεί κάποιον μαθητή του, τον παίρνει κρυφά από πίσω. Όμως ο Τζίνμπεϊ κοίταξε πάνω από την πύλη, σαν να θαύμαζε το σπίτι, και είπε:

«Ναι. Χαίρομαι που ένα σπίτι σαν κι αυτό γλίτωσε απ' τον πόλεμο. Είναι σαν θαύμα».

«Το σπίτι μας κάηκε. Αυτό το αγοράσαμε μετά τον πόλεμο».

«Μετά τον πόλεμο; Τι δουλειά κάνει ο πατέρας σου, Ταμάκι;»

«Θέλετε κάτι, κύριε;» είπε η Χισάκο, κοιτάζοντας μ' εξαγριωμένα μάτια τον Τζίνμπεϊ μέσα από τα κάγκελα.

«Ναι... πρόκειται για τα πόδια μου. Υποφέρω από μυκητίαση. Ο πατέρας σου θα πρέπει να ξέρει ένα καλό φάρμακο για τους μύκητες, έτσι δεν είναι;» Πριν καλά καλά τελειώσει τη φράση του, αναρωτιόταν πού του 'χε έρθει να ξεφουρνίσει αυτή τη δερματική ασθένεια μπροστά σ' εκείνη τη μεγαλόπρεπη πύλη, κι έκανε ένα μορφασμό σαν να 'ταν έτοιμος να βάλει τα κλάματα. Όμως η Χισάκο, με την ίδια πάντα σκληρή έκφραση χαραγμένη στο πρόσωπό της, επέμενε:

«Μυκητίαση...;»

«Ακριβώς. Δε θυμάσαι που μιλούσες σε μια συμμαθήτριά σου για ένα καλό φάρμακο για τη μυκητίαση;»

Η κοπέλα έδειξε πως προσπαθούσε να θυμηθεί.

«Έχω φτάσει στο σημείο να μην μπορώ πια να περπατήσω. Θα σε πείραζε να ζητήσεις από τον πατέρα σου το όνομα του φαρμάκου; Θα περιμένω εδώ».

Μόλις βεβαιώθηκε πως το κορίτσι είχε εξαφανιστεί στο εσωτερικό του δυτικότροπου σπιτιού, ο Τζίνμπεϊ το 'βαλε στα πόδια. Είχε την αίσθηση ότι τον κυνηγούσαν τα ίδια τα αποκρουστικά του πόδια.

Έπεισε τον εαυτό του πως η Χισάκο δε θα διακινδύνευε να τον αναφέρει στους γονείς της ή στο σχολείο, αλλά, το ίδιο βράδυ, τον έπιασε ένας τρομερός πονοκέφαλος, και μια νευρική σύσπαση των βλεφάρων τον εμπόδιζε να κοιμηθεί. Όταν τα κατάφερε, ο ύπνος του ήταν ελαφρός και κοβόταν κάθε τόσο. Κάθε φορά που ξυπνούσε, έφερνε το χέρι του στο μουσκεμένο του μέτωπο, κι ο πονοκέφαλος ξανάρχιζε όποτε η φοβερή πίεση που ένιωθε στον αυχένα, ανέβαινε στα μηλίγγια και το μέτωπό του.

Ο πονοκέφαλος αυτός είχε αρχίσει να τον βασανίζει μετά που το 'σκάσε απ' το σπίτι της Χισάκο, καθώς περιπλανιόταν

σ' ένα λούνα-παρκ εκεί κοντά. Τα πόδια του δεν τον κρατούσαν πια, κι είχε καθίσει οκλαδόν στο πεζοδρόμιο, κρατώντας το κεφάλι του στα χέρια. Μαζί με τον πονοκέφαλο, τον είχε πιάσει κι ένας φοβερός ίλιγγος. Άκουσε το καμπανάκι που ανακοίνωνε τον τυχερό αριθμό σε μια λοταρία, κι ήταν σαν να κουδούνιζε μες στο κεφάλι του. Η καμπάνα τού θύμιζε τη σειρήνα της πυροσβεστικής.

«Σου συμβαίνει τίποτα;» Ένα γυναικείο γόνατο τον άγγιζε ελαφρά στον ώμο. Ο Τζίνμπεϊ γύρισε και σήκωσε τα μάτια: του φάνηκε σαν ένα από κείνα τα «κορίτσια» που συνήθιζαν να τριγυρίζουν στα μεταπολεμικά λούνα-παρκ.

Εξακολουθώντας να αισθάνεται άσχημα, ο Τζίνμπεϊ σηκώθηκε με κόπο και σύρθηκε ως τη βιτρίνα ενός ανθοπωλείου, μακριά απ' τα βλέμματα των περαστικών. Το μέτωπό του ακουμπούσε στο τζάμι της βιτρίνας.

«Με πήρες από πίσω;» είπε στην κοπέλα.

«Όχι ακριβώς».

«Πάντως, δε σε πήρα εγώ...»

«Μπα!»

Η απάντηση της κοπέλας ήταν διφορούμενη. Αν, όμως, ήταν θετική, θα συνέχιζε, θα πρόσθετε κάτι. Όμως η κοπέλα έμενε σιωπηλή, κι ο Τζίνμπεϊ, νιώθοντας την ανυπομονησία του να μεγαλώνει, είπε:

«Κάποιος απ' τους δυο μας ακολούθησε τον άλλο. Αν δεν ήμουν εγώ, θα πρέπει να 'σουν εσύ — ή κάνω λάθος;»

«Ε, και λοιπόν;»

Η κοπέλα καθρεφτιζόταν στη βιτρίνα, κι ήταν σαν να στεκόταν ανάμεσα στα λουλούδια.

«Μα τι κάνεις εκεί; Σήκω πάνω γρήγορα! Σε βλέπει ο κόσμος. Σου συμβαίνει τίποτα;»

«Έχω μύκητες... στα πόδια».

Ένιωσε έκπληξη όταν άκουσε τον εαυτό του να επαναλαμβάνει τις ίδιες βλακειές, αυτό όμως δεν τον εμπόδισε να συνεχίσει:

«Με πονάνε τόσο πολύ, που δεν μπορώ να περπατήσω».

«Είσαι απαίσιος. Ξέρω ένα πολύ ωραίο μέρος, εδώ κοντά. Μπορούμε να πάμε, να ξεκουραστούμε. Ίσως θα πρέπει να βγάλεις τις κάλτσες και τα παπούτσια σου».

«Δε θέλω να τα βλέπουν άλλοι».

«Νομίζεις ότι έχω καμιά όρεξη να κοιτάω τα πόδια σου;»

«Θα κολλήσεις, ξέρεις!»

«Δεν κολλάει». Πέρασε το χέρι της κάτω απ' τον ώμο του κι άρχισε να τον ανασηκώνει. «Έλα, κάνε μια προσπάθεια!»

Πάντα κρατώντας το μέτωπό του με το αριστερό του χέρι, ο Τζίνμπεϊ παρατηρούσε το είδωλο του προσώπου της ανάμεσα στα λουλούδια, όταν, ξαφνικά, εμφανίστηκε και η μορφή μιας άλλης γυναίκας. Ο Τζίνμπεϊ αναρωτήθηκε αν ήταν η ιδιοκτήτρια του ανθοπωλείου. Σαν να 'θελε ν' αρπάξει ένα μπουκέτο λευκές ντάλιες, το δεξί του χέρι έπεσε με δύναμη πάνω στο τζάμι, κι ο Τζίνμπεϊ σηκώθηκε. Μέσα απ' τη βιτρίνα, η γυναίκα τον κοίταζε επίμονα, κάτω απ' τα λεπτά, σουφρωμένα φρύδια της. Απ' το φόβο μη σπάσει το τζάμι και κόψει το χέρι του, ο Τζίνμπεϊ έριξε το βάρος του προς την κοπέλα. Εκείνη κατάφερε να τον κρατήσει.

«Μη μου το σκάσεις τώρα, ε!» του είπε και του τράβηξε μια δυνατή τσιμπιά στο στήθος.

«Αι!»

Είχε ξαναγυρίσει στη ζωή. Δεν μπορούσε να καταλάβει πώς είχε οδηγηθεί, μετά τη φυγή του από το σπίτι της Χισάκο, σ' εκείνο το λούνα-παρκ, αλλά από τη στιγμή που η κοπέλα τον τσίμπησε, το μυαλό του καθάρισε. Ένωσε ανανεωμένος, σαν να τον είχε φυσήξει ένα αεράκι που κατέβαινε στη λίμνη απ' το βουνό. Θα πρέπει να 'ταν η δροσερή αύρα της προχωρημένης άνοιξης· παρ' όλα αυτά, είχε μπροστά του μια λίμνη σκεπασμένη με πάγο — ίσως γιατί είχε φοβηθεί μην περάσει το χέρι του μέσα απ' τη βιτρίνα, που ήταν μεγάλη σαν λίμνη. Ήταν η λίμνη του χωριού της μητέρας του. Υπήρχε και μια πόλη στις όχθες της λίμνης, μα η μητέρα του είχε γεννηθεί στο χωριό.

Η λίμνη ήταν βυθισμένη στην ομίχλη, και τα πάντα πέρα

από τον πάγο της όχθης, φαίνονταν απείρως απομακρυσμένα. Ο Τζίνμπεϊ είχε κοροϊδέψει την ξαδέλφη του, τη Γιαγιόι, και την είχε πείσει να περπατήσει στον πάγο, γιατί δεν τη χώνευε από παιδί και την είχε καταραστεί να της έρθουν όλα τα κακά τού κόσμου. Βαθιά μέσα του έτρεφε την ποταπή ελπίδα να σπάσει ο πάγος κάτω από τα πόδια της ξαδέλφης του, και να την καταπιούν τα νερά της λίμνης! Η Γιαγιόι ήταν δυο χρόνια μεγαλύτερη από τον Τζίνμπεϊ, αυτός όμως ήταν πιο πανούργος. Ήταν δέκα μόνο χρόνων όταν έχασε τον πατέρα του από τραγικό θάνατο, και, κυριευμένος απ' το φόβο μήπως η μητέρα του τον εγκαταλείψει για να γυρίσει στην οικογένειά της, είχε αναγκαστεί — αντίθετα από τη Γιαγιόι — να διαμορφώσει έναν πανούργο χαρακτήρα. Η Γιαγιόι, αντίθετα, σου 'δινε την εντύπωση ότι είχε μεγαλώσει στη θαλπωρή του ανοιξιάτικου ήλιου. Ίσως, μάλιστα, να 'ταν αυτή η κρυφή λαχτάρα να μη χάσει τη μητέρα του που τον είχε οδηγήσει στο να ερωτευτεί την ξαδέλφη του. Ευτυχία, για τον μικρό Τζίνμπεϊ, ήταν να περπατάει με τη Γιαγιόι στην ακρολιμνιά, και να βλέπει δίπλα δίπλα τα είδωλά τους στο νερό της λίμνης. Καθώς βάδιζε και κοιτάζε το νερό, ένιωθε ότι οι μορφές τους θα ζούσαν για πάντα στο νερό, μαζί.

Μα η ευτυχία του δεν κράτησε πολύ. Όταν η Γιαγιόι, που ήταν δυο χρόνια μεγαλύτερή του, έκλεισε τα δεκατέσσερα ή τα δεκαπέντε, ανακάλυψε πως ο Τζίνμπεϊ ανήκε στο αντίθετο φύλο. Και, μετά το θάνατο του πατέρα, όλη η οικογένεια της μητέρας του άρχισε να μισεί το σόι του πεθαμένου. Η Γιαγιόι του φερόταν ψυχρά και με απροκάλυπτη περιφρόνηση. Εκείνη ακριβώς την εποχή ήταν που άρχισε να εύχεται να σπάσει η λίμνη και να καταπιεί το κορίτσι. Αργότερα, η Γιαγιόι παντρεύτηκε έναν αξιωματικό του ναυτικού, κι ο Τζίνμπεϊ έμαθε πως είχε χηρέψει.

Το τζάμι της βιτρίνας του ανθοπωλείου ήταν αυτό που θύμιζε στον Τζίνμπεϊ τον πάγο της λίμνης.

«Τι θράσος που το 'χεις, να με τσιμπάς έτσι!» είπε ο Τζίνμπεϊ στην κοπέλα, τρίβοντας το στήθος του. «Πάω στοίχημα πως μου 'κανες σημάδι».

«Ζήτα λοιπόν απ' τη γυναίκα σου να το κοιτάξει, όταν γυρίσεις σπίτι σου».

«Δεν έχω γυναίκα».

«Αλλού αυτά!»

«Αλήθεια σου λέω. Είμαι ένας εργένης καθηγητής» είπε ο Τζίνμπεϊ αδιάφορα.

«Κι εγώ είμαι μια ελεύθερη μαθήτρια» απάντησε η κοπέλα.

Ξέροντας ότι η κοπέλα έλεγε όλο σαχλαμάρες, δεν της είχε ρίξει ως εκείνη την ώρα ούτε μια ματιά· όταν όμως άκουσε τη λέξη «μαθήτρια», τον ξανάπιασε ο πονοκέφαλος.

«Και, δε μου λες... Πονάνε αυτοί οι μύκητες; Δεν κάνει να περπατάς πολύ, ξέρεις...» Η κοπέλα κοίταζε τα πόδια του.

Ο Τζίνμπεϊ αναρωτιόταν τι θα σκεφτόταν η Χισάκο αν τον είχε ακολουθήσει (όπως την είχε ακολουθήσει κι αυτός ως το σπίτι της) και τον έβλεπε παρέα με μια τέτοια γυναίκα. Έριξε μια γρήγορη ματιά στους περαστικούς. Ακόμα κι αν η Χισάκο δεν είχε επιστρέψει στην πύλη μετά που μπήκε στο σπίτι, ο Τζίνμπεϊ ήθελε να πιστεύει ότι, τουλάχιστον, τον ακολουθούσε στην καρδιά της.

Την άλλη μέρα, η τάξη της Χισάκο είχε μάθημα ιαπωνικών με τον Τζίνμπεϊ. Η Χισάκο τον περίμενε στην πόρτα.

«Κύριε, το φάρμακο...» είπε και του 'χωσε κάτι βιαστικά στην τσέπη.

Ο πονοκέφαλος και η αϋπνία της περασμένης νύχτας δεν τον είχαν αφήσει να προετοιμαστεί για το μάθημα, κι είπε στους μαθητές να γράψουν μια έκθεση με ελεύθερο θέμα. Ένα αγόρι σήκωσε το χέρι του.

«Κύριε...; Μπορούμε να γράψουμε ακόμα και για μαν αρρώστια;»

«Ναι, ναι· για ό,τι θέλετε».

«Δηλαδή, κύριε... και συγγνώμη αν γίνομαι αηδιαστικός... αλλά ακόμα και για μύκητες;»

Η τάξη τραντάχτηκε απ' τα γέλια. Όλα τα κεφάλια, ωστόσο, ήταν γυρισμένα προς το μέρος του μαθητή, και κανείς δεν

κοίταζε τον Τζίνμπεϊ. Θα 'λεγε κανείς ότι κοροΐδευαν το συμμαθητή τους κι όχι αυτόν.

«Ακόμα και γι' αυτό — γιατί όχι; Και καθώς μου είναι τελείως άγνωστη αυτή η αρρώστια, ευκαιρία να πλουτίσω τις γνώσεις μου» είπε ο Τζίνμπεϊ κι έριξε μια ματιά στη Χισάκο. Η τάξη έσκασε και πάλι στα γέλια, αλλά, αυτή τη φορά, τα γέλια ήταν με το μέρος του. Η Χισάκο έγγραφε με χαμηλωμένα τα μάτια, αλλά το πρόσωπό της είχε γίνει κατακόκκινο.

Την ώρα που του 'δινε το γραπτό της, ο Τζίνμπεϊ πρόλαβε να διαβάσει τον τίτλο της έκθεσης: «Ο καθηγητής μου». Σκέφτηκε πως θ' αφορούσε τον ίδιο.

«Ταμάκι, να σε δω μετά το μάθημα» είπε ο Τζίνμπεϊ στη Χισάκο. Εκείνη, χωρίς την παραμικρή ένδειξη συναίνεσης, σήκωσε τα μάτια και τον κοίταξε. Ο Τζίνμπεϊ ένιωσε ότι το βλέμμα της ήταν άγριο.

Το κορίτσι πήγε στο παράθυρο κι έμεινε να κοιτάζει την αυλή. Όταν όλοι οι μαθητές παρέδωσαν τις κόλλες τους, έκανε μεταβολή και πλησίασε την έδρα. Ο Τζίνμπεϊ τακτοποίησε τα γραπτά χωρίς να βιάζεται, σηκώθηκε και, μέχρι να βγει στο διάδρομο, δεν είπε λέξη. Η Χισάκο τον ακολουθούσε σε απόσταση ενός μέτρου.

«Σ' ευχαριστώ για το φάρμακο» είπε ο Τζίνμπεϊ, κάνοντας μεταβολή. «Μίλησες σε κανέναν για τη μυκητίαση;»

«Όχι».

«Σε κανέναν;»

«Α, ναι! Στη δεσποινίδα Όντα. Είναι η καλύτερή μου φίλη».

«Μάλιστα. Κατάλαβα. Στην Όντα. Και...»

«Μόνο στη δεσποινίδα Όντα».

«Όταν το λες σε έναν, είναι σαν να το λες σ' όλο τον κόσμο».

«Όχι. Αυτή η συζήτηση έμεινε μεταξύ μας. Δεν κρατάμε τίποτα κρυφό η μια απ' την άλλη».

«Είστε τόσο δεμένες, ε;»

«Μάλιστα. Μ' ακούσατε κι εσείς ο ίδιος να της μιλώ για τη μυκητίαση του πατέρα μου».

«Χμμμ... Μπορεί. Όστε, λοιπόν, δεν κρατάς τίποτα κρυφό απ' την Όντα; Μα αυτό, ξέρεις, είναι αδύνατον. Για σκέψου το! Ακόμα κι αν ήσαστε μαζί μέρα-νύχτα κι αν της έλεγες ό,τι σου κατέβαινε στο μυαλό, πάλι θα 'ταν αδύνατον να της τα πεις όλα. Φαντάσου, για παράδειγμα, πως βλέπεις ένα όνειρο, κι όταν ξυπνήσεις, το 'χεις ξεχάσει. Οπότε, δεν μπορείς να το διηγηθείς στην Όντα. Μπορεί, μάλιστα, να 'ναι ένα όνειρο όπου βλέπεις ότι έχετε τσακωθεί και θες να τη σκοτώσεις».

«Δε βλέπω τέτοια όνειρα».

«Δεν έχει σημασία. Υπάρχει κάτι το νοσηρό στην ιδέα τού να έχεις μια φίλη που να μην της κρύβεις κανένα μυστικό. Είναι ένας παιδιάστικος τρόπος να συγκαλύπτει κανείς τις αδυναμίες του. Η απόλυτη απουσία κάποιου μυστικού μπορεί να ισχύει στον παράδεισο ή στην κόλαση, αλλά όχι στον κόσμο όπου ζούμε. Αν δεν έχεις ούτε ένα μυστικό απ' την Όντα, σημαίνει πως δεν υπάρχουν, πως δε ζεις μια ζωή κατάδική σου. Προσπάθησε να είσαι ειλικρινής με τον εαυτό σου, και θα το δεις».

Η Χισάκο έδειχνε ανήμπορη να καταλάβει τα επιχειρήματά του ή το γιατί της τα 'λεγε.

«Αν κατάλαβα καλά, λέτε να μην πιστεύω στη φιλία;»

«Όχι· λέω πως δε θα υπήρχε φιλία, αν δεν υπήρχαν μυστικά. Κι όχι μόνο η φιλία, αλλά κι όλα τ' άλλα ανθρώπινα συναισθήματα».

«Μα γιατί;» Το κορίτσι εξακολουθούσε να μην καταλαβαίνει. «Κουβεντιάζουμε με την Όντα για καθετί σημαντικό».

«Δεν ξέρω... Δεν μπορώ να πιστέψω πως κουβεντιάζετε για τα πιο σημαντικά πράγματα ή για τα πιο ασήμαντα, όπως, για παράδειγμα, την άμμο σε μια παραλία. Δεν ξέρω αν θεωρείς σημαντική ή ασήμαντη την πάθηση που έχουμε ο πατέρας σου κι εγώ... Κάπου ανάμεσα μήπως;»

Ο Τζίνμπεϊ τα 'χε πει όλα αυτά με τόσο σαρκασμό, που η κοπελίτσα ένιωσε σαν να συντριβόταν στο έδαφος μετά από ένα στιγμιαίο στροβίλισμα στον αέρα. Χλόμιασε και φάνηκε έτοιμη να κλάψει. Ο Τζίνμπεϊ συνέχισε, αυτή τη φορά με γλυκιά, παραμυθητική φωνή:

«Μήπως λες στην Όντα ό,τι γίνεται στην οικογένειά σας; Θα μου 'κανε εντύπωση. Ή μήπως της λες τα επαγγελματικά μυστικά του πατέρα σου; Βλέπεις, λοιπόν; Και, επί τη ευκαιρία, φαντάζομαι ότι για μένα έγραψες στην έκθεσή σου. Θα υπάρχουν όμως εκεί μέσα πράγματα που δεν τα 'χεις πει στην Όντα — ή κάνω λάθος;»

Η Χισάκο κοίταξε τον Τζίνμπεϊ με το βουρκωμένο, διαπεραστικό της βλέμμα. Δεν είπε τίποτα.

«Όσο για τον πατέρα σου, δεν ξέρω τι δουλειές έκανε μετά τον πόλεμο κι έβγαλε τόσα λεφτά... Ας ελπίσουμε, παρ' όλο που δεν είμαι η Όντα, ότι θα μου τα πεις μια μέρα — με λεπτομέρειες».

Αυτό το είπε έτσι, με φαινομενική απλότητα, αλλά και με μια υπόγεια απειλητική χροιά. Αν ο πατέρας της είχε αγοράσει εκείνο το σπίτι μετά τον πόλεμο, ήταν φυσικό να γεννηθούν υποψίες ότι είχε μπλεχτεί με τίποτα εγκλήματα ή παρανομίες, όπως, π.χ., η μαύρη αγορά. Ο Τζίνμπεϊ επίτηδες ανέφερε τον πατέρα της, ελπίζοντας να εξασφαλίσει τη σιωπή της για το ότι την είχε πάρει από πίσω.

Ταυτόχρονα, ο Τζίνμπεϊ θυμήθηκε αυτό που είχε σκεφτεί το προηγούμενο βράδυ: ότι η Χισάκο δε θα τον ανέφερε. Παρ' όλα όσα είχαν συμβεί, δεν είχε λόγους ν' ανησυχεί, γιατί η Χισάκο είχε έρθει στο μάθημα, του 'χε φέρει το φάρμακο για τους μύκητες κι είχε γράψει μια έκθεση με τίτλο: «Ο καθηγητής μου».

Τελικά, μπορεί ο Τζίνμπεϊ να 'χε ακολουθήσει τη Χισάκο υποσυνείδητα, σαν μεθυσμένος ή υπνοβάτης, γητεμένος απ' τα κάλλη της· μπορεί να του 'χε κάνει μάγια. Εκτός αυτού, το ίδιο το γεγονός ότι κάποιος την είχε πάρει από πίσω την προηγούμενη μέρα, μπορεί να έκανε τη Χισάκο να συναισθανθεί την ελκυστική της δύναμη — και μάλιστα, να ξυπνήσει μέσα της ένα ανομολόγητο ηδονικό ρίγος. Ό,τι και να 'ταν, ο Τζίνμπεϊ ένιωθε έντονα αναστατωμένους από εκείνο το γοητευτικό, μυστηριώδες κορίτσι.

Όταν ο Τζίνμπεϊ σήκωσε το κεφάλι, αφού είχε ξεστομίσει

την απειλητική του παρατήρηση στη Χισάκο, κι ενώ σκεφτόταν ότι το ζήτημα είχε τακτοποιηθεί, είδε τη Νομπούκο Όντα: στεκόταν στο τέλος του διαδρόμου και τους κοίταζε.

«Η φίλη σου ανησυχεί. Σε περιμένει. Κοίτα!» Ο Τζίνμπεϊ άφησε τη Χισάκο να φύγει. Εκείνη δεν έτρεξε προς την Όντα, όπως θα 'καναν τα περισσότερα κορίτσια, αλλά απομακρύνθηκε αργά, με το κεφάλι κατεβασμένο.

Τρεις-τέσσερις μέρες αργότερα, ο Τζίνμπεϊ ευχαρίστησε τη Χισάκο:

«Σπουδαίο αυτό το φάρμακο. Σ' ευχαριστώ. Μου πέρασαν τελείως».

«Αλήθεια;» Η Χισάκο κοκκίνισε, και δύο αξιολάτρευτα λακκάκια σχηματίστηκαν στα μάγουλά της.

Δεν έμελλε όμως να μείνει η ντροπαλή, χαριτωμένη Χισάκο ως το τέλος. Οι σχέσεις της με τον Τζίνμπεϊ προχώρησαν ως το σημείο που η Όντα τον ανέφερε, και, τελικά, τον έδιωξαν απ' το σχολείο.

Ενώ η λουτράρισα του μάλαζε την κοιλιά στα λουτρά της Καρουζάουα, ο Τζίνμπεϊ, μετά από τόσα χρόνια, μπορούσε να φέρει στο μυαλό του τον πατέρα της Χισάκο, να κάθεται σε μια βαθιά πολυθρόνα, στη δυτικότροπη έπαυλή του, και να ξεφλουδίζει τα μολυσμένα πόδια του.

«Μμμ... Όσοι πάσχουν από μύκητες, δε θα πρέπει να 'ρχονται στα λουτρά. Ο ατμός θα τους προκαλεί φοβερή φαγούρα» είπε ο Τζίνμπεϊ και γέλασε κοροϊδευτικά. «Δε μου λες... Έχει ξανάρθει κανείς εδώ με μύκητες;»

«Τι να σας πω...»

Η κοπέλα δεν έδειχνε να φλέγεται να του απαντήσει.

«Ούτε που ξέρουμε, εμείς οι υπόλοιποι, τι είναι οι μύκητες, ε;» συνέχισε ο Τζίνμπεϊ. «Είναι κάτι που το παθαίνουν μόνο τα μαλακά ποδαράκια των καλοπερασάκηδων... Κι αυτό που σου λέω, είναι αποδεδειγμένο: οι χειρότερες αρρώστιες αναπτύσσονται στα λεπτότερα πόδια. Βλέπεις, άμα έχεις τέτοια πόδια, σαν του πιθήκου, τι να σου κάνουν οι μύκητες, ακόμα κι αν τους φυτέψεις εκεί! Η πέτσα τους είναι παχιά και σκληρή».

Ενώ μιλούσε, θυμήθηκε την κοπέλα που, λίγο πριν, έτριβε τ' ασημηποδόδαρά του με τα λευκά, απαλά της δάχτυλα.

«Τα δικά μου, ούτε κι οι μύκητες δεν τα θέλουν».

Σούφρωσε τα φρύδια. Μα τι τον είχε πιάσει, τώρα μάλιστα που είχε αρχίσει να νιώθει όμορφα, τι του 'χε έρθει ν' αρχίσει πάλι να μιλάει για δερματικές αρρώστιες σ' αυτή την όμορφη λουτράρισα; Ήταν ανάγκη; Ίσως επειδή είχε πει ψέματα στη Χισάκο εκείνη τη μέρα.

Τότε, μπροστά στο σπίτι της Χισάκο, της είχε ζητήσει να του πει το όνομα ενός φάρμακου, γιατί υπέφερε από μύκητες. Ήταν το πρώτο ψέμα που του 'χε έρθει στο μυαλό. Το πρώτο εκείνο ψέμα το ακολούθησε κι άλλο, λίγες μέρες αργότερα, όταν την ευχαρίστησε που είχε γίνει καλά. Δεν είχε ούτε μύκητες ούτε τίποτα. Αλήθεια είχε πει, στο μάθημα, όταν ισχυρίστηκε πως δεν είχε ιδέα γι' αυτή την πάθηση· όσο για το φάρμακο που του 'χε φέρει η Χισάκο, το 'χε πετάξει. Κι όταν είπε σ' εκείνη την κοπέλα, στο λούνα-παρκ, ότι δεν μπορούσε να περπατήσει από τους μύκητες, άλλος ένας κρίκος ήρθε να προστεθεί στην αλυσίδα με τα ψέματα. Έτσι και πεις ένα ψέμα, πάει: δεν εξαφανίζεται ποτέ και σε καταδιώκει πάντα. Όσο ο Τζίνμπεϊ ακολουθούσε τις γυναίκες, τόσο έσερνε πίσω του ψέματά του. Ίσως το ίδιο να ισχύει και ως προς το έγκλημα. Ένα έγκλημα, απ' τη στιγμή που θα διαπραχθεί, καταδιώκει κάποιον μέχρις ότου το επαναλάβει. Το ίδιο και οι κακές συνήθειες. Η πρώτη φορά που ο Τζίνμπεϊ πήρε από πίσω μια γυναίκα, έφερε τη δεύτερη, η δεύτερη την τρίτη, και ούτω καθεξής. Η ανάγκη να πάρεις από πίσω μια γυναίκα, είναι επίμονη σαν τους μύκητες: δεν εξαφανίζεται· απλώνει. Μια καλοκαιρινή μόλυνση μπορεί να γιατρευτεί προσωρινά, για να εκδηλωθεί ξανά το επόμενο καλοκαίρι.

«Εγώ, ξέρεις, δεν πάσχω από μύκητες! Δεν ξέρω ούτε πώς είναι!» Το είπε τονίζοντας τις λέξεις μία μία, σαν να 'θελε πρώτα απ' όλα να πειστεί ο ίδιος. Μα πώς του 'χε έρθει να συγκρίνει την έκσταση του ν' ακολουθείς μια γυναίκα, μ' ένα πράγμα τόσο σιχαμερό όσο οι μύκητες; Μήπως έφταιγε εκείνο, το πρωταρχικό, ψέμα;

Τώρα, όμως, μια σκέψη πέρασε σαν αστραπή απ' το μυαλό του Τζίνμπεϊ: μήπως αυτό που τον είχε κάνει ν' αναφέρει αυτή τη φανταστική αρρώστια μπροστά στο σπίτι της Χισάκο, ήταν ακριβώς η ντροπή που ένιωθε για τα άσχημα πόδια του; Κι αν ήταν έτσι, η μανία του να παίρνει γυναίκες από πίσω, είχε καμιά σχέση μ' αυτή την ασχήμια, αφού, στο κάτω κάτω, τα πόδια του ήταν αυτά που έκαναν όλη τη δουλειά; Ένωσε έκπληκτος μ' αυτή τη σκέψη. Τελικά, δηλαδή, μήπως ήταν η δυσμορφία ενός μέρους του σώματός του αυτή που λαχταρούσε, που διψούσε για ομορφιά; Αποτελούσε μέρος κάποιου θεϊκού σχεδίου, άσχημα πόδια ν' ακολουθούν ωραίες γυναίκες;

Η λουτράρισσα, με την πλάτη γυρισμένη στον Τζίνμπεϊ, του μάλαξε τα πόδια — απ' τα γόνατα και κάτω. Στη θέση αυτή, τα πόδια του είχαν έρθει ακριβώς κάτω απ' τα μάτια της.

«Εντάξει είναι, ευχαριστώ» είπε ο Τζίνμπεϊ με κάποια νευρικότητα και λύγισε προς τα κάτω τα μακριά, στρεβλωμένα δάχτυλα των ποδιών του.

Τότε η κοπέλα ρώτησε με την ωραία, καμπανιστή φωνή της:

«Να σας κόψω και τα νύχια;»

«Τα νύχια; Εννοείς... των ποδιών; Μιλάς σοβαρά;» Για να κρύψει την αμηχανία του, ο Τζίνμπεϊ πρόσθεσε: «Θα πρέπει να 'χουν μακρύνει πολύ, ε;»

Η κοπέλα αγκάλιασε το πέλμα του ποδιού του και, με μιαν ανάλαφρη κίνηση, τέντωσε τα δάχτυλά του που ήταν στρεβλωμένα σαν του πιθήκου. «Λιγάκι... ναι».

Έπιασε να κόβει τα νύχια με απαλές και προσεκτικές κινήσεις.

«Είναι καλό που δουλεύεις εδώ» είπε ο Τζίνμπεϊ. Τα δάχτυλα των ποδιών του είχαν αφεθεί τελείως στις φροντίδες της. «Δεν έχω παρά να 'ρχομαι εδώ όποτε θέλω να σε δω. Όποτε θέλω να μου κάνεις μασάζ, θα μπορώ να σου τηλεφωνώ;»

«Μάλιστα».

«Δεν είσαι μια τυχαία περαστική. Δεν είσαι μια άγνωστη που δεν ξέρω πώς τη λένε και πού μένει. Δεν είσαι σαν αυτούς που τους χάνεις και δεν τους ξαναβρίσκεις παρά μόνο αν τους

πάρεις από πίσω... Μπορεί να σου φανεί περίεργο, αλλά...»

Ποτέ άλλοτε δεν του 'χε συμβεί ν' αφήσει τ' άσχημα πόδια του στη φροντίδα κάποιου άλλου, όπως τώρα, σ' εκείνη την κοπέλα που του 'κοβε τα νύχια, κι η σκέψη αυτή τού 'φερνε δάκρυα στα μάτια.

«Μπορεί να σου φανεί περίεργο, αλλά είναι αλήθεια. Δε σου 'χει τύχει ποτέ... να διασταυρωθείς με κάποιον, κι ύστερα να νιώσεις μια βαθιά θλίψη; Εμένα, μου 'χει συμβεί συχνά. Λέω μέσα μου: “Τι νόστιμο πρόσωπο!”, ή: “Τι ωραία γυναίκα!”, ή: “Δεν έχω ξαναδεί πιο γοητευτικό πλάσμα!” Και μου συμβαίνει οπουδήποτε — εκεί που περπατάω στο δρόμο, μ' αυτόν που κάθεται δίπλα μου στο θέατρο, την ώρα που κατεβαίνω τα σκαλιά μετά από μια συναυλία. Μόλις φύγουν, όμως, ξέρω πως δε θα τους ξαναδώ ποτέ στη ζωή μου... Γιατί... μπορείς να σταματήσεις κάποιον ξαφνικά στο δρόμο και να του μιλήσεις; Δεν μπορείς. Έτσι είν' η ζωή, αλλά εγώ, κάθε φορά που μου συμβαίνει, μου 'ρχεται να πεθάνω απ' τη στενοχώρια. Νιώθω κάπως... στεγνωμένος... αδειανός... Θέλω να τους ακολουθήσω ως τα πέρατα της γης, αλλά δεν μπορώ. Ο μόνος τρόπος για να καταφέρεις να κατακτήσεις έτσι έναν άνθρωπο, είναι να τον σκοτώσεις».

Ο Τζίνμπεϊ στραβοκατάπιε, καθώς συνειδητοποίησε ότι το 'χε παρατραβήξει, και πρόσθεσε βιαστικά:

«Εντάξει, μην το παίρνεις και τοις μετρητοίς αυτό που είπα... Ευτυχώς που, όποτε θελήσω ν' ακούσω τη φωνή σου, θα μπορώ να σου τηλεφωνώ. Για σένα, όμως, αντίθετα απ' ό,τι ισχύει για τους πελάτες σου, δεν είναι τόσο εύκολο. Εσένα, μπορεί να σ' αρέσει κάποιος συγκεκριμένος πελάτης και να λαχταράς να τον ξαναδείς, αλλά δεν είναι στο χέρι σου να πεις πότε θα ξανάρθει, κι αυτός μπορεί να μην ξανάρθει ποτέ. Δεν το βρίσκεις... λυπηρό; Τι να κάνουμε, όμως... Έτσι είναι».

Ο Τζίνμπεϊ παρακολουθούσε τα «φτερά» της ωμοπλάτης της ν' ανεβοκατεβαίνουν στην κοριτσιίστικη ράχη της καθώς του 'κοβε τα νύχια. Όταν η κοπέλα τελείωσε, έμεινε για λίγο ακίνητη, πάντα με γυρισμένη την πλάτη.

«Τα νύχια των χεριών...;» ρώτησε και στράφηκε. Ο Τζίνμπεϊ έφερε τα χέρια του στο ύψος του στήθους και τα κοίταξε.

«Δεν είναι τόσο μακριά όσο τα άλλα. Ούτε τόσο βρόμικα...»

Όμως τα λόγια του δε φανέρωναν άρνηση, κι η κοπέλα έπιασε να του κόβει και τα νύχια των χεριών.

Ο Τζίνμπεϊ είχε αρχίσει να καταλαβαίνει ότι η λουτράρισσα θα τον έβρισκε μακάβριο. Άλλωστε, μόνο απαίσια θα μπορούσε να χαρακτηρίσει ακόμα κι ο ίδιος αυτά που τόσο απερίσκεπτα της είχε πει. Δηλαδή, τι εννοούσε; Πως μια καταδίκωξη δεν μπορεί παρά να τελειώνει με φόνο; Αυτός, το μόνο που είχε κάνει, ήταν να σηκώσει από κάτω την τσάντα της Μιγιάκο Μιζούκι, και το πιο πιθανό ήταν πως δε θα την ξανάβλεπε ποτέ στη ζωή του. Γιατί να είχε διαφορετική εξέλιξη απ' τις άλλες συναντήσεις του με περαστικές; Είχε ξεκοπεί τελείως κι απ' τη Χισάκο Ταμάκι, και του ήταν πολύ δύσκολο να τη συναντήσει. Δεν είχε ακολουθήσει τις γυναίκες του ως το τέλος. Μπορεί, μάλιστα, να 'χε χάσει και τη Χισάκο και τη Μιγιάκο σ' έναν κόσμο που του ήταν απροσπέλαστος.

Τα πρόσωπα της Μιγιάκο και της Γιαγιόι παρουσιάστηκαν ολοζώντανα μπροστά του, και τα συνέκρινε με το πρόσωπο της λουτράρισσας.

«Από την άλλη, όμως... πώς να μην ξανάρχονται οι πελάτες μετά από τέτοια περιποίηση και φροντίδα!»

«Μα... αυτή είν' η δουλειά μου».

«Όταν σ' ακούω να λες: "Αυτή είν' η δουλειά μου" μ' αυτή τη φωνή...»

Η κοπέλα κοίταξε κάπου στο πλάι. Ο Τζίνμπεϊ έκλεισε τα μάτια, σαν να ντρεπόταν. Μέσα απ' τα μισόκλειστα βλέφαρά του, έβλεπε τον άσπρο της στηθόδεσμο.

«Βγάλ' το» είχε πει μια φορά στη Χισάκο, τραβώντας την μπρετέλα του σουτιέν της. Την πήγε και την έφερε τόσες φορές που, στο τέλος, το λάστιχο έσπασε. Σαν χαμένη, η Χισάκο έμεινε με τα στήθια γυμνά, να κοιτάζει το σουτιέν που εκείνος το κρατούσε στο δεξί του χέρι, ώσπου το πέταξε.

Άνοιξε τα μάτια του και είδε το δεξί χέρι της κοπέλας να του κόβει τα νύχια. Πόσο πιο μικρή απ' αυτήν ήταν τότε η Χισάκο; Δυο χρόνια; Τρία; Άραγε, είχε γίνει και το δέρμα της Χισάκο τόσο όμορφο όσο της λουτραρίσσας; Ο Τζίνμπεϊ ρούφηξε τη μυρωδιά του βαθυγάλαζου βαμβακερού «Κουρούμε» με τ' ακανόνιστα σχέδια. Απ' το ίδιο ύφασμα ήταν και το κιμονό που φορούσε όταν ήταν παιδί, αλλά η μυρωδιά είχε ανακληθεί στη μνήμη του απ' το χρώμα της μπλε ποδιάς από ποπλίνα της Χισάκο. Την ώρα που η Χισάκο ξανάβαζε την ποδιά της, έβαλε τα κλάματα, κι εκείνος είχε βουρκώσει.

Ο Τζίνμπεϊ ένιωσε όλη τη δύναμη να φεύγει από τα δάχτυλα του δεξιού του χεριού, που το κρατούσε η κοπέλα και του 'κοβε τα νύχια επιδέξια μ' ένα ψαλίδι. Θυμήθηκε πως το ίδιο αυτό χέρι είχε μουδιάσει μια φορά που περπατούσαν χέρι χέρι με τη Γιαγιόι πάνω στην παγωμένη λίμνη του χωριού της μητέρας του.

«Τι έπαθες;» τον είχε ρωτήσει η Γιαγιόι, πριν επιστρέψει στην όχθη. Αν ο Τζίνμπεϊ κρατούσε σφιχτά το χέρι της μέσα στο δικό του, μπορεί και να τα κατάφερνε να την πνίξει κάτω από τον πάγο.

Η Γιαγιόι κι η Χισάκο δεν ήταν τυχαίες περαστικές. Όχι μόνο ήξερε τα ονόματα και τις διευθύνσεις τους, αλλά είχε και σχέσεις μαζί τους, και τις έβλεπε όποτε ήθελε. Παρ' όλα αυτά, πάλι είχε χρειαστεί να τις κυνηγήσει και, ακόμα χειρότερα, είχε αναγκαστεί να τις αποχωριστεί.

«Τ' αφτιά...» ρώτησε η κοπέλα. «Να σας καθαρίσω και τ' αφτιά;»

«Τι θέλεις να κάνεις στ' αφτιά μου;»

«Να τα καθαρίσω. Αν θέλετε, σηκωθείτε και καθίστε».

Ο Τζίνμπεϊ ανακάθισε στον πάγκο. Ένιωσε την κοπέλα να του τρίβει πολύ μαλακά το λοβό, κι ύστερα, ξαφνικά, να βάζει μέσα στ' αφτί το δάχτυλό της και να το στριφογυρίζει απαλά. Αμέσως ο Τζίνμπεϊ ένιωσε το αφτί του να ξεβουλώνει και να ξαλαφρώνει, κι ύστερα να γεμίζει μ' ένα λεπτό άρωμα. Αρχισαν ν' ακούγονται κάτι αιθέριοι, τρεμουλιαστοί ήχοι, κι όσο

συνεχίζονταν, οι απαλοί παλμοί τους απλώνονταν. Προφανώς, η κοπέλα, με το άλλο της χέρι, έδινε ελαφρά χτυπηματάκια στο δάχτυλο που ήταν μέσα στ' αφτί.

«Μα τι κάνεις; Είναι σαν να ονειρεύομαι» είπε ο Τζίνμπεϊ μέσα σ' εκείνη την παράξενη έκσταση. Γύρισε το κεφάλι του, αλλά, φυσικά, δεν μπορούσε να δει το αφτί του. Τότε η κοπέλα, λυγίζοντας ελαφρά το μπράτσο της προς το πρόσωπό του, ξανάβαλε μέσα το δάχτυλό της κι έπιασε να το στριφογυρίζει σιγά.

«Είναι σαν να μου ψιθυρίζει ερωτόλογα ένας άγγελος. Αχ, ας μπορούσα μόνο να καθαρίσω τ' αφτιά μου απ' όλες τις άλλες ανθρώπινες φωνές και να κρατήσω μόνο τη δική σου! Ακόμα και τα ψέματα θα μπορούσαν να εξαφανιστούν...»

Η κοπέλα πλησίασε το ημίγυμνο σώμα της στη γύμνια τού Τζίνμπεϊ, κι εκείνος ένιωσε να τον πλημμυρίζει μια παραδεισένια μουσική.

«Ελπίζω να μείνατε ευχαριστημένος».

Το μασάζ είχε τελειώσει. Ο Τζίνμπεϊ έμεινε καθισμένος, ενώ η λουτράρισσα του κούμπωνε το πουκάμισο, του φορούσε τις κάλτσες, του 'βαζε τα παπούτσια και του 'δενε τα κορδόνια. Το μόνο που έκανε αυτός, ήταν να κουμπώσει τη ζώνη του και να δέσει τη γραβάτα του. Την ώρα που έπινε ένα παγωμένο αναψυκτικό έξω απ' το λουτρό, η κοπέλα ήρθε και στάθηκε δίπλα του.

Τον συνόδευσε ως την έξοδο, κι όταν ο Τζίνμπεϊ βγήκε στον νυχτωμένο κήπο, του φάνηκε ότι είδε έναν γιγάντιο ιστό αράχνης. Μαζί με διάφορα έντομα, είχαν αιχμαλωτιστεί στον ιστό και δυο-τρία πουλάκια· πάνω στα γαλάζια φτερά τους και γύρω από τα μάτια τους είχαν σχηματιστεί όμορφοι άσπροι κύκλοι. Τα νήματα θα 'σπαγαν εύκολα αν τα πουλιά κουνούσαν τα φτερά τους, μα τα φτερά τους ήταν διπλωμένα, και τα πουλιά ήταν παγιδευμένα. Στη μέση του ιστού ήταν η αράχνη, με γυρισμένη την πλάτη στα πουλιά, σαν να φοβόταν μη τη ραμφίσουν αν πήγαινε πολύ κοντά τους.

Ο Τζίνμπεϊ σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε το σκοτεινό δά-

σος. Μια φωτιά σε μια μακρινή όχθη φεγγοβολούσε στη λίμνη του χωριού της μητέρας του, κι ο Τζίνμπεϊ ένιωσε να μαγνητίζεται μυστηριωδώς προς τις φλόγες που καθρεφτίζονταν στη μαυρίλα του νερού.

ΟΤΑΝ Η ΜΙΓΙΑΚΟ ΜΙΖΟΥΚΙ ΕΧΑΣΕ ΤΗΝ ΤΣΑΝΤΑ ΤΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΚΟΣΙΕΣ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΓΙΕΝ, ΔΕΝ ΠΗΓΕ ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ· ΟΧΙ ΟΤΙ ΤΟ ΠΟΣΟ ΉΤΑΝ ΓΙ' ΑΥΤΗΝ ΕΥΚΑΤΑΦΡΟΝΗΤΟ, ΑΛΛΑ, ΕΤΣΙ ΟΠΩΣ ΕΪΧΑΝ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ, ΔΕ ΘΕΩΡΗΣΕ ΣΚΟΠΙΜΟ Ν' ΑΝΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΑΠΩΛΕΙΑ. ΕΠΟΜΕΝΩΣ, ΑΔΙΚΑ ΤΟ 'ΒΑΛΕ ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ Ο ΤΖΙΝΜΠΕΪ ΚΙ ΕΦΤΑΣΕ ΩΣ ΤΟ ΣΙΝΣΟΥ, ΑΝ ΚΑΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΤΟΝ ΚΑΤΑΤΡΕΧΕ ΣΤΙΣ ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ, ΔΕΝ ΉΤΑΝ Η ΚΛΟΠΗ, ΑΛΛΑ ΤΑ ΙΔΙΑ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ.

Δεν υπήρχε αμφιβολία πως τα 'χε πάρει τα χρήματα, απ' τη στιγμή όμως που φώναξε τη Μιγιάκο όταν είδε να της πέφτει η τσάντα, μπορεί να μην ήταν ένοχος κλοπής. Ούτε κι η Μιγιάκο πρέπει να νόμισε πως ο Τζίνμπει την είχε κλέψει, ούτε καν πως αυτός ήταν που της είχε πάρει την τσάντα. Όταν την πέταξε στη μέση του δρόμου, δεν ήταν κανένας άλλος εκεί γύρω εκτός απ' τον Τζίνμπει, κι έτσι, ήταν τελείως φυσικό να υποψιαστεί αυτόν. Αφού, όμως, η Μιγιάκο δεν τον είχε δει να σηκώνει την τσάντα, θα πρέπει να την πήρε κάποιος άλλος.

Μόλις μπήκε στο σπίτι, η Μιγιάκο φώναξε την υπηρέτρια.

«Σάτσικο! Σάτσικο! Η τσάντα μου... Μου 'πεσε. Πήγαινε, σε παρακαλώ, να μου τη φέρεις. Πρέπει να 'ναι μπροστά στο φαρμακείο. Γρήγορα! Τρέχα!»

«Μάλιστα».

«Αν δεν βιαστείς, θα τη βουτήξει κάποιος».

Η Μιγιάκο ανέβηκε πάνω λαχανιασμένη. Πίσω της ερχόταν η άλλη υπηρέτρια, η Τάτσου.

«Είπατε ότι σας έπεσε η τσάντα, δεσποινίς;»

Η Τάτσου ήταν η μητέρα της Σάτσικο. Δούλευε σ' εκείνο το σπίτι πριν ακόμα φέρει και την κόρη της. Δυο υπηρέτριες περίσσευαν για το σπίτι μας γυναίκα που ζούσε μόνη, αλλά η Τάτσου εκμεταλλεύτηκε μια κάποια ηθική χαλάρωση που επικρατούσε εκεί μέσα, και σχεδόν αυτοπροβιάστηκε σε κάτι πάνω από μιαν απλή υπηρέτρια. Η Τάτσου, τότε αποκαλούσε τη Μιγιάκο «κυρία» και τότε «δεσποινίς», όταν όμως ερχόταν στο σπίτι ο κύριος Αρίτα, πάντα την προσφωνούσε «κυρία».

Μια φορά, χωρίς να το θέλει καλά καλά, η Μιγιάκο ένωσε μια παρόρμηση ν' ανοίξει την καρδιά της στην Τάτσου.

«Που λες, όταν μέναμε σ' ένα ξενοδοχείο στο Κιότο, της καμαριέρας τής άρεσε να με λέει “δεσποινίς” όταν ήμαστε μόνες. Όταν όμως ήταν μαζί μου ο Αρίτα, μ' έλεγε πάντα «κυρία», παρ' όλο που είμαι πολύ νεότερη από τον Αρίτα. Αν μ' έλεγε “δεσποινίς”, θα 'ταν σαν να με μείωνε, εγώ όμως ένιωθα ότι με λυπόταν, ότι έλεγε μέσα της: “Αχ, το κακόμοιρο το κοριτσάκι!”, κι αυτό με στενοχωρούσε πολύ». Κι η Τάτσου τής είχε απαντήσει: «Τότε, έτσι θα σας μιλάω κι εγώ» — κι από τότε, αυτό έκανε πράγματι.

«Μα, δεσποινίς, πώς είναι δυνατόν να σας έπεσε η τσάντα και να μη σκύψατε να τη μαζέψετε; Μόνο την τσάντα σας κρατούσατε, δεν είν' έτσι; Θέλω να πω... δεν κουβαλούσατε τίποτ' άλλο.»

Η Τάτσου κοιτούσε τη Μιγιάκο με τα ματάκια της γουρλωμένα.

Τα μάτια της ήταν στρογγυλά, ακόμα κι όταν δεν ήταν γουρλωμένα, κι αυτή η στρογγυλάδα τους τα 'κανε να φαίνονται μικρά και τρομαγμένα. Όταν η Σάτσικο, που έμοιαζε πολύ στη μητέρα της, γούρλωνε τα μάτια της, ήταν υπέροχη όταν όμως η Τάτσου γούρλωνε τα δικά της, ήταν σαν να πετάγονταν προς τα έξω, σαν να 'χαν κάτι ανησυχητικό κι ανεκμυστήρευτο, που υπονοούσε κρυφά κι απωθημένα. Ήταν ανοιχτά καστανά, κι αυτό έδινε στην έκφρασή της μια κάποια ψυχρότητα.

Το ανοιχτόχρωμο πρόσωπό της ήταν κι αυτό μικρό και στρογγυλό. Είχε χοντρό λαιμό, μεγάλο στήθος, και το σώμα της βάραινε και φάρδαινε όσο κατέβαινε προς τα μικρά της πόδια. Τα ποδαράκια της κόρης της ήταν εξαισία, αλλά της Τάτσου ήταν σαν να λύγιζαν κάτω από το βάρος που σήκωναν. Μάνα και κόρη ήταν κοντές.

Ο παχύς σβέρκος της Τάτσου την εμποδίζει να σηκώσει το κεφάλι προς τα πίσω, κι έτσι, για να δει τη Μιγιάκο, αναγκάζεται ν' ανεβάζει τις κόρες των ματιών της. Αυτό έκανε τη Μιγιάκο να νομίζει πως η Τάτσου την «έγδυνε» με το βλέμμα της.

«Σου είπα: μου 'πесе! Τι θέλεις τώρα;» είπε η Μιγιάκο με το ύφος που χρησιμοποιούσε για να μαλώνει τις υπηρέτριες. «Βλέπεις να 'χω καμιά τσάντα μαζί μου;»

«Εντάξει, δεσποινίς, αλλά μου είπατε ότι σας έπесе μπροστά ακριβώς από το φαρμακείο. Ξέρετε λοιπόν πού είναι. Εί-ναι εδώ κοντά. Δεν μπορεί να την έχετε χάσει! Ολόκληρη τσάντα...»

«Σου είπα: μου 'πесе».

«Εδώ, όμως, δε μιλάμε για μια ομπρέλα που την ξεχνάς κάπου... Μιλάμε ότι σας έπесе η τσάντα! Πέφτουν οι πίθηκοι απ' τα δέντρα;»

Πολύ περίεργη παρομοίωση.

«Μπορούσατε να τη μαζέψετε όταν καταλάβατε ότι σας είχε πέσει. Γιατί δεν το κάνατε;»

«Φυσικά και μπορούσα! Όλο σαχλαμάρες λες! Αν προσέ-χεις τη στιγμή που σου πέφτει κάτι, τότε δεν μπορείς να πεις ότι το 'χασες — έτσι δεν είναι;»

Η Μιγιάκο συνειδητοποίησε ότι είχε μεν ανέβει πάνω, αλλά στεκόταν τόση ώρα χωρίς να 'χει αλλάξει ρούχα. Η γκαρνταρόμπα με τα δυτικά της ρούχα και το κομό με τα για-πωνέζικα βρίσκονταν πάνω, στο μικρό δωμάτιο με τις τεσσε-ρισήμιση ψάθες. Και τη βόλεψε ν' αλλάζει σ' εκείνο το δωμα-τιάκι, δίπλα ακριβώς στην κρεβατοκάμαρα με τις οκτώ ψάθες που τη μοιραζόταν με τον γερο-Αρίτα, όταν εκείνος την επι-

σκεπτόταν. Όμως, το γεγονός και μόνο ότι είχε τα ρούχα της στο πάνω πάτωμα, αποδείκνυε περίτρανα πως η Τάτσου είχε στην απόλυτη δικαιοδοσία της όλο το ισόγειο.

«Πήγαινε κάτω, σε παρακαλώ, και φέρε μου μια πετσέτα. Και να τη βρέξεις με κρύο νερό· είμαι λίγο ιδρωμένη». Η Μιγιάκο φαντάστηκε πως, όσο εκείνη θα σκούπιζε τον ιδρώτα από το σώμα της, η Τάτσου θα 'μενε στο κάτω πάτωμα.

«Μάλιστα. Θέλετε, μήπως, να σας τριψω; Να φέρω μια λεκάνη με νερό και παγάκια απ' το ψυγείο...»

«Όχι· δε χρειάζεται» είπε η Μιγιάκο και σούφρωσε τα φρύδια.

Την ώρα που η Τάτσου κατέβαινε τις σκάλες, άνοιξε η εξώπορτα.

«Μαμά» είπε η Σάτσικο, «έψαξα απ' το φαρμακείο μέχρι τις γραμμές του τραμ, μα δε βρήκα πουθενά την τσάντα της κυρίας».

«Το περίμενα. Ανέβα να της το πεις. Πέρασες απ' την αστυνομία να το δηλώσεις;»

«Έπρεπε;»

«Μα, επιτέλους, πού το 'χεις το μυαλό σου; Τρέχα αμέσως!»

«Σάτσικο! Σάτσικο!» φώναξε η Μιγιάκο από πάνω. «Δε χρειάζεται να πας. Η τσάντα δεν είχε τίποτα πολύτιμο...»

Η Σάτσικο δεν απάντησε, μα η Τάτσου πήρε ν' ανεβαίνει τη σκάλα, κρατώντας μια μικρή λεκάνη μέσα σ' έναν ξύλινο δίσκο. Η Μιγιάκο είχε βγάλει τη φούστα της και φορούσε μόνο τα εσώρουχά της.

«Θέλετε να σας τριψω την πλάτη, κυρία;» ρώτησε η Τάτσου με επιτηδευμένη ευγένεια.

«Όχι· σ' ευχαριστώ».

Η Μιγιάκο πήρε την πετσέτα που την είχε μουσκέψει η Τάτσου, άπλωσε τα πόδια κι άρχισε να τα σφουγγίζει απαλά, καθαρίζοντάς τα ανάμεσα στα δάχτυλα. Η Τάτσου πήρε τις κάλτσες που ήταν πεταμένες ένα κουβάρι στο πάτωμα, και τις δίπλωσε προσεκτικά.

«Μη χολοσκάς· θέλουν πλύσιμο» είπε η Μιγιάκο και πέταξε την πετσέτα στην Τάτσου.

Η Σάτσικο ανέβηκε κι αυτή. Υποκλίθηκε βαθιά, στο κατώφλι της διπλανής κάμαρας με τις τεσσερισήμιση ψάθες, και είπε: «Γύρισα. Δε βρήκα την τσάντα». Ήταν χαριτωμένη, αλλά λίγο αστεία.

Η Τάτσου είχε δασκαλέψει ειδικά την κόρη της για τέτοιες τυπικότητες, αν και η δική της συμπεριφορά απέναντι στη Μιγιάκο κυμαινόταν, ανάλογα με τις περιστάσεις, από την υπερβολική ευγένεια ως την αναίδεια ή τη γλοιώδη οικειότητά. Είχε όμως μάθει τη Σάτσικο να δένει τα παπούτσια τού γερο-Αρίτα, όταν εκείνος έφευγε απ' το σπίτι. Ο Αρίτα υπέφερε από νευραλγίες και, καμιά φορά, για να σηκωθεί, χρειαζόταν ν' ακουμπήσει στον ώμο της Σάτσικο που ήταν γονατισμένη στα πόδια του. Η Μιγιάκο είχε υποψιαστεί από καιρό ότι η Τάτσου σχεδίαζε να της κλέψει τον Αρίτα για λογαριασμό της κόρης της, αλλά δεν είχε σιγουρευτεί ακόμα αν το δεκαεπτάχρονο κορίτσι ήταν ή δεν ήταν στο κόλπο. Η Τάτσου έβαζε τη Σάτσικο ν' αρωματίζεται. Μια φορά που η Μισσούκο την είχε ρωτήσει γι' αυτό, η Τάτσου απάντησε: «Είναι γιατί το σώμα της βγάζει κάποια μυρωδιά».

«Γιατί δε θέλετε να πάει η Σάτσικο στην αστυνομία και να δηλώσει την απώλεια;» επέμεινε η υπηρέτρια.

«Είσαι όμως μια ξεροκέφαλη...»

«Μα δεν είναι κρίμα; Πόσα χρήματα είχατε;»

«Δεν είχα καθόλου χρήματα». Η Μιγιάκο έκλεισε τα μάτια, έβαλε πάνω τους τη μουσκεμένη πετσέτα κι έμεινε για λίγο ακίνητη. Η καρδιά της άρχισε πάλι να χτυπάει δυνατά.

Η Μιγιάκο είχε δύο βιβλιάρια καταθέσεων. Το πρώτο ήταν στο όνομα της Τάτσου, κι η υπηρέτρια είχε ζητήσει να κρατηθεί μυστικό απ' τον γερο-Αρίτα. Το άλλο ήταν στ' όνομά της, κι απ' αυτόν το λογαριασμό η Μιγιάκο είχε αποσύρει τις διακόσιες χιλιάδες γιεν. Αυτό, δεν το 'πε στην Τάτσου, γιατί, αν το μάθαινε ο γερο-Αρίτα, θα την άρχιζε στις ερωτήσεις, τι τα 'θελε τα χρήματα και τα λοιπά. Έτσι, αποφάσισε να το κρατήσει μυστικό — τουλάχιστον για λίγο καιρό.

Τα διακόσιες χιλιάδες *γιεν* ήταν η ανταμοιβή της Μιγιάκο για το ότι είχε χάσει τα νιάτα της — αυτή τη σύντομη περίοδο ανθοφορίας που τη χαράμιζε δίνοντας το κορμί της σ' έναν ετοιμοθάνατο, ασπρομάλλη γέρο. Αυτά τα χρήματα ήταν το ίδιο της το αίμα, και τώρα τα χρήματα είχαν κάνει φτερά, και δεν της είχε μείνει τίποτα. Δεν μπορούσε να το πιστέψει. Όταν κάποιος ξοδεύει χρήματα, μπορεί να θυμηθεί αργότερα πού τα ξόδεψε. Όταν όμως χάνεις αυτά που μάζευες λίγα λίγα, ακόμα κι αυτή η ανάμνηση της οικονομίας είναι πικρή.

Παρ' όλα αυτά, η Μιγιάκο δεν μπορούσε ν' αρνηθεί ότι είχε νιώσει ένα στιγμιαίο ρίγος όταν έχανε τα χρήματα — ένα ηδονικό ρίγος. Αντί να το βάλει στα πόδια, φοβισμένη απ' αυτόν που την είχε πάρει από πίσω, θα μπορούσε απλώς να κάνει στην άκρη, για ν' αφήσει να την κατακλύσει εκείνο το αιφνίδιο κύμα της ηδονής.

Ήξερε, βέβαια, πως η τσάντα δεν της είχε πέσει. Αλλά, όπως κι ο Τζίνμπεϊ δεν μπορούσε να θυμηθεί αν τον είχαν χτυπήσει με την τσάντα ή, απλώς, του την είχαν πετάξει στο πρόσωπο, έτσι και η Μιγιάκο: της ήταν αδύνατον να πει αν είχε χτυπήσει τον άντρα με την τσάντα ή είχε αρκεστεί στο να του την πετάξει. Το σίγουρο ήταν ότι είχε αντιδράσει έντονα. Το χέρι της είχε μουνδιάσει ξαφνικά, το μούδιασμα είχε απλωθεί στο μπράτσο και το στήθος της, και, σε λίγο, όλο της το σώμα σπαρταρούσε από μια οδυνηρή έκσταση. Θαρρείς και κάποια ακαθόριστη αίσθηση, που είχε αρχίσει να φουντώνει μέσα της καθώς ο άντρας την ακολουθούσε, πήρε ξαφνικά φωτιά· θαρρείς και τα νιάτα της, που 'χαν μαραθεί στη σκιά του γερο-Αρίτα, είχαν ξαφνικά ξαναζωντανέψει κι έπαιρναν εκδίκηση. Αν αυτό ήταν αλήθεια, τότε η Μισάκο, εκείνην ακριβώς τη στιγμή, ανταμειβόταν για όλη την ταπείνωση που είχε υπομείνει όλες εκείνες τις μέρες και τους μήνες που χρειάστηκε για να συγκεντρώσει τα διακόσιες χιλιάδες *γιεν*. Ίσως, λοιπόν, τα χρήματα να μην πήγαν τόσο στραφι.

Εκείνη τη στιγμή, πάντως, το περιστατικό δεν είχε να κάνει με τα διακόσιες χιλιάδες *γιεν*. Η Μιγιάκο δεν είχε στο νου της

τα χρήματα όταν χτυπούσε τον άντρα με την τσάντα της ή του την πετούσε στο κεφάλι. Δεν είχε καν προσέξει για πότε η τσάντα της είχε φύγει από το χέρι, κι ούτε θυμόταν την τσάντα της τη στιγμή που έκανε ξαφνικά μεταβολή και το 'βαλε στα πόδια — οπότε, έλεγε αλήθεια όταν ισχυριζόταν ότι η τσάντα της είχε πέσει. Ακόμα και πριν χτυπήσει τον άντρα είχε ξεχάσει και την τσάντα και τα χρήματα που είχε μέσα. Η ιδέα ότι την ακολουθούσε ένας άντρας, είχε πέσει πάνω της όπως σε κουκουλώνει ένα κύμα, κι όταν το κύμα έσβησε στην ακτή, η τσάντα είχε γίνει καπνός.

Η Μιγιάκο ένιωθε ακόμα εκείνη τη μουδιασμένη ηδονική αίσθηση όταν δρασκελίζε το κατώφλι του σπιτιού της, κι αυτός ήταν ο λόγος που είχε τρέξει σαν κυνηγημένη να κρυφτεί στο πάνω πάτωμα.

«Πήγαινε κάτω, σε παρακαλώ. Θέλω να ξεντυθώ μόνη μου» είπε η Μιγιάκο στην Τάτσου, μόλις σκούπισε το λαιμό και τα χέρια της.

«Και γιατί δεν πάτε στο μπάνιο;» είπε η Τάτσου, κοιτώντας την καχύποπτα.

«Δεν έχω όρεξη να μετακινηθώ».

«Μάλιστα· κατάλαβα. Είστε όμως σίγουρη ότι χάσατε την τσάντα της μπροστά στο φαρμακείο, μόλις στρίψατε απ' το δρόμο με τις ράγες του τραμ; Εγώ, πάντως, λέω να περάσω απ' το αστυνομικό τμήμα... Δε χάνουμε τίποτα να ρωτήσουμε...»

«Δε θυμάμαι ακριβώς το μέρος».

«Πώς γίνεται αυτό;»

«Ε, να... κάποιος μ' είχε πάρει από πίσω και...»

Απ' τη λαχτάρα της να βρεθεί μόνη, ώστε να εξαλείψει κάθε ίχνος της έξαψής της, η Μιγιάκο την έκανε την γκάφα.

«Πάλι;!» έκανε η Τάτσου και γούρλωσε τα στρογγυλά της μάτια.

«Ε, ναι!» είπε η Μιγιάκο με έμφαση. Δεν πρόλαβε όμως να το πει, κι η έκσταση εξανεμίστηκε αστραπιαία, αφήνοντάς την παγωμένη και κενή.

«Επιστρέψατε κατευθείαν στο σπίτι σήμερα; Ή μήπως πή-

ρατε πάλι τους δρόμους μ' έναν άντρα να σας κυνηγάει από πίσω; Γι' αυτό, λοιπόν, χάσατε την τσάντα σας!»

Η Τάτσου στράφηκε στη Σάτσιο, που ήταν ακόμα εκεί, γονατισμένη.

«Σάτσιο, ακόμα εδώ είσαι;»

Η Σάτσιο κοκκίνισε, την κοίταξε σαστισμένη και στηρίχτηκε στο ένα της πόδι για να σηκωθεί.

Το ήξερε όμως κι η Σάτσιο ότι τη Μιγιάκο την έπαιρναν συχνά από πίσω οι άντρες. Κι ο γερο-Αρίτα το ήξερε. Μια μέρα, στο πιο κεντρικό σημείο της πόλης, η Μιγιάκο είχε ψιθυρίσει στο γέρο: «Κάποιος μ' έχει πάρει από πίσω».

«Τι;» Ο γέρος έκανε να γυρίσει.

«Όχι· μην κοιτάς!»

«Γιατί να μην κοιτάξω; Πώς το ξέρεις ότι σ' έχουν πάρει από πίσω;»

«Το νιώθω· αυτό είν' όλο. Εκείνος ο ψηλός με τον οποίο διασταυρωθήκαμε πριν από λίγο... Μ' ένα μπλε καπέλο, αν δεν κάνω λάθος...»

«Δεν τον πρόσεξα. Μήπως του 'κανες κάνα νόημα καθώς περνούσε;»

«Μα τι είν' αυτά που λες;! Σιγά μη τον ρώτησα: “Κύριε, είστε ένας απλός περαστικός ή πρόκειται να παίξετε έναν σημαντικό ρόλο στη ζωή μου;”!»

«Σ' αρέσουν κάτι τέτοια, ε;»

«Εδώ που τα λέμε, θα 'θελα να τον ρωτήσω... Ας στοιχηματίσουμε μέχρι πού θα μ' ακολουθήσει... Έχω όρεξη να βάλω στοίχημα μαζί σου. Επειδή όμως προβλέπω ότι δε θα γίνει τίποτα όσο με βλέπει να συνοδεύομαι από έναν ηλικιωμένο με μπαστούνι, λέω να πας σ' εκείνο το ραφτάδικο και να μας βλέπεις από κει. Αν μ' ακολουθήσει ως το τέλος του δρόμου και πίσω, κερδίζω ένα άσπρο καλοκαιρινό ταγιέρ — όχι όμως λινό, χρυσέ μου...»

«Κι αν χάσεις;»

«Για να δούμε... Αν χάσω, θα σ' αφήσω να κοιμηθείς όλη νύχτα με το κεφάλι σου πάνω στον ώμο μου».

«Αν όμως γυρίσεις να τον κοιτάξεις, ή του μιλήσεις, δεν πάει».

«Έγινε».

Ο γερο-Αρίτα ήταν σίγουρος πως το 'χε χαμένο το στοίχημα, αλλά λογάριασε πως, ακόμα κι αν έχανε, πάλι η Μιγιάκο θα τον άφηνε να κοιμηθεί όλη νύχτα με το κεφάλι του πάνω στον ώμο της. Όταν όμως σκέφτηκε πως, σαν θα τον έπαιρνε ο ύπνος, δε θα μπορούσε να ξέρει αν η Μιγιάκο θα 'ταν ακόμα εκεί ή όχι, χαμογέλασε πικρά και μπήκε στο ραφτάδικο. Καθώς έβλεπε τη Μιγιάκο και τον άντρα που την ακολουθούσε, ένιωσε να σκιρτάει μέσα του μια παράξενη νεανικότητα. Δεν ήταν ζήλια. Δεν του επιτρεπόταν να ζηλεύει.

Στο σπίτι του, ο γέρος συντηρούσε μια ωραία γυναίκα, με το πρόσχημα ότι χρειαζόταν μια οικονόμο. Η μαιτρέσα του ήταν γύρω στα τριάντα — δέκα χρόνια μεγαλύτερη από τη Μιγιάκο. Κι όταν βρισκόταν στην αγκαλιά αυτών των δύο γυναικών, με το κεφάλι του ν' ακουμπάει στον κόρφο τους, και τα στήθια τους κοντά στο στόμα του, ο γερο-Αρίτα, που κόντευε τα εβδομήντα, φανταζόταν ότι οι δυο κοπέλες ήταν η μητέρα του· γιατί μόνο με μια μητέρα γαλήνευε ο γέρος. Η Μιγιάκο και η οικονόμος γνώριζαν την ύπαρξη η μία της άλλης. Ο γέρος απειλούσε τη Μιγιάκο ότι, έτσι και ζήλευε ποτέ η μία την άλλη, αυτό θα τον εξόργιζε και θα τον εξαργίωνε τόσο πολύ, ώστε να τις προσβάλει αισχρά· ή ότι θα πάθαινε συγκοπή και θα πέθαινε. Αυτό ακουγόταν λίγο εγωιστικό, αλλά είναι γεγονός πως ο Αρίτα έπασχε λιγάκι από μανία καταδιώξεως. Η Μιγιάκο ήξερε ότι υπέφερε από την καρδιά του, γιατί ήταν φορές που της ζητούσε να του πιέσει το στήθος με τ' απαλά της χέρια και ν' ακουμπήσει μαλακά το ωραίο της μάγουλο. Είχε ακουμπήσει αρκετές φορές με προσοχή, όταν χρειαζόταν, τα απαλά χέρια της ή το όμορφο μάγουλό της πάνω στο στήθος του. Όμως η οικονόμος, που την έλεγαν Ουμέκο, δε φαινόταν και τελείως απαλλαγμένη από το αίσθημα της ζήλιας. Και η Μιγιάκο, με την πείρα της, υπέθετε πως, κάθε φορά που ο Αρίτα έφτανε στο σπίτι της όλο γλύκες, ήταν

γιατί τον είχε διώξει από το σπίτι του μια σκηνή ζηλοτυπίας της Ουμέκο. Η Μιγιάκο δεν μπορούσε να το χωνέψει ότι μια κοπέλα σαν τα κρύα τα νερά είναι δυνατόν να ζηλεύει έναν γέρο, κι αυτό την έφερνε σε απόγνωση.

Ο γερο-Αρίτα παρουσίαζε συχνά την Ουμέκο σαν την καλή νεράιδα του σπιτιού του, κι η Μιγιάκο καταλάβαινε πως ο δικός της ρόλος ήταν αποκλειστικά αυτός της επί πληρωμή ερωμένης. Ήταν προφανές, ωστόσο, πως αυτό που αναζητούσε ο γέρος στο πρόσωπο τόσο της μιας όσο και της άλλης, ήταν το αρχέτυπο της μητέρας. Τον είχε μεγαλώσει μια μητριά, γιατί οι γονείς του είχαν χωρίσει όταν αυτός ήταν δύο χρονών. Την ιστορία αυτή την είχε διηγηθεί άπειρες φορές στη Μιγιάκο.

Μερικές φορές, στην αγκαλιά της Μιγιάκο, αφηνόταν να παρασυρθεί: «Ξέρεις πόσο ευτυχισμένος θα 'μουν αν με φρόντιζες εσύ ή η Ουμέκο, έστω και ως μητριά;»

«Μην το λες... Θα σου 'βαζα κάτι φωνές αν ήσουν προγόνός μου! Θα πρέπει να 'σουν φοβερά κακομαθημένος!»

«Ήμουν ένα αξιολάτρευτο παιδί».

«Τώρα, όμως, αποζημιώνεσαι για ό,τι τράβηξες όταν ήσουν παιδί. Τώρα, στα γεράματά σου, έχεις μια καλή μητέρα — για να μην πω: δύο. Αυτό κι αν είναι τύχη!» έλεγε η Μιγιάκο με κάποια ειρωνεία.

«Έτσι είναι. Και σας είμαι ευγνώμων».

«Μα πώς μπορεί να λέει: “Είμαι ευγνώμων”;» σκεφτόταν η Μιγιάκο, και φούντωνε μέσα της ο θυμός. Την ίδια στιγμή, όμως, συναισθανόταν κι ότι κάποιο δίδαγμα για τη ζωή μπορούσε ν' αντλήσει απ' τη συμπεριφορά αυτού του σκληροτράχηλου γέρου που κόντευε τα εβδομήντα.

Ο Αρίτα έδειχνε ενοχλημένος απ' τη ράθυμη ζωή της Μιγιάκο που, συνηθισμένη καθώς ήταν από μικρή ν' ασχολείται μόνο με τον εαυτό της, δεν ήξερε τι σημαίνει δουλειά. Έχανε όλη τη νεανική της ενεργητικότητα και σπαταλούσε όλη της τη ζωή με το να κάθεται και να περιμένει — χωρίς πολλή αγωγή — τις επισκέψεις ενός γέρου. Η Μιγιάκο αναρωτιόταν προς τι ο τόσο μεγάλος ενθουσιασμός της Τάτσου. Η Τάτσου

ήταν αυτή που, ξέροντας πως η Μιγιάκο συνόδευε πάντα το γέρο στις μετακινήσεις του, της είχε βάλει την ιδέα να φουσκώνει τους λογαριασμούς του ξενοδοχείου. Της είχε πει να δίνει στο γέρο παραποιημένα τιμολόγια ξενοδοχείων και να βάζει στην τσέπη της τη διαφορά. Όμως η Μιγιάκο δε θα συμφωνούσε να ξεπέσει ως εκεί, ακόμα κι αν υπήρχε ξενοδοχείο που θα δεχόταν να κάνει αυτή την μπαγαποντιά.

«Τουλάχιστον, όμως, επωφεληθείτε απ' τα φιλοδωρήματα, κυρία. Πληρώστε το λογαριασμό του ξενοδοχείου σ' ένα διπλανό δωμάτιο. Πείσετε τον κύριο Αρίτα να φανεί γενναιόδωρος. Αυτός, για να τηρήσει τα προσχήματα, θα κάνει ό,τι του πείτε. Παίρνετε λοιπόν όλο το ποσό (τρεις χιλιάδες γιεν, ας πούμε) και, την ώρα που πηγαίνετε στο διπλανό δωμάτιο, τραβάτε ένα χαρτονόμισμα των χιλίων, το χώνετε στη ζώνη ή την μπλούζα σας, κι ούτε γάτα ούτε ζημιά!»

«Δεν μπορώ να το πιστέψω! Με εκπλήσσεις! Πώς είναι δυνατόν να 'σαι τόσο άπληστη, τόσο... φτηνή...»

«Καθόλου ευτελής σάς πληροφορώ. Για γυναίκες σαν κι εμάς, τα μικρά ρυάκια κάνουν τα μεγάλα ποτάμια· αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να βάλουμε λίγα λεφτουδάκια στην άκρη — μέρα με τη μέρα, μήνα με το μήνα. Εγώ είμαι με το μέρος σας, κυρία. Δεν μπορώ να βλέπω αυτόν τον αχόρταγο γερο-βρικόλακα να ρουφάει τα νιάτα σας...»

Όταν ερχόταν ο γερο-Αρίτα, η Τάτσου, για να τον ευχαριστήσει, άλλαζε ακόμα και τη φωνή της, όπως κάνουν τα κορίτσια στα μπαρ. Τώρα, όμως, καθώς μιλούσε στη Μιγιάκο, η φωνή της είχε πάρει έναν πολύ σοβαρό τόνο, κι η Μιγιάκο ένιωθε ένα ρίγος. Δεν ήταν όμως τόσο η φωνή της Τάτσου ή τα λεγόμενά της που την έκαναν ν' ανατριχιάσει· ήταν η συνειδητοποίηση του πόσο γρήγορα σάρωνε ο χρόνος τα νιάτα της, σε αντίθεση με το πόσο πολύς καιρός είχε χρειαστεί για να μαζέψει τις οικονομίες της.

Η Μιγιάκο είχε ανατραφεί τελείως διαφορετικά απ' ό,τι η Τάτσου. Ός το τέλος του πολέμου, η Μιγιάκο είχε μεγαλώσει μες στην καλοπέραση — «στα πούπουλα», όπως λένε —, και δε

θα μπορούσε να τη συγκινεί η ιδέα τού να υποκλέψει χρήματα από ένα λογαριασμό ξενοδοχείου. Η Μιγιάκο κατέληξε πως οι χυδαίες συμβουλές της Τάτσου δεν ήταν παρά μια απτή απόδειξη του ότι η υπηρέτρια βουτούσε μικροπράγματα από την κουζίνα.

Ακόμα κι ένα απλό φάρμακο για το συνάχι στοίχιζε πέντε με δέκα γιεν ακριβότερα απ' όταν έστελναν τη Σάτσικο να το αγοράσει. Τη Μιγιάκο την έτρωγε η περιέργεια: θα 'θελε να «ψαρέψει» τη Σάτσικο, για να μάθει πόσα χρήματα είχε καταφέρει να εξοικονομήσει η μάνα της μ' αυτή τη μέθοδο του «φασούλι το φασούλι», αλλά, αφού η Τάτσου δεν έδινε ούτε τοσοδά χαρτζιλίκι στην κόρη της, θα 'ταν τελείως απίθανο να της είχε δείξει το βιβλιάριό της. Όσο κι αν η Μιγιάκο έλεγε μέσα της ότι είχε χρέος να κάνει τα στραβά μάτια σ' αυτές τις μικροαπάτες, δεν μπορούσε να προσπεράσει εξίσου εύκολα τις συνέπειες αυτής της νοοτροπίας, που της θύμιζε την αποταμιευτική μανία του μυρμηγκιού. Άλλοι θα θεωρούσαν υγιή τον τρόπο ζωής της Τάτσου και νοσηρό της Μιγιάκο. Τα νιάτα και η ομορφιά της Μιγιάκο εξανεμιζονταν, ενώ η ζωή της Τάτσου συνεχιζόταν χωρίς την παραμικρή προσωπική φθορά. Μια φορά που η Τάτσου έλεγε πως ο άντρας της, που είχε σκοτωθεί στον πόλεμο, την τυραννούσε, η Μιγιάκο τη ρώτησε με μια κρυφή λαχτάρα: «Σ' έκανε να κλαις;»

«Αχ! Αν μ' έκανε, λέει! Κάθε μέρα, τα μάτια μου ήταν κατακόκκινα και προσημένα από το κλάμα. Μια φορά, πέταξε τη μασιά πάνω στη Σάτσικο και τη βρήκε στο λαιμό. Άμα κοιτάξτε το σβέγκο της, φαίνεται ακόμα το σημάδι. Κι αυτό το σημάδι, για μένα, είναι η καλύτερη απόδειξη!»

«Απόδειξη για ποιο πράγμα;»

«Αχ, δεσποινίς, δεν ξέρω πώς να σας το εξηγήσω...»

«Ε λοιπόν, οι άντρες πρέπει να 'ναι απαίσιοι! Πώς μπορεί να τυραννάει κανείς ένα πλάσμα σαν κι εσένα!» δήλωσε η Μιγιάκο με προσποιητή αφέλεια.

«Έτσι είναι... Μπορούμε, όμως, να το δούμε κι αλλιώς. Εκείνο τον καιρό, ήταν σαν να μ' είχε υπνωτίσει αλεπού. Μ'

εξουσίαζε τόσο πολύ ο άντρας μου, ώστε δεν είχα μάτια παρά μόνο γι' αυτόν... Ύστερα, όμως, λύθηκαν τα μάγια, κι όλα ξανάγιναν όπως πριν».

Τα λόγια της Τάτσου ξύπνησαν στη Μιγιάκο αναμνήσεις της απ' όταν ήταν κοπελίτσα κι είχε χάσει την πρώτη αγάπη της στον πόλεμο.

Μεγαλωμένη στα λούσα, η Μιγιάκο αδιαφορούσε κάπως για τα χρήματα και, παρ' όλο που, τώρα, διακόσιες χιλιάδες γιεν δεν ήταν ευκαταφρόνητο ποσό, το πήρε γρήγορα απόφαση. Στο κάτω κάτω, η οικογένεια της Μιγιάκο είχε χάσει στον πόλεμο πολύ περισσότερα από διακόσιες χιλιάδες γιεν. Παρ' όλα αυτά, η Μιγιάκο έπιασε ν' αναρωτιέται με ποιον τρόπο θα μπορούσε ν' αναπληρώσει ποτέ αυτά τα χρήματα. Δεν ήξερε τι να κάνει, γιατί είχε σηκώσει αυτά τα χρήματα έχοντας στο νου της κάτι συγκεκριμένο. Επειδή το ποσό ήταν αρκετά μεγάλο, θα μπορούσε, αυτός που τα βρήκε, να βάλει μιαν αγγελία στην εφημερίδα ή, αφού η τσάντα της είχε μέσα και το βιβλιάριο, όπου ήταν γραμμένα τ' όνομά της και η διεύθυνσή της, να της το φέρει κατευθείαν στο σπίτι ή να το πάει στην αστυνομία. Η Μιγιάκο ξεψάχνισε όλες τις εφημερίδες τις επόμενες τρεις-τέσσερις μέρες. Τότε συνειδητοποίησε πως τ' όνομά της και η διεύθυνσή της ήταν γνωστά και στον άντρα που την είχε πάρει από πίσω. Αναρωτήθηκε αν αυτός ο ίδιος άντρας της είχε κλέψει και την τσάντα. Αν δεν ήταν αυτός, θα συνέχιζε να την ακολουθεί, ανεξάρτητα απ' το αν είχε σηκώσει την τσάντα της από κάτω ή όχι. Κι αν το 'χε βάλει στα πόδια, έντρομος, μετά την τσαντιά που 'χε φάει στο κεφάλι;

Η Μιγιάκο έχασε την τσάντα της μια βδομάδα περίπου μετά τη μέρα που η Μιγιάκο είχε αναγκάσει τον Αρίτα να της αγοράσει το ύφασμα για το άσπρο ταγιεράκι. Όλη εκείνη τη βδομάδα, ο γέρος δεν ήρθε στο σπίτι της. Εμφανίστηκε, νυχτιάτικα, δυο μέρες μετά το περιστατικό με την τσάντα.

«Αχ, κύριε Αρίτα, τι ευχάριστη έκπληξη!» Η Τάτσου τον υποδέχτηκε χαρούμενα και πήρε από τα χέρια του την ομπρέλα που έσταζε. «Με τα πόδια ήρθατε, κύριε;»

«Ναι. Βρομόκαιρος... Θ' αρχίσουν οι βροχές τώρα...»

«Και θα σας ταλαιπωρούν οι πόνοι σας, ε, κύριε; Σάτσικο! Σάτσικο!» φώναξε η Τάτσου και πρόσθεσε: «Α, ξέχασα: κάνει μπάνιο». Ύστερα έτρεξε, ξιπόλητη, ως την πόρτα και βοήθησε το γέρο να βγάλει τα παπούτσια του.

«Αν το λουτρό είναι έτοιμο, ευχαρίστως θα 'κανα κι εγώ ένα ζεστό μπάνιο. Με τόση υγρασία και τόση ψύχρα για την εποχή...»

«Σας πειράζουν αυτά — το καταλαβαίνω». Τα αραιά της φρύδια σούφρωσαν όλο κατανόηση πάνω απ' τα μικρά της μάτια. «Αχ, και τώρα; Δε σας περιμέναμε απόψε, κι η Σάτσικο μπήκε στο λουτρό πριν από σας! Τι θα κάνω τώρα;»

«Δεν πειράζει».

«Σάτσικο! Σάτσικο! Βγες αμέσως! Σκούπισε καλά παντού και μάζεψε τα νερά!» Η Τάτσου έφυγε σαν αστραπή και ξαναγύρισε αφού έβαλε τη χύτρα στη φωτιά κι άναψε τη θερμάστρα στο λουτρό.

Ο γερο-Αρίτα φορούσε ακόμα το αδιάβροχό του κι έτριβε τα πόδια του.

«Θέλετε να σας τρίψει λίγο η Σάτσικο όσο θα κάνετε μπάνιο;»

«Πού είναι η Μιγιάκο;»

«Η κυρία είπε ότι θα πήγαινε σινεμά, να δει τα Επίκαιρα. Θα γυρίσει όπου να 'ναι, γιατί είπε ότι θα δει τα Επίκαιρα και θα φύγει».

«Κάλεσε, σε παρακαλώ, μια μασέζ».

«Μάλιστα, κύριε. Την ίδια, όπως πάντα;» Η Τάτσου πήγε να του φέρει τα ρούχα που φορούσε στο σπίτι.

«Θ' αλλάξετε στο μπάνιο, έτσι;» ρώτησε όταν γύρισε. Ύστερα, ξαναφώναξε: «Σάτσικο!», κι έπειτα είπε: «Λοιπόν... εγώ πάω να φωνάξω τη μασέζ».

«Δε βγήκε ακόμα η Σάτσικο;»

«Βεβαίως, κύριε. Σάτσικο!»

Όταν επέστρεψε η Μιγιάκο, μια ώρα αργότερα, βρήκε μια γυναίκα να κάνει μασάζ στον γερο-Αρίτα, στην πάνω κρεβατοκάμαρα.

«Με πονάνε όλα μου τα κόκαλα» είπε με σιγανή φωνή. «Πώς σου 'ρθε να βγεις έξω μ' αυτή την παλιοβροχή; Κάνε κι εσύ ένα μπάνιο· θα σου κάνει καλό».

«Εντάξει».

Η Μιγιάκο κάθισε στο πάτωμα κι ακούμπησε την πλάτη στην ντουλάπα. Είχε να δει τον Αρίτα μια ολόκληρη βδομάδα, και το πρόσωπό του ήταν σταχτί και κουρασμένο. Τα μάγουλά του και τα χέρια του είχαν γεμίσει καφετιές φακίδες.

«Πήγα να δω τα Επίκαιρα. Τρελαίνομαι να βλέπω Επίκαιρα. Στο δρόμο άλλαξα γνώμη, είπα να πάω να λούσω τα μαλλιά μου, αλλά το κομμωτήριο ήταν κλειστό, κι έτσι...» Κοίταξε τα μαλλιά του γέρου, που ήταν φρεσκολουσμένα.

«Μοσχομυρίζει η λοσιόν που έβαλες στα μαλλιά σου!»

«Δε βρίσκεις πως η Σάτσικο βάζει πολύ βαριά αρώματα;»

«Είναι που το σώμα της βγάζει μια μυρωδιά...»

«Χμμμ...»

Η Μιγιάκο κατέβηκε να κάνει μπάνιο, έλουσε τα μαλλιά της και φώναξε τη Σάτσικο να της τα στεγνώσει με μια πετσέτα.

«Τι ωραία πόδια που έχεις, Σάτσικο!» είπε η Μιγιάκο, με τους αγκώνες ακουμπισμένους στα γόνατα, και το χέρι απλωμένο για ν' αγγίξει το πόδι της Σάτσικο που ήταν ακριβώς μπροστά της. Ένωσε την κοπέλα ν' αναριγεί πάνω απ' τους γυμνούς της ώμους. Η Σάτσικο (κι αυτό πρέπει να το 'χε κληρονομήσει απ' τη μητέρα της) ήταν κι αυτή παστρικοχέρα, αλλά τα μόνα πράγματα που είχε σουφρώσει απ' τη Μιγιάκο, ήταν μεταχειρισμένα κραγιόν, σπασμένα χτένια που η Μιγιάκο τα πετούσε στο καλάθι των αχρήστων, ή παραπεταμένες φουρκέτες. Η Μιγιάκο ήξερε πως αυτό γινόταν γιατί η κοπέλα θαύμαζε και ζήλευε την ομορφιά της.

Μετά το μπάνιο, η Μιγιάκο φόρεσε ένα κοντό ζακετάκι πάνω από ένα βαμβακερό κιμονό με μοτίβα γαϊδουράγκαθου σε άσπρο φόντο, κι έπιασε να τρίβει τις γάμπες του γέρου. Αναρωτήθηκε αν αυτό θα 'ταν η καθημερινή της αγγαρεία στην περίπτωση που θα μετακόμιζε στο σπίτι του.

«Είναι καλή αυτή η μασέζ;»

«Καθόλου! Εκείνη που έρχεται στο σπίτι μου, είναι καλύτερη — πιο έμπειρη και πιο ευσυνειδήτη».

Όταν η Μιγιάκο σκέφτηκε πως το μασάζ θα πρέπει να 'ταν καθημερινή δουλειά και για την Ουμέκο, την οικονόμο, ένιωσε κάποια σιχασιά, και τα χέρια της έχασαν τη δύναμή τους. Ο Αρίτα πήρε το δάχτυλό της και το πίεσε στη βάση του ισχιακού του νεύρου. Το δάχτυλο λύγισε.

«Φαντάζομαι ότι δεν κάνουν γι' αυτή τη δουλειά τα δάχτυλά μου... Είναι λεπτά και...»

«Μπορεί και όχι... Δεν ξέρω... Ξέρω, πάντως, πως τα τρυφερά δάχτυλα ενός κοριτσιού, όλο και κάτι αξίζουν».

Η Μιγιάκο ένωσε ένα ρίγος να διαπερνά τη ραχοκοκαλιά της, και το δάχτυλό της ξεγλίστρησε απ' το νεύρο. Ο γέρος το 'πιασε και το επανέφερε στη θέση του.

«Δε νομίζεις ότι είναι καλύτερα πιο κοντά δάχτυλα απ' τα δικά μου; Όπως της Σάτσικο, ας πούμε; Γιατί δεν της δίνεις την ευκαιρία να εξασκηθεί;»

Ο γέρος δεν είπε τίποτα. Ξαφνικά, η Μιγιάκο θυμήθηκε ένα απόσπασμα από το *Ο διάβολος στο κορμί* του Ραντιγκέ. Πρώτα είχε δει την ταινία, και μετά διάβασε το βιβλίο. «“Δε θέλω να σε κάνω δυστυχισμένο. Κλαίω, γιατί είμαι πολύ μεγάλη για σένα!” έλεγε η Μαρτ. Τούτα τα λόγια αγάπης ήταν εξαίσια μες στην παιδικότητά τους. Κι όσα πάθη έμελλε να ζήσω τα χρόνια που θα 'ρχονταν, δεν ξανάνιωσα ποτέ την υπέροχη συγκίνηση του να βλέπεις μια δεκαεννιάχρονη κοπέλα να κλαίει επειδή είναι πολύ μεγάλη...» Ο αγαπημένος της Μαρτ ήταν δεκαέξι χρονών. Στα δεκαεννιά της, η Μαρτ ήταν πολύ νεότερη από τη Μιγιάκο, που ήταν είκοσι πέντε· κι η Μιγιάκο, που έβλεπε τα δικά της νιάτα να ξεθωριάζουν στα χέρια εκείνου του γέρου, είχε συγκλονιστεί όταν πρωτοδιάβασε το απόσπασμα. Ο Αρίτα πάντα υποστήριζε ότι δεν της φαινόταν η ηλικία της, κι αυτό δεν το 'λεγε μόνο αυτός που, στο κάτω κάτω, μπορεί να μην ήταν και τόσο αντικειμενικός, αλλά και οι πάντες. Ωστόσο, η Μιγιάκο δεν μπορούσε ν' αποδώσει την εμμονή του γέρου να της μιλάει για το πόσο μικρή φαινό-

ταν, παρά μόνο στη λαχτάρα με την οποία είχε γαντζωθεί πάνω στα νιάτα της. Ο Αρίτα φοβόταν τη στιγμή που τα χαρκτηριστικά της νέας γυναίκας θα 'χαναν τη δροσιά τους, που το σώμα της δε θα 'χε πια ούτε νεύρο ούτε ζωντάνια. Θα μπορούσε κανείς να θεωρήσει περίεργο, ακόμα και άσεμνο, το γεγονός ότι ένας άντρας, κοντεύοντας τα εβδομήντα, απαιτούσε απ' την εικοσιπεντάχρονη ερωμένη του να δείχνει ακόμα νεότερη, αλλά η Μιγιάκο συχνά ξεχνούσε να επιτιμήσει το γέρο και, παρακινήμένη απ' τον ενθουσιασμό του, ευχόταν κι η ίδια να 'χε περισσότερη νεανικότητα. Όσο για τον Αρίτα, την ίδια στιγμή που λαχταρούσε τα νιάτα της, διψούσε και για τη μητρική στοργή της. Χωρίς καμία πρόθεση ν' ανταποκριθεί, πολλές φορές η Μιγιάκο είχε την ψευδαίσθηση ότι στ' αλήθεια ήταν μητέρα.

Καθώς ήταν ξαπλωμένος μπρούμυτα, πίεσε τους αντίχειρές της στους γοφούς του. Ήταν σκυμμένη ελαφρά, και τα στήθια της είχαν πεταχτεί έξω.

«Μήπως θα μπορούσες να σταθείς όρθια πάνω μου;» ρώτησε ο Αρίτα. «Μαλακά, όμως...»

«Όχι· προτιμώ να μην το κάνω... Πες της Σάτσικο. Θα 'ναι καλή, γιατί είναι μικροκαμωμένη κι έχει μικρά ποδαράκια».

«Είναι παιδί. Θα ντρέπεται».

«Κι εγώ ντρέπομαι» είπε η Μιγιάκο, φέροντας στο νου της ότι η Σάτσικο ήταν δύο χρόνια μικρότερη απ' τη Μαρτ κι ένα χρόνο μεγαλύτερη από τον αγαπημένο της Μαρτ. Και τι μ' αυτό;

«Επειδή έχασες το στοίχημα έκανες τόσον καιρό να 'ρθεις;»

«Α, ναι... το στοίχημα...» είπε ο γέρος, γυρίζοντας το κεφάλι του σαν τη χελώνα. «Όχι· οι νευραλγίες μου».

«Τότε θα 'ναι επειδή προτιμάς τη μασέζ που έρχεται στο σπίτι σου».

«Χμμμ... μπορεί... Από την άλλη, αφού είχα χάσει το στοίχημα, δε θα μ' άφηνες να κοιμηθώ με το κεφάλι μου στον ώμο σου...»

«Καλά, καλά! Θα σ' αφήσω».

Η Μιγιάκο ήξερε πολύ καλά πως ο Αρίτα, στην ηλικία του, ζούσε πια γι' αυτές τις μικροχαρές: να του κάνουν μασάζ στα πόδια, ή να βυθίζει το πρόσωπό του στα στήθια της. Ο πολυσχολος γέρος έλεγε αυτές τις ευχάριστες στιγμές που ζούσε στο σπίτι της Μιγιάκο, «η απελευθέρωση του σκλάβου». Τα λόγια του, όμως, θύμιζαν στη Μιγιάκο τη δική της σκλαβιά.

«Μ' αυτό το κιμονό που 'βαλες μετά το μπάνιο, θα κρυώσεις. Εντάξει; φτάνει» είπε ο γέρος και γύρισε στο πλάι. Όπως το 'χε προβλέψει η Μιγιάκο, η χειρονομία της να του προσφέρει τον ώμο της για προσκεφάλι, έδρασε αποτελεσματικά. Είχε κουραστεί απ' το μασάζ.

«Λοιπόν; Δε μου 'πες... Πώς αισθάνεσαι όταν σε παίρνει από πίσω ένας άντρας όπως αυτός με το μπλε καπέλο;»

«Α, θαυμάσια! Και, σε πληροφορώ, το χρώμα του καπέλου δεν έχει καμία σχέση» του απάντησε με μια επιτηδευμένη ευδιαθεσία.

«Εντάξει αν απλώς σε παίρνουν από πίσω... Αν, όμως...»

«Τις προάλλες, ένας περίεργος τύπος μ' ακολούθησε ως το φαρμακείο, κι έχασα την τσάντα μου. Τρομοκρατήθηκα».

«Μπα, σε καλό σου! Δυο άντρες μέσα σε μια βδομάδα;»

Η Μιγιάκο κούνησε το κεφάλι της καταφατικά, καθώς άφηνε τον Αρίτα ν' ακουμπήσει το κεφάλι του στον ώμο της. Αντίθετα με την Τάτσου, ο Αρίτα δεν το θεώρησε παράξενο που 'χε χάσει την τσάντα της ενώ περπατούσε. Θα πρέπει να του 'χε κάνει τόσο μεγάλη εντύπωση το γεγονός ότι την είχε πάρει από πίσω ένας ακόμα, ώστε είχε ξεχάσει να φανεί καχύποπτος. Η έκπληξή του προκάλεσε στη Μιγιάκο ένα αίσθημα ευφορίας, και το κορμί της χαλάρωσε. Ο Αρίτα βύθισε το κεφάλι του στα στήθια της, κι ύστερα τα 'πιασε τρυφερά και τα πίεσε στο μέτωπό του.

«Δικά μου, ε;»

«Δικά σου» απάντησε η Μιγιάκο χωρίς καθυστέρηση, σαν παιδί, και τα μάτια της βούρκωσαν καθώς καθόταν ακίνητη, κοιτάζοντας το γκριζο, γέρικο κεφάλι. Έσβησε το φως. Μεσ

στο σκοτάδι, εμφανίστηκε το πρόσωπο του άντρα που είχε σηκώσει από κάτω την τσάντα της — ένα πρόσωπο, που ήταν σαν δακρυσμένο τη στιγμή που αποφάσιζε να την ακολουθήσει.

«Αχ...» θα πρέπει να βόγκηξε, κι όσο ανεπαίσθητα κι αν ήταν, η Μιγιάκο ήταν σίγουρη πως τον είχε ακούσει.

Τον έφερε στο νου της τη στιγμή που την προσπέρασε και στράφηκε να την κοιτάξει· κι εντελώς αστραπιαία, η γυαλάδα των μαλλιών της, το χρώμα της επιδερμίδας της πίσω απ' τ' αφτιά και το λαιμό έκαναν να τον διαπεράσει μια θλίψη και, στα πρόθυρα της λιποθυμίας, να βγει εκείνη η πνιχτή κραυγή απ' την καρδιά του. Ακούγοντάς τον να βογκάει, η Μιγιάκο ξανακοίταξε το σπασμένο πρόσωπό του, κι αυτή ακριβώς πρέπει να 'ταν η στιγμή που ο άντρας αποφάσισε να την πάρει από πίσω. Έμοιαζε θλιμμένος, χαμένος στον κόσμο του. Η Μιγιάκο ένωσε θαρρείς και ο ζόφος είχε φύγει από μέσα του κι είχε περάσει σ' αυτήν.

Η Μιγιάκο τον είχε κοιτάξει μια φορά, στην αρχή, ύστερα όμως δε γύρισε καθόλου το κεφάλι. Κι ούτε που θυμόταν το παρουσιαστικό του. Το μόνο που εξακολουθούσε να βλέπει, μετέωρο στο σκοτάδι, ήταν μια θαμπή παραμόρφωση στο πρόσωπό του, καθώς προσπαθούσε να συγκρατήσει τα δάκρυά του.

«Μάγισσα είσαι» μουρμούρισε ο Αρίτα, κάποια στιγμή. Η Μιγιάκο δεν απάντησε, γιατί έκλαιγε με λυγμούς.

«Κακιά μάγισσα» συνέχισε ο Αρίτα. «Άκου εκεί να σ' ακολουθούν τόσος άντρες! Δε σε τρομάζει ο εαυτός σου; Κάποιον δαίμονα πρέπει να 'χεις μέσα σου...»

«Αι!» έκανε η Μιγιάκο και σφίχτηκε.

Θυμήθηκε τότε που, αρχές άνοιξης ήταν, άρχισαν να την πονάνε τα στήθια της. Ένωσε σαν να μπορούσε να δει το ίδιο της το σώμα, στην προγενέστερη, άσπιλη γυμνότητά του. Παρ' όλο που έδειχνε νεότερη απ' την ηλικία της, το σώμα της ήταν το σώμα μιας ώριμης γυναίκας.

«Τι κακός που είσαι! Θα 'ναι απ' τις νευραλγίες σου...» Ο νους της ήταν αλλού. Σκεφτόταν πώς ένα χαριτωμένο κοριτσά-

κι, καθώς άλλαζε το σώμα της, είχε μεταμορφωθεί σε μια μοχθηρή γυναίκα.

«Γιατί κακός;» απάντησε ο Αρίτα, συνεχίζοντας τη συζήτηση στα σοβαρά. «Το βρίσκεις διασκεδαστικό να σε παίρνουν οι άντρες από πίσω;»

«Όχι· καθόλου».

«Εσύ όμως μου είπες ότι σ' αρέσει. Θα 'ναι επειδή σχετίζεσαι μ' ένα γέρο σαν κι εμένα, κι αυτό σ' έχει κάνει πικρόχολη κι εκδικητική».

«Εκδικητική για ποιο πράγμα;»

«Ξέρω γω; Για τη ζωή σου, τις ατυχίες σου...»

«Μ' αρέσει, δε μ' αρέσει... δεν είναι τόσο απλό».

«Δίκιο έχεις· δεν είναι καθόλου απλό. Δεν είναι εύκολο να εκδικείσαι την ίδια σου τη ζωή».

«Μήπως κι εσύ εκδικείσαι τη ζωή σου με το να σχετίζεσαι με μια νέα γυναίκα σαν κι εμένα;»

«Ε;» Για μια στιγμή, ο γέρος φάνηκε να τα χάνει, αλλά συνέχισε: «Δεν πρόκειται για εκδίκηση. Αν όμως επιμένεις να το λες έτσι, να μου επιτρέψεις να σου πω ότι εγώ είμαι αυτός που βάλλεται, εγώ είμαι αυτός που τον εκδικούνται».

Η Μιγιάκο δεν έδινε προσοχή. Σκεφτόταν πως, αφού του είχε ήδη πει ότι είχε χάσει την τσάντα της, θα μπορούσε κάλλιστα να του αναφέρει πως η τσάντα περιείχε ένα σημαντικό χρηματικό ποσό, οπότε αυτός θα την αποζημίωνε. Όμως, διάκοσιες χιλιάδες γιεν ήταν πολύ μεγάλο ποσό. Πόσα έπρεπε να του ζητήσει; Παρ' όλο που τα χρήματα της τα 'χε δώσει ο γέρος, ήταν όλα δικά της, και μπορούσε να τα κάνει ό,τι ήθελε — ήταν οι οικονομίες της. Θα μπορούσε να του ζητήσει άνετα τη βοήθειά του, λέγοντάς του ότι τα χρήματα προορίζονταν να βοηθήσουν τον αδελφό της να μπει στο πανεπιστήμιο.

Όταν ήταν παιδιά, όλοι έλεγαν ότι ο αδελφός της κι αυτή έπρεπε ν' αλλάξουν αμοιβαία φύλο. Από τότε, όμως, που είχε γίνει η ερωμένη του Αρίτα, η Μιγιάκο μεταμορφώθηκε σε μια νωθρή και ντροπαλή κοπέλα, ίσως γιατί είχε χάσει κάθε ελπίδα. Όταν διάβαζε γνωμικά όπως το: «Μέτρα τις χίλιες χάρες

της ερωμένης σου· μα της γυναίκας σου, όχι», ένωθε να την κυριεύει η θλίψη, σαν να 'χε πέσει πάνω της ένα παραπέτασμα σκότους. Είχε πάψει να καμαρώνει για την ομορφιά της. Όποτε κάποιος άντρας την έπαιρνε από πίσω, αυτό το καμάρι ξαναφούντωνε, αλλά η Μιγιάκο ήξερε ότι οι άντρες δεν την ακολουθούσαν μόνο για την ομορφιά της. Όπως είχε πει κι ο Αρίτα, μπορεί και να 'χε μέσα της ένα δαίμονα που πάλευε να βγει έξω.

«Πάντως, οφείλω να σ' το πω: παίζεις με τη φωτιά» είπε ο γέρος. «Άμα σε παίρνουν έτσι από πίσω, κάθε τρεις και λίγο, είναι σαν να φλερτάρεις με το διάολο!»

«Μπορεί να 'χεις δίκιο» απάντησε η Μιγιάκο ξεψυχισμένα. «Μπορεί να υπάρχουν δαίμονες που ζουν ανάμεσα στους ανθρώπους χωρίς να τους μοιάζουν καθόλου — ίσως, μάλιστα, να 'χουν έναν δικό τους κόσμο, ολότελα διαφορετικό».

«Μιλάς εκ πείρας; Με τρομάζεις. Φοβάμαι μη σου συμβεί τίποτα. Εσύ, σ' το υπογράφω, δε θα πεθάνεις από φυσικό θάνατο!»

«Αναρωτιέμαι αν αυτό ισχύει και για άλλα μέλη της οικογένειάς μου. Ακόμα κι ο μικρός μου αδελφός, που είναι γλυκός σαν κορίτσι, έχει αφήσει διαθήκη».

«Γιατί;»

«Τίποτα... Σαχλαμάρες... Απλώς, του 'χε μπει ότι τα οικονομικά μας δε θα του επέτρεπαν να πάει στο ίδιο πανεπιστήμιο με τον καλύτερό του φίλο. Ήταν πέρσι την άνοιξη... Ο φίλος του, ο Μιζούννο, είναι από πλούσια οικογένεια, αλλά και πολύ καλός μαθητής. Είπε πως θα βοηθούσε τον αδελφό μου στις εισαγωγικές εξετάσεις, πως θα του 'δινε ακόμα και τις απαντήσεις έτοιμες. Ο αδελφός μου δεν πάει άσχημα στα μαθήματα, αλλά είναι τόσο ντροπαλός, που έτρεμε μη τον πιάσει καμιά λιποθυμία την ώρα των εξετάσεων. Και το 'παθε. Λιποθύμησε. Θα πρέπει να τον επηρέασε και η σκέψη του να μην μπορέσει να πάει στο πανεπιστήμιο, ακόμα κι αν πετύχαινε στις εξετάσεις».

«Δε μου την έχεις ξαναπεί αυτή την ιστορία».

«Δεν υπήρχε λόγος να σ' την πω».

Η Μιγιάκο έκανε μια παύση πριν συνεχίσει:

«Ο Μιζούνο δεν είχε κανένα πρόβλημα, γιατί είναι έξυπνος και μελετηρός, αλλά η μητέρα μου χρειάστηκε να πληρώσει για να βάλει τον αδελφό μου στο πανεπιστήμιο. Για να γιορτάσουμε το γεγονός, τους προσκάλεσα για φαγητό στο Ουένο, κι ύστερα πήγαμε όλοι μαζί να δούμε τις ανθισμένες κερασιές στον ζωολογικό κήπο — δηλαδή, ο αδελφός μου, ο Μιζούνο και η φιλενάδα του».

«Ναι;»

«Είπα “φιλενάδα”, αλλά είναι μόνο δεκαπέντε χρονών. Εκεί, λοιπόν, στον ζωολογικό κήπο που 'χαμε πάει για να δούμε τις κερασιές, με ακολούθησε ένας άντρας.. Ήταν εκεί με τη γυναίκα του και το παιδί του, αλλά αυτό δεν τον εμπόδισε να τους παρατήρει σύξυλους και να με πάρει από πίσω».

Ο Αρίτα δεν μπορούσε να κρύψει την έκπληξή του: «Μα γιατί τα κάνεις αυτά;»

«Εγώ φταίω; Ζήλεψα τον Μιζούνο και τη φιλενάδα του, και θα πρέπει να 'μουν στενοχωρημένη. Δε φταίω γω».

«Εσύ φταις! Αφού σ' αρέσει!»

«Είσαι πολύ κακός. Δε μ' αρέσει καθόλου, για να σου πω την αλήθεια. Τη μέρα που έχασα την τσάντα μου, ας πούμε, φοβήθηκα τόσο πολύ, που του 'δωσα του τύπου μια τσαντιά... Μπορεί και να του την πέταξα... Δε θυμάμαι, γιατί είχα ταραχτεί πολύ. Η τσάντα είχε μέσα πολλά χρήματα — εν πάση περιπτώσει, πολλά για μένα. Είχα πάει στην Τράπεζα κι είχα σηκώσει ένα ποσό για να το δώσω στη μητέρα μου. Χρωστούσε σ' ένα φίλο του πατέρα μου που της τα 'χε δανείσει για να γράψει τον αδελφό μου στο πανεπιστήμιο».

«Πόσα ήταν;»

«Εκατό χιλιάδες γιεν». Η Μιγιάκο, χωρίς να το καλοσκεφτεί, είχε αναφέρει το μισό ποσό, και τώρα κρατούσε την αναπνοή της.

«Χμμμ... Πολλά λεφτά! Και σ' τα 'κλεψε εκείνος ο άντρας, λες, ε;»

Η Μιγιάκο, μες στο σκοτάδι, κούνησε το κεφάλι της καταφατικά. Ο Αρίτα ένιωθε τους ώμους της να τραντάζονται, και την καρδιά της να χτυπάει σαν τρελή. Η Μιγιάκο, όμως, τα 'χε βάλει με τον εαυτό της που είχε αναφέρει το μισό ποσό, κι αυτός ο θυμός της ήταν ανάκατος με φόβο. Τα χέρια του γέρου τη χάιδεψαν τρυφερά. Ο Μιγιάκο κατάλαβε πως είχε αποφασίσει να της δώσει τα μισά, αλλά, παρ' όλα αυτά, ξανάβαλε τα κλάματα.

«Έλα· μην κλαις. Σκέψου μόνο πως, αν συνεχίσεις αυτά τα πράγματα, μια μέρα θα βρεις χειρότερους μπελάδες. Όσο γι' αυτά που μου λες σχετικά με τους άντρες που σε παίρνουν από πίσω, βρίσκω να πέφτεις σε πολλές αντιφάσεις. Δεν το βλέπεις κι εσύ;» την επιτίμησε μαλακά ο Αρίτα.

Ο γέρος αποκοιμήθηκε με το κεφάλι πάνω στον ώμο τής Μιγιάκο, αλλά εκείνης δεν της κολλούσε ύπνος. Η βροχή εξακολουθούσε να πέφτει. Έτσι όπως ήταν ξαπλωμένη, η Μιγιάκο σκέφτηκε πως κανείς δε θα μπορούσε να καταλάβει την ηλικία του Αρίτα μόνο και μόνο απ' την αναπνοή του όταν κοιμόταν. Η Μιγιάκο τράβηξε τον ώμο της. Για να το κάνει αυτό, χρειάστηκε να σηκώσει μαλακά το κεφάλι του με το άλλο της χέρι, ο γέρος όμως δεν ξύπνησε. Η Μιγιάκο θυμήθηκε τη λέξη που είχε χρησιμοποιήσει ο Αρίτα, και την αντίφαση που παρουσίαζε ο ίδιος ο γερο-μισογύνης εκείνη τη στιγμή, παραδομένος ολότελα στην αγκαλιά μιας γυναίκας. Χωρίς να της το 'χει πει κανείς, η Μιγιάκο ήξερε πως ο γέρος μισούσε τις γυναίκες. Η γυναίκα του είχε αυτοκτονήσει σε μια κρίση ζηλοτυπίας, όταν αυτός ήταν ακόμα στα τριάντα του. Από τότε, η φρίκη της γυναικειάς ζήλιας φαίνεται πως είχε αποτυπωθεί τόσο έντονα στο μυαλό του, ώστε, με την παραμικρή ένδειξη από τη μεριά μιας γυναίκας, ο Αρίτα να φεύγει χιλιόμετρα μακριά. Η Μιγιάκο, όμως, είτε λόγω αξιοπρέπειας είτε λόγω απόγνωσης, δε θα επέτρεπε ποτέ στον εαυτό της να ζηλέψει τον Αρίτα. Επειδή όμως ήταν γυναίκα, όλο και κάποια φράση ζήλιας θα της ξέφευγε, και τότε ο Αρίτα κατέβαζε τέτοια μούτρα, που η ζήλια της πάγωνε και γινόταν απελπισία. Ωστόσο,

ο μισογυνισμός του γέρου δεν πρέπει να οφειλόταν αποκλειστικά στο φόβο του απέναντι στη ζήλια, αλλά ούτε και στα γεράματα. Η Μιγιάκο αναρωτήθηκε πώς ήταν δυνατόν μια γυναίκα να ζηλεύει έναν άντρα που απ' τη φύση του αποστρεφόταν τις γυναίκες, και τα 'βαλε με τον εαυτό της που έκανε τέτοιες σκέψεις. Όταν όμως έφερνε στο μυαλό της τη διαφορά ηλικίας τους, έβρισκε γελοίο το να κάθεται να σκέφτεται αν ο γέρος αγαπούσε ή σιχαινόταν τις γυναίκες.

Η Μιγιάκο αναλογίστηκε, με κάποια ζήλια, το φίλο του αδελφού της και τη φιλεναδούλα του. Είχε ακούσει από τον Κέισουκέ, τον αδελφό της, ότι ο Μιζούντο είχε μια φιλενάδα που την έλεγαν Ματσιέ, αλλά η πρώτη φορά που την είχε δει, ήταν τότε που είχαν πάει όλοι μαζί να γιορτάσουν την εγγραφή τους το πανεπιστήμιο.

«Δεν έχω ξαναδεί πιο άδολη ομορφιά» είχε πει μια φορά ο αδελφός της.

«Δεν είναι πολύ μικρή για να 'χει αγαπημένο στα δεκαπέντε της;» είπε η Μιγιάκο, για να προσθέσει αμέσως, σαν να 'θελε να επανορθώσει: «Τυχερές όμως που είναι όσες μπορούν στα δεκαπέντε τους να 'χουν το αγόρι τους! Μα, δε μου λες, Κέι, πώς μπορείς να καταλάβεις αν η ομορφιά μιας γυναίκας είναι άδολη ή όχι; Μη μου πεις απ' την εμφάνιση και μόνο!»

«Εγώ ξέρω ότι μπορώ».

«Και σε τι συνίσταται αυτή η άδολη ομορφιά; Δε μου το λες, να το μάθω;»

«Τώρα τι να σου πω...»

«Φαίνεται αγνή και όμορφη, επειδή έτσι νομίζεις ότι είναι — ή κάνω λάθος;»

«Όταν τη γνωρίσεις, θα καταλάβεις».

«Οι γυναίκες είναι σκληρές, Κέι. Δεν είναι τρυφερές σαν εσένα».

Δεν αποκλείεται τα λόγια της αδελφής του να του 'χαν κάνει εντύπωση, γιατί, όταν η Μιγιάκο πρωτογνώρισε τη Ματσιέ, στο σπίτι της μητέρας τους, αυτός και όχι ο φίλος του είχε κοκκινίσει και δεν ήξερε πώς να φερθεί. Καθώς η Μιγιάκο

δεν μπορούσε να καλέσει τους φίλους του αδελφού της στο σπίτι της, είχε κανονίσει να συναντηθούν στο σπίτι της μητέρας της.

«Κέισουκέ, θα μ' αρέσει κι εμένα» είπε η Μιγιάκο στον αδελφό της, την ώρα που τον βοηθούσε να φορέσει την ολοκαίνουργια φοιτητική του στολή.

«Ναι, ε; Να πάρει η ευχή, ξέχασα να φορέσω πρώτα τις κάλτσες μου» είπε ο Κέισουκέ και κάθισε στο πάτωμα. Η Μιγιάκο κάθισε απέναντί του, απλώνοντας την μπλε φούστα της με τις πιέτες.

«Θυμήσου να συγχαρείς και τον Μιζούννο, ε; Του 'πα να φέρει μαζί και τη Ματσίε».

«Ασφαλώς».

Η Μιγιάκο λυπήθηκε τον ντροπαλό αδελφό της, γιατί υποψιαζόταν πως κι αυτός ήταν ερωτευμένος με τη Ματσίε.

«Οι γονείς του Μιζούννο διαφωνούν τελείως μ' αυτή τη σχέση κι έγραψαν μάλιστα στην οικογένειά της... Άκου να δεις! Κι απ' ό,τι έμαθα, οι γονείς της Ματσίε έγιναν έξω φρενών γι' αυτή την προσβλητική επιστολή. Να φανταστείς ότι η Ματσίε έρχεται σήμερα κρυφά απ' αυτούς» είπε ο Κέισουκέ ξαναμμένος.

Η Ματσίε φορούσε τη ναυτική μπλούζα του σχολείου της. Είχε αγοράσει, για να τιμήσει την εγγραφή του Κέισουκέ στο Πανεπιστήμιο, ένα μπουκετάκι μοσχομπίζελα. Το μπουκέτο τοποθετήθηκε πάνω στο γραφείο του, σ' ένα κρυστάλλινο βάζο.

Η Μιγιάκο τούς προσκάλεσε σ' ένα κινέζικο εστιατόριο στο Ουένο, έτσι ώστε, μόλις νυχτώσει, να πάνε να δουν τις ανθισμένες κερασιές στο Πάρκο του Ουένο. Όμως το πάρκο είχε πάρα πολύ κόσμο, οι κερασιές ήταν σαν καχεκτικές, και τα κλωνάρια μόνο ολάνθιστα δεν ήταν. Ακόμα κι έτσι, όμως, το χρώμα των λουλουδιών, κάτω απ' το ηλεκτρικό φως, έδειχνε βιολετί. Είτε γιατί ήταν απ' τη φύση της λιγόλογη, είτε γιατί ντρεπόταν τη Μιγιάκο, η Ματσίε δε μιλούσε πολύ. Είπε, πάντως, πως ήταν υπέροχο να ξυπνάς κάθε πρωί, όπως αυτή, στο σπίτι της, ν'

ανοίγεις το παράθυρο και να βλέπεις τις ανθισμένες κερασιές στον κήπο, με τα πέταλά τους να σκεπάζουν τις κλαδεμένες αζαλέες. Είπε ακόμα πως, στο δρόμο που ερχόταν για το σπίτι του Κέισουκέ, είχε δει τον ήλιο να βασιλεύει, σαν κρόκος αβγού, ανάμεσα στις ανθισμένες κερασιές της τάφρου.

Την ώρα που κατέβαιναν τα έρημα και σκοτεινά πέτρινα σκαλοπάτια, δίπλα στο Ναό Κιγιομίζου, η Μιγιάκο είπε στη Ματσιέ: «Θα ήμουν τριών ή τεσσάρων χρονών... Είχα φτιάξει κάτι γερανούς από χαρτί, κι ήρθαμε, η μαμά κι εγώ, να τους κρεμάσουμε στο Ναό, για να γίνει καλά ο πατέρας μου».

Η Ματσιέ δεν απάντησε· κοντοστάθηκε μαζί με τη Μιγιάκο στα μισά της σκάλας και κοίταξε το Ναό.

Ο δρόμος που οδηγούσε στο μουσείο, ήταν σχεδόν αδιάβατος απ' την κοσμοπλημμύρα, κι έτσι έστριψαν για τον ζωολογικό κήπο. Βλέποντας τους πυρσούς που έκαιγαν κατά μήκος του πλακόστρωτου για το Βωμό Τόσο, είπαν να περάσουν κι από κει. Δίπλα στο δρόμο, πέτρινα φανάρια έριχναν τη σκιά τους φωτισμένα απ' τους πυρσούς, κι από πάνω, χείμαρρος οι κερασιές με τ' ανθισμένα κλωνάρια τους. Πίσω απ' τα φανάρια, στις πελούζες, διάφορες παρέες που είχαν έρθει να θαυμάσουν τα λουλούδια, σχημάτιζαν πηγαδάκια. Έπιναν, και στο κέντρο κάθε παρέας υπήρχαν αναμμένα κεριά.

Όποτε κάποιος μεθυσμένος ερχόταν τρεκλίζοντας προς το μέρος τους, η Μιγιάκο έμπαινε μπροστά στη Ματσιέ, για να την προφυλάξει, κι ο Κέισουκέ, λίγο πιο μακριά, έμπαινε ανάμεσα σ' αυτές και τον μεθυσμένο, για να τις προφυλάξει και τις δυο. Κι όπως είχε γαντζωθεί στον ώμο του Κέισουκέ της για ν' αποφύγει τον μεθυσμένο, η Μιγιάκο απορούσε για το θάρρος του αδελφού της.

Το φως των πυρσών αναδείκνυε ακόμα περισσότερο την ομορφιά της Ματσιέ. Το ύφος της ήταν σοβαρό, τα χείλη της σφιγμένα, και το χρώμα που είχαν πάρει τα μάγουλά της, έφερνε στο νου παρθένα που προσευχόταν στο φως ενός κεριού.

«Μιγιάκο» είπε ξαφνικά η Ματσιέ, καθώς κρύφτηκε πίσω της, κολλώντας σχεδόν πάνω της.

«Τι συμβαίνει;»

«Μια συμμαθήτριά, με τον πατέρα της... Μένει ακριβώς δίπλα μου».

«Και γι' αυτό κρύβεσαι;» είπε η Μιγιάκο, κοίταξε γύρω της, πήρε το χέρι της Ματοσίε και το κράτησε σφιχτά, καθώς προχωρούσαν. Μ' όλο που ήταν κι οι δυο γυναίκες, η Μιγιάκο παραλίγο να βγάλει μια φωνούλα χαράς όταν άγγιξε το χέρι της Ματοσίε — τόσο ευχάριστη ήταν η αίσθηση. Το βρήκε απαλό κι ολόδροσο, κι είχε συγκινηθεί απ' την ομορφιά τού κοριτσιού. Το μόνο όμως που βρήκε να πει, ήταν: «Φαίνεσαι ευτυχισμένη, Ματοσίε».

Το κορίτσι κούνησε το κεφάλι δεξιά-αριστερά.

«Μα γιατί;» Κατάπληκτη η Μιγιάκο, την κοίταξε κατάματα. Τα μάτια του κοριτσιού λαμπύριζαν στο φως των πυρσών. «Έχεις λόγους, εσύ, να μην είσαι ευτυχισμένη;»

Η Ματοσίε δεν απάντησε και τράβηξε το χέρι της. Η Μιγιάκο αναρωτήθηκε πόσα χρόνια είχαν περάσει από την τελευταία φορά που είχε περπατήσει χέρι χέρι μ' ένα κορίτσι.

Τον Μιζούνο τον είχε ξαναδεί πολλές φορές, κι έτσι, εκείνο το βράδυ, όλη της η προσοχή είχε συγκεντρωθεί στη Ματοσίε. Καθώς την κοίταζε, ένιωσε να την κατακλύζει μια μεγάλη θλίψη, που την έκανε να εύχεται να 'ταν μακριά από κει και μόνη της. Ακόμα κι αν προσπερνούσε τη Ματοσίε στο δρόμο, ήταν σίγουρη πως θα γύριζε να κοιτάξει τη μορφή της που θ' απομακρυνόταν. Άραγε, και οι άντρες που έπαιρναν την ίδια από πίσω, ένιωθαν την ίδια ακριβώς παρόρμηση;

Ο θόρυβος από ένα κατσαρολικό που πέφτει, ξανάφερε τις σκέψεις της Μιγιάκο στο παρόν. Ούτε κι απόψε τα ποντίκια έμειναν σε ησυχία. Δίσταζε να σηκωθεί και να πάει στην κουζίνα. Μπορεί και να μην ήταν μόνο ένα ποντίκι — μπορεί να 'ταν τρία-τέσσερα. Καθώς έφερε στο νου της τα μικρά, σιλπνά τους σώματα, μουσκεμένα απ' την καλοκαιριάτικη βροχή, η Μιγιάκο άγγιξε τα δικά της υγρά μαλλιά και τα πίεσε απαλά, νιώθοντας την κρυάδα τους.

Ο γερο-Αρίτα αναδεύτηκε, σαν να 'νιωθε ένα βάρος στο

στήθος. Οι συσπάσεις του γίνονταν όλο και πιο έντονες. «Πάλι όνειρο βλέπει» σκέφτηκε η Μιγιάκο και γύρισε πλευρό συνοφρυωμένη. Ο γέρος έβλεπε συχνά εφιάλτες, κι εκείνη το 'χε συνηθίσει. Οι ώμοι του τραντάχτηκαν σαν να τον στραγγάλιζαν, τέντωσε το χέρι του σαν να 'θελε να διώξει κάποιον από πάνω του, και χτύπησε δυνατά τη Μιγιάκο στο λαιμό. Το βογκητό συνεχίστηκε. Η Μιγιάκο θα μπορούσε να τον σκουνητήσει για να ξυπνήσει, έμεινε όμως ακίνητη, άκαμπτη, ενώ ένιωθε να φουσκώνει μέσα της ένα αίσθημα σκληρότητας.

«Ααα! Ααα!» φώναζε ο γέρος στον ύπνο του, ενώ τα χέρια του χτυπούσαν τον αέρα, αποζητώντας το σώμα της Μιγιάκο. Άλλες φορές, αν κατάφερνε να γαντζωθεί πάνω της, ηρεμούσε, χωρίς καν να ξυπνήσει. Εκείνη τη νύχτα, όμως, οι ίδιες του οι φωνές τον ξύπνησαν.

«Αχ!» Κούνησε το κεφάλι και σύρθηκε κοντά στη Μιγιάκο. Φαινόταν εξουθενωμένος. Το κορμί της μαλάκωσε. Συνηθισμένη στους επαναλαμβανόμενους εφιάλτες του, η Μιγιάκο δεν μπήκε καν στον κόπο να ρωτήσει, όπως παλιά: «Βογκούσες στον ύπνο σου. Είδες κακό όνειρο;»

Μίλησε όμως ο γέρος. «Είπα τίποτα;» ρώτησε, ανήσυχος.

«Όχι, αγάπη μου. Κακό όνειρο είδες μόνο».

«Καλά. Κι εσύ; Δεν κοιμήθηκες ακόμα;»

«Όχι».

«Καλά. Μιγιάκο, σ' ευχαριστώ».

Ο γέρος πήρε απαλά το χέρι της Μιγιάκο και το 'φερε κάτω απ' το σβέρο του.

«Όσο πάει και χειροτερεύει όταν αρχίζουν οι βροχές. Μπορεί να φταίει κι αυτό που ούτε εσύ μπορείς να κοιμηθείς». Και πρόσθεσε, σαν να ντρεπόταν: «Φοβήθηκα μήπως σε ξύπνησα με τις φωνές μου».

«Ξέρεις καλά πως πάντα ξυπνάω για χάρη σου, όσο βαθιά κι αν κοιμάμαι».

Οι φωνές του γέρου ήταν τόσο δυνατές, ώστε ξύπνησαν ακόμα και τη Σάτσικο που κοιμόταν στο ισόγειο.

«Μαμά, φοβάμαι!» Τρέμοντας απ' το φόβο της, η Σάτσικο

γαντζώθηκε πάνω στην Τάτσου. Εκείνη την έπιασε απ' τον ώμο και την τράβηξε από πάνω της.

«Τι φοβάσαι; Ο κύριος είναι. Κι αν φοβάται κάποιος, είναι ο κύριος. Γι' αυτό δε θέλει να κοιμάται μόνος. Γι' αυτό παίρνει μαζί του την κυρία όταν πηγαίνει ταξίδι, και την περιποιείται τόσο πολύ. Αλλιώς, στην ηλικία που είναι, δε θα χρειαζόταν γυναίκα. Υποφέρει από εφιάλτες — αυτό είν' όλο. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να φοβάσαι».

ΕΞΙ-ΕΦΤΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΑΓΟΡΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΙΤΣΙΑ, ΕΠΑΙΖΑΝ ΣΕ ΜΙΑ ΠΛΑ-
για. Τα πιτσιρίκια φαίνονταν σαν να γύριζαν σπίτι τους
απ' το νηπιαγωγείο. Μερικά είχαν μπαστούνια, κι όσα
δεν είχαν, έκαναν πως κρατούσαν, κι όλα τους τάχα περπα-
τούσαν στηριγμένα στα μπαστούνια, καμπουριάζοντας και
τραγουδώντας: «Ο παππούλης κι η γιαγιά δεν έχουν πόδια...
Ο παππούλης κι η γιαγιά δεν έχουν πόδια...» Δεν έλεγαν τίποτ'
άλλο· μόνο αυτό. Για κάποιο λόγο, τα παιδιά είχαν πολύ σοβα-
ρό ύφος και, σιγά σιγά, οι κινήσεις τους γίνονταν όλο και πιο
υπερβολικές και απότομες. Ένα κοριτσάκι έκανε πως δεν το
κρατούσαν τα πόδια του, παραπάτησε κι έπεσε.

«Αχ, αχ, αχ, πώς πονάω!» Το κοριτσάκι έτριψε τη μέση
του σαν γριούλα, κι ύστερα ξανασηκώθηκε και πήρε να τρα-
γουδάει μαζί με τ' άλλα παιδιά: «Ο παππούλης κι η γιαγιά δεν
έχουν πόδια...»

Στην κορφή της ανηφόρας, υπήρχε κάτι σαν βουναλάκι, με
αραιοφυτεμένα πεύκα πάνω στο φρέσκο γρασίδι. Τα δέντρα
δεν ήταν πολύ ψηλά, και τα κλαδιά τους, που θύμιζαν κάτι
ζωγραφισμένα στα παραβάν και τα συρόμενα χωρίσματα του
παλιού καιρού, κυμάτιζαν στον βραδινό, ανοιξιάτικο ουρανό.

Τα παιδιά, στη μέση του δρόμου, ανέβαιναν κούτσα κού-
τσα προς τον ουρανό. Δεν υπήρχε κίνδυνος, γιατί δεν κυκλο-
φορούσε πολύς κόσμος, κι ούτε αυτοκίνητα πολλά περνούσαν.
Εξακολουθούν να υπάρχουν τέτοιες τοποθεσίες, ακόμα και
σε προάστια κοντά στο Τόκιο.

Μόνο μια κοπέλα ανέβαινε την ανηφόρα — μ' ένα σκύλο. Όχι κανένας άλλος δεν υπήρχε, αν εξαιρέσεις τον Τζίνμπεϊ Μομίο που την ακολουθούσε, αλλά πώς θα μπορούσες να τον μετρήσεις σαν κανονικό άνθρωπο, έτσι όπως είχε χαθεί ολόκληρος στην κοπέλα-στόχο του;

Η κοπέλα ανέβαινε κάτω απ' τις φυλλωσιές των γκινγκ-γκο που ήταν παρατεταγμένα κατά μήκος του μοναδικού πεζοδρομίου. Στην άλλη πλευρά του δρόμου, η ασφαλτος έφτανε μέχρι τη βάση του τοίχου που, απ' την αρχή ως το τέλος της ανηφόρας, περιέφραζε μια τεράστια ιδιωτική έκταση. Απέναντί της, πολύ πιο μέσα από το δρόμο, υπήρχε μια προπολεμική αριστοκρατική έπαυλη, μ' ένα πέτρινο τείχος γύρω της και μια τάφρο — σαν μινιατούρα μεσαιωνικού κάστρου. Πίσω από το τείχος, σ' ένα μικρό ύψωμα, υπήρχε ένας πευκώνας, και τα κλαδιά των μικρών πεύκων έδειχναν πως δεν πήγαινε πολύς καιρός από τότε που είχαν κλαδευτεί προσεκτικά. Πάνω απ' τον πευκώνα, ξεχώριζε ένας χαμηλός, λευκός τοίχος, στεγασμένος με κεραμίδια. Τα γκινγκ-γκο του δρόμου ήταν ψηλά, και τα πρώτα τους φυλλαράκια δεν ήταν ακόμα τόσο πυκνά ώστε να καλύπτουν τα κλαδιά. Το φως του ήλιου που βασίλευε, περνούσε μέσα από τα φύλλα, αλλού δυνατό κι αλλού όχι, ανάλογα με το ύψος κάθε φύλλου και την κατεύθυνσή του. Η κοπέλα λουζόταν σ' ένα δροσερό, πράσινο φως.

Φορούσε ένα λευκό μάλλινο πουλόβερ κι ένα βαμβακερό τζιν, γκριζο και ξεθωριασμένο, αλλά με έντονα κόκκινα καρό στα ρεβέρ. Το τζιν ήταν λίγο κοντό, κι η ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα της ξεχώριζε πάνω απ' τα πάνινα παπούτσια της. Τα μαλλιά της ήταν δεμένα σε μια πρόχειρη αλογοουρά, αποκαλύπτοντας τη μακριά, απαλή καμπύλη του λαιμού της. Οι ώμοι της έγερναν προς τα μπρος, καθώς το σκυλί έφευγε μπροστά, τραβώντας το λουρί. Ο Τζίνμπεϊ είχε χαθεί μέσα σ' εκείνη την ονειρική ομορφιά· ακόμα και το χρώμα της επιδερμίδας της, που ξεπρόβαλλε ανάμεσα στα κόκκινα καρουδάκια και τα άσπρα της παπούτσια, βάραινε τόσο πολύ στην καρδιά του, που σκεφτόταν ότι έπρεπε ή να πεθάνει επιτόπου ή να σκοτώ-

σει την κοπέλα. Θυμήθηκε τη Γιαγιόι, τότε, στο χωριό του, και τη Χισάκο Ταμάκι, τη μαθήτριά του, μα καμιά τους δεν μπορούσε να συγκριθεί μ' εκείνη την κοπέλα. Το δέρμα της Γιαγιόι ήταν κι αυτό ανοιχτόχρωμο, αλλά θαμπό· της Χισάκο ήταν σκούρο και στιλπνό, αλλά ούτε το χρώμα της είχε καμιά φεγγοβολή, ούτε ανέδιδε εκείνη τη θεϊκή ευωδιά όπως αυτής της κοπέλας. Ο Τζίνμπεϊ ένωσε την καρδιά του να γίνεται συν-τρίμμα. Ποτέ πια δε ξαναγινόταν το αγοράκι που έπαιζε με τη Γιαγιόι, ή ο καθηγητής που είχε ερωτευτεί τη Χισάκο. Παρ' όλο που ήταν ένα ανοιξιάτικο βραδάκι, ο Τζίνμπεϊ ένωσε δάκρυα κάτω απ' τα κουρασμένα του ματόκλαδα, σαν να περπατούσε κόντρα σ' έναν παγερό άνεμο, κι είχε λαχανιάσει, παρ' όλο που η ανηφόρα δεν ήταν καθόλου απότομη. Με πόδια αδύναμα, σαν μουδιασμένα, δεν μπορούσε να προλάβει την κοπέλα. Δεν είχε ακόμα δει το πρόσωπό της. Το μόνο που ήθελε, ήταν να τη ζυγώσει στην κορυφή και να της πιάσει την κουβέντα για... για το σκύλο, λόγου χάρη. Δε θα ξανάβρισκε τέτοια ευκαιρία, κι ο Τζίνμπεϊ δεν μπορούσε να το πιστέψει ότι του 'χε παρουσιαστεί ακόμα κι αυτή.

Σήκωσε τη δεξιά παλάμη του και την κούνησε πέρα-δώθε. Συνήθιζε να κάνει αυτή τη χειρονομία όταν ήθελε να ενθαρρύνει φωναχτά τον εαυτό του την ώρα που περπατούσε. Τώρα, όμως, δεν την έκανε μόνο γι' αυτό, αλλά και γιατί είχε θυμηθεί αυτό που 'χε νιώσει όταν ήταν παιδί και κράτησε στη χούφτα του το γλιαρό πτώμα ενός ποντικού. Τα μάτια του ποντικού είχαν πεταχτεί έξω, κι' απ' το στόμα του έτρεχε αίμα. Ένα τεριέ είχε πιάσει το ποντίκι στην κουζίνα του σπιτιού της Γιαγιόι, κοντά στη λίμνη. Κρατώντας το στο στόμα, το σκυλί στεκόταν μη ξέροντας τι να το κάνει, ώσπου απλώς το άφησε να πέσει εκεί, όταν η μητέρα της Γιαγιόι το μάλωσε και του 'δωσε μια στο κεφάλι. Όταν το ποντίκι έπεσε στο ξύλινο πάτωμα, και το σκυλί ετοιμαζόταν να του ξαναχιμήξει, η Γιαγιόι έτρεξε και πήρε το σκυλί στην αγκαλιά της.

«Τελείωσε τώρα! Μπράβο, μπράβο, καλό σκυλάκι» του 'λεγε σαν να το κανάκευε, κι ύστερα πρόσταξε τον Τζίνμπεϊ να πάρει το ποντίκι από χει.

Ο Τζίνμπεϊ το σήκωσε χωρίς δεύτερη κουβέντα και πρόσεξε ότι μια-δυο σταγόνες αίμα είχαν πέσει από το στόμα του στο πάτωμα. Η θέρμη εκείνου του κορμιού τον έκανε ν' αναριγήσει, και, παρ' όλο που τα μάτια του ποντικού είχαν πεταχτεί έξω, και το βλέμμα τους ήταν γλαρωμένο και άδειο, είχαν ακόμα κάτι όμορφο πάνω τους.

«Πήγαινε γρήγορα να το πετάξεις!»

«Ναι, αλλά πού...;»

«Στη λίμνη! Γιατί όχι;»

Κρατώντας το ποντίκι απ' την ουρά, ο Τζίνμπεϊ το πήγε ως την ακρολιμνιά και το πέταξε όσο πιο μακριά μπορούσε. Μεσ στο σκοτάδι, άκουσε έναν θλιβερό παφλασμό, κι ύστερα το 'βαλε στα πόδια και γύρισε σπίτι. Ένωθε θυμωμένος με τη Γιαγιόι που τον είχε αναγκάσει να κάνει αυτό το πράγμα — στο κάτω κάτω, δεν ήταν παρά η ξαδέλφη του, η κόρη τού μεγαλύτερου αδελφού της μητέρας του. Θα 'ταν τότε δώδεκα-δεκατριών χρονών, και δεν άργησε να δει στον ύπνο του έναν φοβερό εφιάλτη όπου τον κυνηγούσε ένα ποντίκι.

Από τότε που έπιασε το πρώτο του ποντίκι, το τεριέ έπιασε να περιπολεί κάθε μέρα στην κουζίνα, θαρρείς κι αυτό ήταν το μόνο πράγμα που 'χε μάθει να κάνει. Ό,τι κι αν του 'λεγες, εκείνο θα πρέπει να το άκουγε σαν «ποντίκι», γιατί έτρεχε αμέσως στην κουζίνα. Κι όταν το 'χαναν, ήταν σίγουροι πως θα 'ταν κάπου στην κουζίνα και θα παραμόνευε. Το χρώμα των ματιών του άλλαζε, έπαιρνε μια έκφραση αρρωστημένη και νευρωτική, κι ο Τζίνμπεϊ άρχισε να σιχαίνεται το ζώο και τη μανία του. Έκλεψε μια βελόνα και λίγη κόκκινη κλωστή απ' το εργόχειρο της Γιαγιόι, και περίμενε να του δοθεί η ευκαιρία για να τρυπήσει το λεπτό αφτί του τεριέ. Αποφάσισε πως η καλύτερη στιγμή για να το κάνει, θα 'ταν λίγο πριν φύγει, γιατί, τότε, θα 'βρισκαν τη βελόνα και την κόκκινη κλωστή να κρέμονται απ' τ' αφτί του σκύλου, κι όλων οι υποψίες θα 'πεφταν στη Γιαγιόι. Όταν όμως ο Τζίνμπεϊ προσπάθησε να καρφώσει τη βελόνα στ' αφτί του τεριέ, εκείνο το 'σκασε ουρλιάζοντας. Καταλαβαίνοντας πως δε θα τα κατάφερε, ο

Τζίνμπεϊ έκρουσε τη βελόνα στην τσέπη του, γύρισε σπίτι του, έφτιαξε μια ζωγραφιά της Γιαγιόι και του σκύλου της, πρόσθεσε λίγες βελονιές με κόκκινη κλωστή και την έκρουσε στο συρτάρι του γραφείου του.

Όλα αυτά του 'χαν έρθει στο νου απ' τη στιγμή που σκέφτηκε να χρησιμοποιήσει το σκύλο της κοπέλας για πρόσχημα να της πιάσει την κουβέντα, αν και δεν τ' αγαπούσε και πολύ τα σκυλιά, και δεν έβρισκε τίποτα το ενδιαφέρον σ' αυτό το θέμα. Και, παρ' όλο ότι δεν ήταν αυτός ο λόγος που δεν μπορούσε να προλάβει την κοπέλα, ο Τζίνμπεϊ ήταν σίγουρος πως ο σκύλος θα του χιμούσε αν την πλησίαζε πολύ.

Χωρίς να σταματήσει να περπατάει, η κοπέλα έσκυψε κι έλυσε το σκυλί. Εκείνο, ελεύθερο πια, τινάχτηκε μπροστά, κι ύστερα έκανε μεταβολή, έτρεξε πάλι προς το μέρος της, την προσπέρασε κι ήρθε και σταμάτησε στα πόδια του Τζίνμπεϊ, μυρίζοντας τα παπούτσια του. Ο Τζίνμπεϊ έβγαλε μια φωνή κι έκανε έναν πήδο προς τα πίσω.

«Φούκου! Φούκου!» φώναξε το κορίτσι στο σκυλί.

«Κάντε κάτι!»

«Φούκου!» ξαναφώναξε η κοπέλα, και το σκυλί γύρισε κοντά της.

Ο Τζίνμπεϊ είχε χάσει όλο του το χρώμα.

«Για να 'μαι ειλικρινής, κατατρόμαξα!» είπε ο Τζίνμπεϊ, κι ύστερα, νιώθοντας τα πόδια του να τρέμουν, κάθισε χάμω. Οι κινήσεις του ήταν κάπως υπερβολικές, στην προσπάθειά του να προσελκύσει την προσοχή της κοπέλας, επειδή όμως ζαλιζόταν πραγματικά, έκλεισε τα μάτια. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά, κι ένιωθε ναυτία. Έσφιξε το μέτωπο με την παλάμη του, μισάνοιξε τα μάτια κι είδε την κοπέλα να 'χει πάρει πάλι το δρόμο της, έχοντας ξαναδέσει το σκυλί με το λουρί, και να μη ρίχνει ούτε μια ματιά πίσω της.

Ο Τζίνμπεϊ ένιωσε να τον πλημμυρίζει ένα κύμα ταπείνωσης, καθώς φαντάστηκε πως το σκυλί είχε πιάσει να μυρίζει τα παπούτσια του γιατί ήξερε πόσο άσχημα ήταν τα πόδια του.

«Να το πάρει ο διάολος! Και το δικό του αφτί ράψιμο θέ-

λει!» μουρμούρισε κι έπιασε πάλι να τρέχει στην ανηφόρα. Όταν όμως πρόφτασε την κοπέλα, ο θυμός του είχε ήδη περάσει.

«Δεσποινίς!» φώναξε με βραχνή φωνή.

Όταν η κοπέλα στράφηκε να τον κοιτάξει, γυρίζοντας μόνο το κεφάλι, η αλογοουρά της αναπήδησε, αποκαλύπτοντας έναν υπέροχο αυχένα. Το χλομό πρόσωπο του Τζίνμπεϊ πήρε φωτιά.

«Ωραίο το σκυλάκι σας, δεσποινίς! Τι ράτσα είναι;»

«Είναι *σίμπα*».

«Από ποια περιοχή;»

«Απ' το Κόσου».

«Δικό σας είναι; Θέλω να πω... το βγάζετε περίπατο κάθε μέρα την ίδια ώρα;»

«Ναι».

«Και πάντα εδώ, σ' αυτόν το δρόμο;»

Η κοπέλα δεν απάντησε, αλλά δεν έδειχνε και να τον υποψιάζεται για τίποτα. Ο Τζίνμπεϊ έριξε μια ματιά χαμηλά, στην αρχή της ανηφόρας, κι αναρωτήθηκε ποιο απ' όλα εκείνα τα σπίτια να 'ταν το δικό της. Ένωσε ότι, μέσα σ' όλα εκείνα τα χλωρά φύλλα, θα πρέπει να υπήρχαν ήρεμα κι ευτυχισμένα σπιτικά.

«Πιάνει ποντίκια ο σκύλος σας;»

Το πρόσωπο της κοπέλας δεν έσκασε ούτε ένα χαμόγελο.

«Ξέρω, βέβαια, πως τα ποντίκια τα πιάνουν οι γάτες, κι όχι οι σκύλοι. Υπάρχουν όμως και μερικοί σκύλοι που τα καταφέρνουν. Είχαμε κάποτε έναν στο σπίτι μας που τα κατάφερνε μια χαρά».

Η κοπέλα ούτε που τον κοίταζε.

«Σαν σκυλί που ήταν, όμως, δεν τα 'τρωγε τα ποντίκια που έπιανε. Ήμουν παιδάκι τότε, και δε μ' άρεσε καθόλου που μ' ανάγκαζαν να πηγαίνω και τα πετάω».

Ο Τζίνμπεϊ εκπλησσόταν με τον εαυτό του που του 'χε έρθει να αφηγείται τόσο αποκρουστικές ιστορίες, αλλά το ψόφιο ποντίκι εξακολουθούσε να 'ναι στο μυαλό του, με το αίμα να

στάζει από το στόμα του, και τ' άσπρα και σφιγμένα δόντια του ίσα που να φαίνονται.

«Ήταν ένα γιαπωνέζικο τεριέ. Με ψηλόλιγνα, κυρτά και τρεμουλιάρικα πόδια. Καθόλου δεν το αγαπούσα. Υπάρχουν πολλών ειδών σκυλιά, όπως και πολλών ειδών άνθρωποι, έτσι δεν είναι; Το δικό σας, πάντως, είναι πολύ τυχερό που το βγάξετε εσείς βόλτα!» Έχοντας ξεχάσει το φόβο που 'χε νιώσει λίγο πιο πριν, ο Τζίνμπεϊ έσκυψε πάνω απ' το σκυλί κι ήταν έτοιμο να το χαϊδέψει στη ράχη, όταν, ξαφνικά, η κοπέλα έφερε το λουρί απ' το δεξί στο αριστερό της χέρι, απομακρύνοντας το σκυλί απ' τον Τζίνμπεϊ. Την ώρα που ο Τζίνμπεϊ παρακολουθούσε το ζώο να κινείται μπροστά του, με το ζόρι κρατήθηκε να μην αγκαλιάσει τις γάμπες της κοπέλας. Πριν όμως κάνει τίποτα απερίσκεπτο, μια ακτίνα ελπίδας έλαμψε μέσα του στη σκέψη ότι, κάθε βράδυ, η κοπέλα θα 'βγαζε βόλτα το σκύλο της κάτω απ' τη σκιά των γκινγκ-γκο κι ότι αυτός θα μπορούσε να μένει κάπου κρυμμένος, στην κορφή τού λόφου, και να την κοιτάζει. Ήταν σαν να κυλιόταν ολόγυμνος στο χλωρό γρασίδι — τόσο δροσερή ήταν η ανακούφιση που ένιωθε. Ναι· θα μπορούσε να την κοιτάζει απ' την κορφή τού λόφου, κι εκείνη θ' ανέβαινε προς το μέρος του συνέχεια, για πάντα! Ένωσε ανείπωτα ευτυχισμένους.

«Συγγνώμη που σας ενόχλησα. Έχετε πολύ όμορφο σκυλί, κι επειδή μ' αρέσουν τα σκυλιά... Τα μόνα που δεν μπορώ να υποφέρω, είναι αυτά που πιάνουν ποντίκια!»

Η κοπέλα δεν αντέδρασε. Φτάνοντας στο τέλος της ανηφόρας, μπήκε στο γρασίδι με το σκύλο της. Απ' την άλλη μεριά, εμφανίστηκε ένας φοιτητής. Ο Τζίνμπεϊ πήγε να χάσει το φως του όταν είδε την κοπέλα ν' απλώνει το χέρι για να χαιρετήσει το φοιτητή. Μήπως η βόλτα με το σκύλο ήταν πρόφαση για να βγει ραντεβού; Ωστε, λοιπόν, ο έρωτας ήταν αυτό που έκανε τα μάτια της κοπέλας να 'ναι υγρά και φωτεινά! Αυτή η ξαφνική ανακάλυψη του μούδιασε το μυαλό, και τα μάτια της έγιναν γι' αυτόν μια μαύρη λίμνη. Θα 'θελε να κολυμπήσει σ' εκείνα τα ολοκάθαρα μάτια, να λουστεί γυμνός στη μαύρη λί-

μνη, αλλά, ταυτόχρονα, ένωθε μια βαθιά απόγνωση. Σκαρφάλωσε κι αυτός στην κορυφή και ξάπλωσε στο γρασίδι, κοιτάζοντας τον ουρανό.

Ο φοιτητής ήταν ο Μιζούνο, ο φίλος του αδελφού της Μιγιάκο, και το κορίτσι ήταν η Ματσιέ. Το περιστατικό αυτό συνέβη δέκα μέρες περίπου πριν η Μιγιάκο καλέσει τον αδελφό της, τον Μιζούνο και τη Ματσιέ για να γιορτάσουν την εισαγωγή των δύο αγοριών στο Πανεπιστήμιο και για να δουν τις ανθισμένες κερασιές στο πάρκο του Ουένο.

Και ο Μιζούνο βρήκε πανέμορφη εκείνη την υγρή λάμψη στα μαύρα μάτια της Ματσιέ, που θαρρείς και δεν είχαν τίποτ' άλλο παρά από μια τεράστια, μαύρη κόρη.

«Θα 'θελα να σε δω τη στιγμή που ανοίγεις τα μάτια σου όταν ξυπνάς» είπε ο Μιζούνο, καμαρώνοντάς τα. Ένωσε να βουλιάζει μέσα τους. «Πες μου πόσο όμορφα είναι εκείνη τη στιγμή!»

«Πρησμένα από τον ύπνο — τι νομίζεις...»

«Αποκλείεται! Εγώ, πάντως, με το που ξυπνάω, θέλω να σε βλέπω, Ματσιέ».

Το κορίτσι κούνησε πάνω-κάτω το κεφάλι.

«Όταν πήγαινα σχολείο» είπε ο Μιζούνο, «ήξερα πως θα σ' έβλεπα σε δυο ώρες αφότου ξυπνούσα».

«Μου το 'χεις ξαναπεί αυτό, κι από τότε, μόλις ξυπνήσω, η πρώτη μου σκέψη είναι αυτό το “σε δυο ώρες”».

«Οπότε; Δεν έχεις πρησμένα μάτια τότε;»

«Δεν ξέρω...»

«Μα δεν είναι υπέροχη η Ιαπωνία; Να συναντάς ανθρώπους με τόσο όμορφα μαύρα μάτια σαν τα δικά σου...»

Το βαθύ μαύρο αναδεικνυε ακόμα περισσότερο τη χάρη των φρυδιών και των χειλιών της. Ακόμα και τα μαλλιά της άστραφταν, ταιριαστά με το χρώμα των ματιών της.

«Τι είπες στους γονείς σου;» ρώτησε ο Μιζούνο. «Τους είπες ότι θα 'βγαζες βόλτα το σκύλο;»

«Δεν τους είπα τίποτα. Μα αν με είδαν πώς είμαι ντυμένη και κρατούσα το σκύλο...»

«Δεν είναι επικίνδυνο να συναντιόμαστε τόσο κοντά στο σπίτι σου;»

«Έτσι κι αλλιώς, δε μ' αρέσει να λέω ψέματα στους γονείς μου. Μα αν δεν υπήρχε το σκυλί, δε θα μπορούσα να βγω. Κι αν υποθέσουμε πως θα μπορούσα να το σκάσω, θα φαινόμουν τόσο αναστατωμένη όταν θα γύριζα πίσω, που θα το καταλάβαιναν αμέσως. Νομίζω όμως πως οι δικοί σου οι γονείς είναι αυτοί που 'χουν τις περισσότερες αντιρρήσεις...»

«Ας μιλήσουμε για κάτι άλλο... Είμαστε που είμαστε υποχρεωμένοι να επιστρέφουμε μετά στα σπίτια μας... Πρέπει να το κουβεντιάσουμε κι όσο είμαστε μαζί; Φαντάζομαι πως δε θα 'χεις πολλή ώρα στη διάθεσή σου, αν έβγαλες βόλτα το σκύλο...»

Η Ματαίε συγκατένευσε. Κάθισαν κι οι δυο στο γρασίδι, κι ο Μιζούνο πήρε το σκύλο στα γόνατά του.

«Ο Φούκου σ' αναγνωρίζει τώρα».

«Φαντάσου να μιλούσαν τα σκυλιά! Θα τα 'λεγε όλα στους δικούς σου, και δε θα μπορούσαμε να ξαναϊδωθούμε».

«Εγώ, πάντως, θα σε περιμένα. Αποφάσισα να πάω στο ίδιο Πανεπιστήμιο μ' εσένα. Τότε, θα μπορούμε και πάλι να βλέπομαστε “σε δυο ώρες!”»

«“Σε δυο ώρες...”» επανέλαβε χαμηλόφωνα ο Μιζούνο. «Κάποια μέρα θα τα καταφέρουμε ώστε να μη χρειάζεται να περιμένουμε ούτε αυτές τις δυο ώρες...»

«Η μαμά λέει πως είμαστε πολύ μικροί ακόμα, και δε μας έχει εμπιστοσύνη. Εγώ, όμως, χαίρομαι που σε γνώρισα τόσο μικρή. Μακάρι να σ' είχα γνωρίσει και πιο μικρή ακόμα! Ακόμα κι αν σ' είχα γνωρίσει όταν πήγαινα δημοτικό, είμαι σίγουρη πως θα σ' αγαπούσα το ίδιο, όσο μικρή κι αν ήμουν! Ξέρεις, όταν ήμουνα μωρό, μ' έπαιρναν στην πλάτη και μ' έφερναν εδώ να παίζω. Είχες έρθει ποτέ εδώ όταν ήσουν παιδί;»

«Μπα, δε νομίζω».

«Αλήθεια; Πολλές φορές βάζω με το νου μου πως σ' είχα πρωτόσυναντήσει εδώ, όταν ήμουνα μωρό. Γι' αυτό, ίσως, σ' αγαπώ τόσο πολύ...»

«Μακάρι να 'ταν αλήθεια...»

«Όταν ήμουν μωρό, φαίνεται πως ήμουν πολύ χαριτωμένη, γιατί όλοι, ξένοι και γνωστοί, μ' έπαιρναν στην αγκαλιά τους για να με χαϊδέψουν. Τότε, τα μάτια μου ήταν πολύ πιο μεγάλα και πιο στρογγυλά». Η Ματσίε γύρισε και κοίταξε τον Μιζούνο με τα πελώρια, μαύρα μάτια της.

«Πριν από λίγο καιρό, τη μέρα που τελείωναν τα μαθήματα στο γυμνάσιο, είχα βγάλει το σκύλο μου βόλτα. Ξέρεις, άμα κατέβεις την κατηφόρα και στρίψεις δεξιά, βγαίνεις σε μια λιμνούλα όπου νοικιάζουν βάρκες. Περνώντας, λοιπόν, είδα κάτι αγόρια και κορίτσια που πρέπει να 'ταν οι απόφοιτοι εκείνης της χρονιάς και κάθονταν σε μια βάρκα, κρατώντας στα χέρια τους τα διπλώματά τους. Τους ζήτησα που γιόρταζαν έτσι την αποφοίτησή τους. Ήταν και κάτι άλλα κορίτσια, που κι αυτά κρατούσαν διπλώματα, κι ήταν ακουμπισμένα στην κουπαστή κι έβλεπαν τις φίλες τους στις βάρκες. Δε σ' είχα γνωρίσει ακόμα. Φαντάζομαι πως, τότε, θα 'χες άλλη φιλενάδα...»

«Όχι· δεν έβγαινα με κορίτσια τότε...»

«Ναι;» Η Ματσίε έγειρε το κεφάλι, σκεπτική. «Το χειμώνα, ξέρεις, πριν βγάλουν τις βαρκούλες, η λιμνούλα είναι παγωμένη και γεμάτη αγριόπαπιες. Θυμάμαι που είχα αναρωτηθεί μια φορά αν οι πάπιες κρυώνουν πιο πολύ στον πάγο ή στο χιόνι. Άκουσα πως κατεβαίνουν εδώ κάτω την ημέρα, για να γλιτώσουν απ' τους κυνηγούς, και πως, όταν βραδιάσει, ξαναγυρίζουν στα βουνά και τις λίμνες τους».

«Δεν το 'ξερα αυτό».

«Και, την Πρωτομαγιά, είδα τις κόκκινες σημαίες που κατέβαιναν στο δρόμο με το τραμ. Κι όλα τα γκινκ-γκο του δρόμου είχαν βγάλει καινούργια φυλλαράκια. Αχ, δεν ξέρεις τι όμορφο θέαμα που ήταν οι κόκκινες σημαίες μέσα από τα φύλλα!»

Ένα κομμάτι της λιμνούλας από κάτω είχε μπαζωθεί και χρησίμευε σαν γήπεδο προπόνησης για τους παίκτες του γκολφ. Πιο πέρα απ' τη λιμνούλα, τα γκινκ-γκο, με τα τρυφερά τους

φύλλα να ξεχωρίζουν πάνω στους σκουρόχρωμους κορμούς, περιστοιχίζαν το δρόμο όπου ανεβοκατέβαιναν αυτοκίνητα. Πάνω απ' τα δέντρα, μια ροδαλή πάχνη άρχισε να σκιάζει τον δειλινό ουρανό. Καθώς η Ματσίε χάιδευε το σκύλο που ήταν πάνω στα γόνατα του Μιζούνου, ο Μιζούνου έκλεισε το χέρι της στα δικά του.

«Την ώρα που σε περίμενα, μου 'ρθε στο μυαλό μια γλυκιά μελωδία που 'παιζε κάποιο ακορντεόν. Ήμουν ξαπλωμένος, με τα μάτια κλειστά...»

«Με τι έμοιαζε;»

«Δεν ξέρω... Κάτι σαν το “Κιμίγκαγιο”...»

«Τον Εθνικό Ύμνο;» Παραξενεμένη, η Ματσίε σφίχτηκε πάνω στον Μιζούνου. «Μη μου πεις πως παρουσιάστηκες στο στρατό!»

«Ίσως επειδή τον ακούω κάθε βράδυ στο ραδιόφωνο, όταν τελειώνει το πρόγραμμα».

«Θα 'ναι την ίδια στιγμή που εγώ σου λέω: “Καληνύχτα”».

Η Ματσίε δεν είπε λέξη στον Μιζούνου για τη συνάντησή της με τον Τζίνμπεϊ. Η αλήθεια είναι πως το 'χε ξεχάσει κιόλας ότι την είχε πλευρίσει κάποιος άγνωστος. Αν κοίταζε προσεκτικά, θα μπορούσε να δει τον Τζίνμπεϊ ξαπλωμένο στο γρασίδι, αλλά, ακόμα και τότε, δεν ήταν πολύ σίγουρο πως θ' αναγνώριζε τον άντρα που της είχε μιλήσει λίγο πριν. Ο Τζίνμπεϊ, απ' την άλλη μεριά, δεν μπορούσε να ξεκολλήσει τα μάτια του από πάνω τους. Ένωθε να τον διαπερνάει στην πλάτη του η υγρασία της γης. Ήταν η εποχή που οι περισσότεροι άνθρωποι σκέφτονται ν' αφήσουν τα χειμωνιάτικα πανωφόρια για κάτι πιο ελαφρύ, αλλά ο Τζίνμπεϊ δεν είχε τίποτα απ' τα δυο. Γύρισε στο ένα του πλευρό, για να 'χει απέναντί του τη Ματσίε και τον Μιζούνου. Πιο πολύ απ' το να ζηλεύει την ευτυχία τους, την καταριόταν. Έκλεινε τα μάτια, κι έβλεπε τους εραστές να στροβιλίζονται, τυλιγμένοι στις φλόγες, πάνω σε κύματα που δεν μπορούσαν να τους δροσίσουν. Θεώρησε πως το όραμα αυτό ήταν ένα προμήνυμα του ότι η ευτυχία τους δε θα διαρκούσε.

«Η μάνα σου είναι όμορφη, ε, Τζιν-τσαν;»

Ο Τζίνμπεϊ άκουσε τη φωνή της Γιαγιόι. Ήταν καθισμένος δίπλα της, στην όχθη της λίμνης, κάτω απ' τις ανθισμένες κερασιές. Τα λουλούδια καθρεφτίζονταν στο νερό, και τα πουλάκια κελαηδούσαν.

«Μ' αρέσει πώς φαίνονται τα δόντια της όταν μιλάει».

Ίσως η Γιαγιόι ν' αναρωτιόταν πώς μια τόσο όμορφη γυναίκα είχε παντρευτεί έναν άντρα τόσο άσχημο όσο ο πατέρας του Τζίνμπεϊ.

«Ο πατέρας μου δεν έχει άλλα αδέρφια — μόνο τη μάνα σου. Κι επειδή ο δικός σου πατέρας πέθανε, ο δικός μου λέει πως εκείνη κι εσύ πρέπει να 'ρθετε να μέινετε στο σπίτι μας».

«Δε θα το 'θελα αυτό» είπε ο Τζίνμπεϊ και κοκκίνισε.

Φοβόταν μήπως χάσει τη μητέρα του, ή ντρεπόταν για τη χαρά που ένιωθε στην ιδέα πως θα ζούσε κάτω από την ίδια στέγη με τη Γιαγιόι; Ίσως και τα δυο.

Στο σπίτι του Τζίνμπεϊ, εκείνη την εποχή, ζούσαν, εκτός απ' τη μητέρα του, ο παππούς του, η γιαγιά του και η μεγάλη αδελφή του πατέρα του, που ήταν χωρισμένη. Ο Τζίνμπεϊ ήταν δέκα χρονών όταν ο πατέρας του βρέθηκε νεκρός, στη λίμνη, με τραύματα στο κεφάλι. Οι φήμες έλεγαν πως τον είχαν δολοφονήσει κι είχαν πετάξει το πτώμα του στη λίμνη, για να το ξεφορτωθούν. Όμως, είχε βρεθεί νερό στους πνεύμονές του, και δεν αποκλείστηκε η εκδοχή του πνιγμού, ούτε όμως και η περίπτωση του να 'χε χτυπηθεί με κάποιον και να 'χε σπρωχτεί στη λίμνη. Η οικογένεια της Γιαγιόι έριχνε όλη την ευθύνη στον ίδιο το νεκρό, υποστηρίζοντας πως είχε πάει κι είχε αυτοκτονήσει επίτηδες για να τους δημιουργήσει προβλήματα — και μάλιστα, στο ίδιο το χωριό της γυναίκας του! Ο Τζίνμπεϊ, στα δέκα του, ορκίστηκε ότι, αν ο πατέρας του είχε δολοφονηθεί, ο φονιάς του δε θα 'μενε ατιμώρητος. Έτσι, κάθε φορά που πήγαινε στο χωριό της μητέρας του, κρυβόταν σ' ένα σύδεντρο, κοντά στο μέρος όπου είχαν βρει το πτώμα του πατέρα του, και παρατηρούσε τους περαστικούς. Έλεγε πως, αν περνούσε από κει ο δολοφόνος, θα 'ταν αδύνατον να

μη δείξει κάποιος, έστω και το παραμικρό, σημάδι ενοχής. Μια μέρα, πέρασε ένας χωριάτης που 'σερνε πίσω του μιαν αγελάδα, κι όταν η αγελάδα, φτάνοντας στο κρίσιμο σημείο, έπιασε να κάνει σαν λυσσασμένη, ο Τζίνμπεϊ κόντεψε να μείνει απ' την ταραχή. Μιαν άλλη φορά, έκοψε κάτι άσπρα λουλουδάκια από κάτι χαμόδεντρα, τα πήγε σπίτι του, τα 'βαλε να ξεραθούν ανάμεσα στις σελίδες κάποιου βιβλίου, κι ορκίστηκε να εκδικηθεί το φόνο του πατέρα του.

«Ούτε κι η μαμά θα θέλει να ξανάρθει εδώ» είπε ο Τζίνμπεϊ, «αφού σ' αυτό το χωριό σκότωσαν τον πατέρα μου».

Η Γιαγιόι έμεινε να κοιτάζει το πρόσωπο του Τζίνμπεϊ: ήταν χλομό σαν του πεθαμένου.

Και πού να του 'λεγε για τις φήμες πως το φάντασμα του πατέρα του στοίχειωνε τις όχθες της λίμνης... Οι χωριάτες έλεγαν πως, έτσι και πλησίαζες στο σημείο του φονικού, άκουγες πίσω σου ήχους από βήματα, κι αν γύριζες να κοιτάξεις, δεν ήταν κανείς. Αν, όμως, το 'βαζες στα πόδια, τα βήματα ακούγονταν όλο και πιο εξασθενημένα, γιατί το φάντασμα δεν μπορούσε να σε πάρει από πίσω.

Ακόμα και το κελάηδημα ενός πουλιού, που κατέβαινε από την κορφή μέχρι και τα πιο χαμηλά κλαδιά μιας κερασιάς, θύμιζε στη Γιαγιόι τις ιστορίες για το φάντασμα και τα βήματά του, και είπε: «Πάμε σπίτι, Τζιν-τσαν. Αυτά τα λουλούδια, έτσι όπως καθρεφτίζονται στο νερό, με φοβίζουν».

«Βλέπεις να 'χουν τίποτα το τρομαχτικό;»

«Άμα τα προσέξεις καλύτερα, θα δεις».

«Κοίτα όμως τι όμορφα που είναι!»

Την τράβηξε απότομα απ' το χέρι, τη στιγμή που η Γιαγιόι σηκωνόταν, κάνοντάς την να πέσει πάνω του.

Η Γιαγιόι φώναξε: «Τζιν-τσαν!», του ξέφυγε κι έπιασε να τρέχει, με τις άκρες του κιμονό να κυματίζουν πίσω της. Ο Τζίνμπεϊ την κυνήγησε. Εκείνη σταμάτησε, με κομμένη την ανάσα, και ξαφνικά, κρεμάστηκε στον ώμο του.

«Τζιν-τσαν, ελάτε να μέινετε μαζί μας, η μάνα σου κι εσύ!»

«Όχι· δε θέλω» είπε ο Τζίνμπεϊ, κρατώντας την σφιχτά

στην αγκαλιά του, κι έβαλε τα κλάματα. Η Γιαγιό τον κοίταζε σαν να τα 'χε χαμένα.

«Άκουσα τη μάνα σου να λέει στον πατέρα μου πως δεν μπορεί να ζήσει άλλο στο σπίτι σας» είπε η Γιαγιό ύστερα από λίγο.

Αυτή ήταν η πρώτη και η τελευταία φορά που ο Τζίνμπεϊ κράτησε τη Γιαγιό στην αγκαλιά του.

Το σπίτι της Γιαγιό κοντά στη λίμνη, όπου είχε γεννηθεί και η μητέρα του Τζίνμπεϊ, ήταν πολύ καθωσπρέπει, και μόνο χρόνια αργότερα, όταν η μητέρα του είχε πια γυρίσει να ζήσει στο πατρικό της, κι εκείνος πάλευε να τα βγάλει πέρα ως φοιτητής στο Τόκιο, μόνο τότε ο Τζίνμπεϊ άρχισε να υποσιδιάζεται πως κάτι πολύ περίεργο πρέπει να 'χε μεσολαβήσει για ν' αναγκάσει τη μητέρα του να παντρευτεί κάποιον τόσο έξω από την τάξη της. Ενώ σπούδαζε ακόμα στο Τόκιο, η μητέρα του πέθανε από φυματίωση κι έχασε ακόμα κι αυτό το ελάχιστο επίδομα που του 'στελνε κάθε μήνα. Ύστερα πέθανε κι ο παππούς του, κι έτσι, οι μόνοι που είχαν μείνει ζωντανοί απ' την οικογένεια του Τζίνμπεϊ, ήταν η γιαγιά του και η χωρισμένη θεία του. Πληροφορήθηκε πως η θεία του είχε φέρει μαζί της στο σπίτι και την κόρη της, αλλά είχε χρόνια να γράψει στο σπίτι, κι έτσι δεν μπόρεσε να μάθει αν είχε βρεθεί ή όχι γαμπρός για την ξαδέλφη του.

Τώρα, μετά που είχε πάρει από πίσω τη Ματσίε, σκέφτηκε πως το να κάθεται έτσι, ξαπλωμένος στο γρασίδι, δε διέφερε και πολύ από τότε που κρυβόταν στο σύδεντρο, κοντά στη λίμνη, στο χωριό της Γιαγιό. Όλο του το κορμί ήταν ποτισμένο απ' την ίδια θλίψη· η μόνη διαφορά ήταν ότι δε σκεφτόταν πια σοβαρά να εκδικηθεί το θάνατο του πατέρα του. Ακόμα κι αν ήταν φόνος, ο δολοφόνος θα 'ταν πια γέρος. Αν υποθεθεί ότι τον έβρισκε κάποιος ασχημόγερος και του ομολογούσε το έγκλημά του, μήπως θα 'νιωθε καμιά ανακούφιση, σαν να 'χε βγει από μέσα του κάποιο κακό πνεύμα; Μήπως θα ξανάνιωνε και θα ξαναγινόταν σαν αυτούς εκεί τους δυο εραστές; Ξανάδε μπρος στα μάτια του εκείνες τις κερασιές που καθρε-

φτιζονταν στα νερά της λίμνης. Η λίμνη ήταν σαν ένας πελώριος καθρέφτης· κανένα αεράκι δε ρυτίδωνε την επιφάνειά της. Ο Τζίνμπεϊ έκλεισε τα μάτια κι έφερε στο μυαλό του το πρόσωπο της μητέρας του .

Όταν τα ξανάνοιξε, ο φοιτητής είχε μείνει μόνος στο ύψωμα. Η κοπέλα και το σκυλί είχαν φύγει, κι ο Τζίνμπεϊ πετάχτηκε όρθιος, γιατί δεν ήθελε να χάσει το θέαμα, να τη δει να κατηφορίζει. Το σούρουπο είχε ποτίσει, θαρρείς, τα φύλλα των γκινγκ-γκο και, παρ' όλο που ο δρόμος ήταν έρημος, η κοπέλα δε γύρισε πίσω της ούτε μια φορά. Το σκυλί βιαζόταν να γυρίσει σπίτι, κι έτρεχε μπροστά της, τεντώνοντας το λουρί. Η κοπέλα βάδιζε υπέροχα — με κοφτά, γρήγορα βήματα. Ο Τζίνμπεϊ έπιασε να σφυρίζει, σίγουρος ότι η κοπέλα θα ξανα-νέβαινε στο λόφο το επόμενο βράδυ, και κατευθύνθηκε προς τον Μιζούνο. Συνέχισε να σφυρίζει, ακόμα κι όταν ο Μιζούνο τον αντιλήφθηκε.

«Καλά την περνάμε, ε;» είπε ο Τζίνμπεϊ.

Ο Μιζούνο έστρεψε αλλού το βλέμμα του.

«Λέω: καλά την περνάμε! Δε μ' άκουσες;»

Ο Μιζούνο γύρισε και τον κοίταξε συνοφρυωμένος.

«Έλα τώρα· μην κάνεις τέτοια μούτρα! Δεν καθόμαστε να το κουβεντιάσουμε; Ξέρεις, είμαι απ' αυτούς που ζηλεύω όσους δείχνουν ευτυχισμένοι — αυτό είν' όλο».

Ο Μιζούνο τού γύρισε την πλάτη κι έκανε να φύγει.

«Έι! Μη την κοπανάς τώρα!» φώναξε ο Τζίνμπεϊ. «Σου 'πα να κάτσουμε και να το κουβεντιάσουμε!» Ο Μιζούνο στράφηκε απότομα.

«Δεν την κοπανάω. Απλώς, δε νομίζω πως έχουμε τίποτα να πούμε».

«Τι συμβαίνει; Μπας και νομίζεις πως έχω στο νου μου να σ' εκβιάσω ή τίποτα τέτοιο; Έλα να καθίσουμε».

Ο Μιζούνο έμενε όρθιος.

«Η φιλεναδούλα σου είναι υπέροχη. Ξέρω πως δε γουστάρεις να σ' το λέω, αλλά είναι πραγματικά υπέροχη! Πρέπει να 'σαι πολύ τυχερός».

«Και λοιπόν;»

«Τι “και λοιπόν”; Ένωσα απλώς την ανάγκη να κουβεντιάσω με κάποιον που ’ναι ευτυχισμένος. Για να σ’ τα πω όλα, τη βρίσκω τόσο όμορφη, που την ακολούθησα ως εδώ. Μου ’κανε κατάπληξη το ότι είχε ραντεβού μαζί σου».

Ο Μιζούντο τον κοίταξε έκπληκτος, κι ύστερα έκανε πάλι να φύγει.

«Άκου... έλα να κουβεντιάσουμε για λίγο» είπε ο Τζίνμπεϊ κι έβαλε το χέρι του στον ώμο του άλλου, σε μια προσπάθεια να τον συγκρατήσει. Ο Μιζούντο τον απώθησε βίαια.

«Βλαμμένε!»

Ο Τζίνμπεϊ κουτρουβάλησε όλη την πλαγιά ως την άσφαλτο και χτύπησε στον δεξιό του ώμο. Έμεινε για λίγο καθισμένος με τα πόδια σταυρωμένα, κι ύστερα σηκώθηκε όρθιος, κρατώντας τον ώμο του. Όταν ξαναβρέθηκε στην κορφή, ο Μιζούντο είχε εξαφανιστεί. Ο Τζίνμπεϊ, με κομμένη την ανάσα και νιώθοντας ένα βάρος στο στήθος, κάθισε καταγής κι άφησε το κεφάλι του να πέσει αργά ανάμεσα στα γόνατά του.

Ούτε κι ο ίδιος μπορούσε να εξηγήσει γιατί είχε πλησιάσει το φοιτητή, μόλις έφυγε η κοπέλα. Δεν είχε κακή πρόθεση την ώρα που κατευθυνόταν, σφυρίζοντας, προς τον νεαρό. Και μπορεί να ’ταν αλήθεια ότι το μόνο που ήθελε, ήταν να κουβεντιάσει μαζί του για την ομορφιά της κοπέλας. Αν ο φοιτητής έδειχνε λίγο περισσότερη κατανόηση, ίσως ο Τζίνμπεϊ να του αποκάλυπτε κάποιες πτυχές εκείνης της ομορφιάς που να μην τις είχε ανακαλύψει ακόμα. Έκανε όμως τη βλακεία να του μιλήσει τόσο απότομα και με τόση απρέπεια! «Καλά την περνάμε, ε;» Έπρεπε να τον πλευρίσει διαφορετικά. Ο Τζίνμπεϊ ένωσε ότι το κατάντημά του ήταν αξιοθρήνητο. Είχε τόσο πολύ αδυνατίσει, που μια σπρωξιά του φοιτητή τον έστειλε να κουτρουβαλήσει όλο το λόφο! Έτσι όπως ήταν καθισμένος εκεί, με το ’να χέρι ακουμπισμένο στο γρασίδι και το άλλο να τριβεί τον πονεμένο του ώμο, το βιολετί φως του δειλινού καθρεφτιζόταν θαμπά στα μισόκλειστα μάτια του.

Μπα, η κοπέλα δε θα ξαναρχόταν ποτέ πια με το σκύλο

της. Εκτός κι αν ο φοιτητής δεν προλάβαινε να την ειδοποιήσει ως την άλλη μέρα, οπότε ο Τζίνμπεϊ μπορεί και να την ξανάβλεπε ν' ανηφορίζει τον δρόμο με τα γκινγκ-γκο, άσχετα αν επ' ουδενί έπρεπε να εμφανιστεί, τώρα που είχε αποκαλυφθεί στο φοιτητή. Κοίταξε γύρω του μπας και βρει καμιά κρυψώνα. Η εικόνα της κοπέλας, το λευκό πουλόβερ της και τα κόκκινα καρό του τζιν της άστραψαν μπροστά στα μάτια του. Ο τριανταφυλλής ουρανός είχε κατακλύσει το μυαλό του.

«Χισάκο! Χισάκο!» φώναξε με πνιχτή φωνή. Φώναζε τη Χισάκο Ταμάκι.

Μια μέρα που ήταν σ' ένα ταξί και πήγαινε να συναντήσει τη Χισάκο, ο ουρανός της πόλης είχε πάρει το ίδιο αυτό τριανταφυλλί χρώμα, παρ' όλο που ήταν γύρω στις τρεις το απομεσήμερο κι αργούσε ακόμα να σουρουπώσει. Μέσα από το τζάμι του Τζίνμπεϊ, ο ουρανός φαινόταν σαν γαλαζωπός, ενώ, μέσα απ' το κατεβασμένο παράθυρο του οδηγού, έδειχνε να 'χει διαφορετικό χρώμα.

«Ο ουρανός είναι λίγο ροζ, δεν είναι;» είχε ρωτήσει ο Τζίνμπεϊ, σκύβοντας στον ώμο του οδηγού.

«Έτσι φαίνεται».

Ο ταξιτζής έδειξε ότι δεν του καιγόταν καρφί για το χρώμα του ουρανού.

«Αναρωτιέμαι γιατί. Πάντως, δε φταίνε τα μάτια μου, ε;»

«Όχι· δε φταίνε τα μάτια σας».

Καθώς είχε σκύψει μπροστά, ένιωσε τη μυρωδιά που αναδινόταν από τα παλιά ρούχα του οδηγού.

Από τότε, κάθε φορά που βρισκόταν σ' ένα ταξί, είχε τη συναίσθηση πως υπήρχαν δύο ξεχωριστοί κόσμοι: ένας αχνορόδινος κι ένας γαλαζωπός. Ό,τι είχε δει μέσα απ' το τζάμι του, είχαν μια γαλάζια απόχρωση, ενώ ότι είχε δει μέσα απ' το κατεβασμένο παράθυρο του οδηγού, πρέπει να 'χαν μιαν ανάλαφρα ρόδινη. Δεν μπορεί να υπήρχε άλλη εξήγηση, αλλά ο Τζίνμπεϊ ήταν πεπεισμένος πως ο ουρανός, οι τοίχοι, οι δρόμοι, ακόμα και οι κορμοί των δέντρων είχαν στ' αλήθεια εκείνο το περίεργο ροζ χρώμα. Την άνοιξη και το φθινόπωρο,

πολλοί ταξιτζήδες έχουν το παράθυρό τους κατεβασμένο και τα πίσω παράθυρα κλειστά, κι ο Τζίνμπεϊ, παρ' όλο που τα μέσα του δεν του επέτρεπαν να χρησιμοποιεί το ταξί συχνά, όποτε το αποφάσιζε, κάθε διαδρομή τού ενίσχυε αυτή την πεποίθηση.

Συνήθισε λοιπόν στην ιδέα πως ο κόσμος του οδηγού ήταν ρόδιнос και ζεστός, ενώ του επιβάτη, γαλάζιος και ψυχρός. Και επιβάτης ήταν ο Τζίνμπεϊ. Σίγουρα ο κόσμος φαίνεται πιο καθαρός μέσα από ένα τζάμι· κι ίσως να 'ταν η σκόνη που πετούσε στον αέρα, αυτή που έδινε στον ουρανό και στους δρόμους του Τόκιο αυτή τη ρόδινη απόχρωση.

Όταν ο Τζίνμπεϊ, με τους αγκώνες ακουμπισμένους στην πλάτη του μπροστινού καθίσματος, έσκυβε να παρατηρήσει τον ρόδινο κόσμο του, εκνευριζόταν πολλές φορές με την ακινησία του υγρού αέρα. «Ει!» του 'ρχόταν να φωνάξει στον οδηγό. Αυτό, βέβαια, ήταν σίγουρα μια ένδειξη της λαχτάρας του να επαναστατήσει απέναντι σε κάτι ή να προκαλέσει κάτι (τι, όμως;), κι αν ριχνόταν στον ταξιτζή, ο κόσμος θα νόμιζε πως είχε να κάνει με τρελό. Επειδή όμως η πόλη κι ο ουρανός έδειχναν ελαφρώς ρόδινα, ακόμα και πριν βραδιάσει, κανένας ταξιτζής δεν έδειχνε να τον φοβάται, ούτε κι όταν ο Τζίνμπεϊ έφερνε το αλλοπαρμένο πρόσωπό του κοντά στο δικό τους.

Κι η αλήθεια είναι πως δεν υπήρχε κανένας απολύτως λόγος να φοβούνται. Την πρώτη φορά που είχε ανακαλύψει την ύπαρξη δύο ξεχωριστών κόσμων — ενός ρόδινου κι ενός γαλαζωπού —, ο Τζίνμπεϊ βρισκόταν μέσα σ' ένα ταξί, καθ' οδόν προς τη Χισάκο, κι από τότε το 'χε πάρει συνήθειο να σκύβει έτσι πίσω από το κάθισμα του οδηγού. Από εκείνη την πρώτη φορά (εκείνη τη φορά που η μυρωδιά των ρούχων του οδηγού τού 'χαν φέρει στο νου την μπλε ποδιά από ποπλίνα της Χισάκο), όποτε βρισκόταν μες σ' ένα ταξί, σκεφτόταν τη Χισάκο. Κι αυτό, δεν είχε να κάνει με το αν ο οδηγός φορούσε παλιά ρούχα ή όχι· κάθε οδηγός απέπνεε τη μυρωδιά της.

Εκείνη την εποχή περίπου που ο Τζίνμπεϊ είχε ανακαλύψει

τον τριανταφυλλή ουρανό, τον απέλυσαν απ' τη δουλειά του και πήγαν τη Χισάκο σ' άλλο σχολείο, αναγκάζοντάς τους να βλέπονται στα κρυφά. Τη φοβόταν αυτή την εξέλιξη και, μια φορά, είχε ψιθυρίσει στη Χισάκο: «Μη λες τίποτα στην Όντα! Τίποτα! Ας μέινει τελείως μεταξύ μας!» Κι η Χισάκο κοκκίνιζε, σαν να 'χαν ήδη αρχίσει να βλέπονται στα κρυφά.

«Ένα μυστικό, όταν το φυλάμε, είναι γεμάτο γλύκα και χαρές. Όταν όμως διαδοθεί, γυρίζει εναντίον μας και μας εκδικείται!»

Η Χισάκο, με τα λακκάκια στα μάγουλα, σήκωσε το βλέμμα της και τον κοίταξε εξεταστικά. Βρίσκονταν σε μια γωνιά του διαδρόμου, έξω από την τάξη τους. Έξω απ' το παράθυρο, μια μαθήτρια είχε κρεμαστεί με τα χέρια απ' το κλαδί μιας φουντωτής κερασιάς κι αιωρούνταν. Το κλαδί τρανταζόταν τόσο πολύ, που ο ήχος των φύλλων περνούσε μέσα από τα τζάμια κι έφτανε ως αυτούς, στο διάδρομο.

«Οι εραστές δεν έχουν άλλους φίλους. Κανέναν απολύτως! Ακόμα και η Όντα είναι εχθρός μας τώρα· είναι τα μάτια και τ' αφτιά του έξω κόσμου!»

«Δηλαδή... να μην της πω τίποτα;»

«Όχι! Αποκλείεται!» Ο Τζίνμπεϊ έριξε γύρω του ένα ανήσυχο βλέμμα.

«Μα τι να κάνω; Άμα θέλει να με παρηγορήσει, και με ρωτήσει τι μου συμβαίνει, πώς να κρατήσω το μυστικό;»

«Και γιατί δηλαδή να σε παρηγορούν οι φίλες σου;» είπε ο Τζίνμπεϊ, με τραχιά φωνή.

«Μόλις τη δω, είμαι σίγουρη πως θα βάλω τα κλάματα. Χτες, όταν γύρισα σπίτι, τα μάτια μου ήταν τούμπανο απ' το κλάμα, και προσπάθησα να τα λούσω με νερό. Το καλοκαίρι, έχουμε τα παγάκια στο ψυγείο και δεν υπάρχει πρόβλημα. Τώρα, όμως...;»

«Λες σαχλαμάρες».

«Μα δεν μπορώ, σου λέω!»

«Για να δω τα μάτια σου...»

Η Χισάκο σήκωσε υπάκουα τα μάτια. Δεν τον κοίταζε

όμως. Η ματιά της ήταν σαν να 'θελε να την κοιτάξει ο Τζίνμπεϊ στα μάτια. Εκείνος, νιώθοντας να τον βαραίνει όλο το σφρίγος του κορμιού της, σώπασε.

Πριν οι σχέσεις τους πάρουν αυτή την τροπή, είχε σκεφτεί να «ψαρέψει» τη Νομπούκο Όντα γύρω από την οικογένεια της Χισάκο. Η ίδια η Χισάκο δεν ισχυριζόταν ότι δεν είχε μυστικά απ' τη φίλη της; Κάτι όμως είχε η Όντα που τον δυσκόλευε να την πλησιάσει. Ο Τζίνμπεϊ φοβόταν πως, αν την άρχιζε στις ερωτήσεις για τη Χισάκο, η Όντα θα καταλάβαινε τι γινόταν στην καρδιά του. Η Όντα ήταν καλή μαθήτριά, αλλά και πολύ ανεξάρτητη.

Μια μέρα, στην τάξη, ο Τζίνμπεϊ τούς είχε διαβάσει αποσπάσματα από το έργο του Γιούκιτσι Φουκουζάουα *Κοινωνικές σχέσεις μεταξύ ανδρών και γυναικών*. Άρχισε με το ευφυολόγημα: «Μετά από περίπου διακόσια μέτρα, επιτρέπεται οι σύζυγοι να περπατούν πλάι πλάι». Και συνέχισε: «Συναντάμε ακόμα κάτι παράλογους αναχρονισμούς, όπως, π.χ., τα πεθερικά να θεωρούν απρεπές και προσβλητικό το να εκφράζει τη στενοχώρια της μια νιόπαντρη όταν ο άντρας της φεύγει για λίγο διάστημα, ή το να φροντίζει τρυφερά ένας νιόπαντρος την άρρωστη γυναίκα του».

Οι περισσότερες μαθήτρίες έσκασαν στα γέλια, αλλά η Όντα δε γέλασε.

«Εσείς δεν γελάτε, δεσποινίς Όντα;» ρώτησε ο Τζίνμπεϊ. Η Όντα δεν απάντησε.

«Δεν το βρίσκετε αστείο, δεσποινίς Όντα;»

«Όχι, κύριε».

«Ακόμα κι αν είναι έτσι, θα μπορούσατε να γελάσετε, όπως όλες οι συμμαθήτρές σας».

«Μα δε μου κάνει όρεξη. Δε λέω... θα μπορούσα να γελάσω μαζί με τις άλλες, μα δε βλέπω γιατί θα 'πρεπε να το κάνω μόνο και μόνο επειδή γελάνε όλες».

«Αυτά είναι υπεκφυγές» είπε πικρόχολα ο Τζίνμπεϊ. «Η δεσποινίς Όντα λέει ότι δεν το βρίσκει αστείο. Εσείς το βρίσκετε αστείο;»

Μια βαριά σιωπή είχε πέσει στην τάξη. Ο Τζίνμπεϊ συνέχισε: «Δε θεωρεί διασκεδαστικά τα αποσπάσματα που σας διάβασα. Ο Γιούκιτσι Φουκουζάου τα έγραψε το 1896. Κι εμείς τα διαβάζουμε σήμερα, μετά τον πόλεμο, κι η δεσποινίς Όντα δεν τα βρίσκει διασκεδαστικά. Κάτι δεν πάει καλά...»

Ξαφνικά, ο Τζίνμπεϊ έκανε ένα δηκτικό σχόλιο: «Επί τη ευκαιρία, έχει δει ποτέ καμιά σας τη δεσποινίδα Όντα να γελά;» για να δεχτεί έναν καταγιισμό απαντήσεων μέσα σε χαχανητά:

«Εγώ, ναι!»

«Κι εγώ, κι εγώ!»

«Ναι· γελάει συχνά!»

Αργότερα, ο Τζίνμπεϊ κατέληξε να πιστεύει πως υπήρχε κάτι αινιγματικό στην προσωπικότητα της Χισάκο και πως αυτό ήταν που είχε προσελκύσει την Όντα — ίσως η ίδια μυστηριώδης γοητεία που είχε εξαναγκάσει τον Τζίνμπεϊ να την ακολουθήσει κι είχε ωθήσει την ίδια να δεχτεί τις προτάσεις του. Η θηλυκότητά της είχε ξυπνήσει μέσα της απότομα, σαν να της είχαν κάνει ηλεκτροσόκ. Όταν του δόθηκε για πρώτη φορά, ο ίδιος ο Τζίνμπεϊ έτρεμε τόσο πολύ που, αργότερα, αναρωτιόταν αν αυτό συνέβαινε με όλα τα κορίτσια.

Η Χισάκο θα μπορούσε να θεωρηθεί η πρώτη γυναίκα στη ζωή του Τζίνμπεϊ. Η εποχή που ήταν ακόμα μαθήτριά του (κι αυτός την αγαπούσε από τότε), του φαινόταν τώρα η πιο ευτυχισμένη της ζωής του. Αυτό που ένιωθε για την ξαδέλφη του, τη Γιαγιόι, όταν ζούσε ακόμα ο πατέρας του, ήταν πολύ παιδιάστικο για να μπορεί κανείς να το πει έρωτα, παρ' όλο που ήταν σίγουρα ένα αγνό συναίσθημα.

Ο Τζίνμπεϊ δεν μπορούσε ποτέ να ξεχάσει ένα όνειρο που 'χε δει κάποτε με μια τσιπούρα. Θα 'ταν εννιά ή δέκα χρόνων, και το όνειρό του είχε προκαλέσει τον γενικό θαυμασμό. Είχε δει ένα αερόστατο να αιωρείται πάνω από τη θάλασσα, κοντά στο χωριό του, σαν μια θεόρατη φρεγάτα, κι από κάτω, τα κύματα ήταν μαύρα σαν την πίσσα. Όταν όμως κοίταξε πιο προσεκτικά, είδε πως εκείνη η μαυρίλα ήταν μια τεράστια

τσιπούρα που είχε αναδυθεί απ' τα κύματα κι αναληφθεί στον ουρανό. Κι ύστερα, λέει, ακολούθησαν κι άλλες... Από παντού, ψάρια ξεπηδούσαν απ' τα κύματα.

«Πω πω μια τεράστια τσιπούρα!» είχε φωνάξει ο Τζίνμπεϊ πριν ξυπνήσει.

«Αυτό το υπέροχο όνειρο είναι ο πιο καλός οιωνός, Τζίνμπεϊ» του 'λεγαν όλοι. «Σημαίνει ότι θ' ανεβείς ψηλά!»

Την προηγούμενη, η Γιαγιόι τού 'χε χαρίσει ένα βιβλίο με εικόνες, ανάμεσα στις οποίες ήταν κι αυτή ενός αερόστατου. Ο Τζίνμπεϊ δεν είχε δει ποτέ του αληθινό αερόστατο, αν και υπήρχαν ακόμα εκείνη την εποχή, λίγο πριν αντικατασταθούν απ' τα μεγάλα αεροπλάνα. Όμως το όνειρο που είχε δει ο Τζίνμπεϊ με το αερόστατο και τα ψάρια, αποτελούσε πια ένα αναπόσπαστο μέρος του παρελθόντος του. Τότε ήθελε να πιστεύει πως δεν προμηνούσε τόσο την επιτυχία του στη ζωή όσο το γάμο του με τη Γιαγιόι. Η ζωή του, βέβαια, δεν υπήρξε διόλου επιτυχημένη. Κι ούτε είχε πολλές πιθανότητες να γίνει, ακόμα κι αν είχε διατηρήσει τη θέση του ως καθηγητή ιαπωνικών στο γυμνάσιο. Δεν είχε ούτε τη δύναμη ν' αναδυθεί πάνω απ' τα κύματα της ανθρωπότητας, όπως εκείνη η συγκλονιστική τσιπούρα, ούτε είχε την ανδρεία να αιωρείται στον αέρα πάνω απ' τα κεφάλια των άλλων. Ήταν καταδικασμένος να ξαναβουλιάξει στο μαύρο κύμα. Κάποια ευτυχία είχε νιώσει τότε που είχε πρωτοσκιρτήσει μέσα του το κρυφό του πάθος για τη Χισάκο, αλλά ο βραχνάς της δυστυχίας τον πλάκωσε πολύ γρήγορα. Η καταγγελία της Όντα ήταν σοβαρή, και το μυστικό που της είχε αποκαλύψει η Χισάκο, γύρισε εναντίον τους με μια τρομαχτική εκδικητικότητα — ακριβώς όπως το 'χε προβλέψει ο Τζίνμπεϊ.

Μετά από εκείνο το επεισόδιο στην τάξη, ο Τζίνμπεϊ απέφυγε να κοιτάξει τη Χισάκο, αλλά, απ' την άλλη μεριά, χωρίς να το θέλει, το βλέμμα του γύριζε συνέχεια στο θρανίο της Όντα. Μια φορά, ζήτησε απ' την Όντα να τον συναντήσει σε μια γωνιά της αυλής, κι εκεί, προσπάθησε να την καλοπιάσει, αλλά και να την απειλήσει σε περίπτωση που φανέρωνε το

μυστικό τους. Εκείνη όμως ήταν απερίφραστα καταδικαστική, όχι τόσο από μια αίσθηση δικαιοσύνης, όσο εξαιτίας τού μίσους της γι' αυτόν και μιας έντονης διαίσθησης ως προς την ενοχή του. Ο Τζίνμπεϊ προσπάθησε να της δώσει να καταλάβει πόσο πολύτιμο αίσθημα είναι ο έρωτας.

«Είστε αισχρός» του είπε απότομα.

«Κάθε άλλο. Τι πιο αισχρό απ' το να προδίδεις ένα μυστικό που σου 'χουν πει — και μάλιστα, *μόνο* σ' εσένα; Μα τι έχεις μέσα σου; Κάνα φαρμακερό ερπετό, κάνα σκορπιό...»

«Δεν είπα τίποτα σε κανέναν».

Όμως, λίγο καιρό αργότερα, η Όντα έπιασε να στέλνει γράμματα στο διευθυντή του σχολείου και στον πατέρα της Χισάκο. Τα γράμματα, που ήταν ανώνυμα, έφεραν υπογραφή: «Από ένα σκορπιό».

Έτσι ο Τζίνμπεϊ υποχρεώθηκε να βλέπει τη Χισάκο μόνο στα κρυφά, σε μέρη που διάλεγε εκείνη. Το σπίτι που, κατά τα λεγόμενά της, είχε αγοράσει ο πατέρας της μετά τον πόλεμο, βρισκόταν σ' ένα πρώην προάστιο, αλλά το προηγούμενο σπίτι τους, που βρισκόταν στις όμορφες δυτικές συνοικίες, είχε καταστραφεί από πυρκαγιά στον πόλεμο, και δεν είχε απομείνει απ' αυτό παρά ένας μισογκρεμισμένος τοίχος. Της Χισάκο της άρεσε να συναντάει τον Τζίνμπεϊ εκεί, πίσω από εκείνον τον τοίχο, μακριά απ' τα βλέμματα του κόσμου. Ολόγυρα, το μεγαλύτερο μέρος της συνοικίας είχε ανοικοδομηθεί, κι έμεναν μόνο κάτι λίγα οικόπεδα και αλάνες. Τα ερείπια είχαν χάσει τελείως τον επικίνδυνο και απόκοσμο χαρακτήρα τους, και το μέρος είχε σχεδόν ξεχαστεί. Τα αγριόχορτα είχαν ψηλώσει αρκετά ώστε να τους κρύβουν και τους δυο. Η Χισάκο θα πρέπει να 'νιωθε εκεί κάποια ασφάλεια, αφού ήταν ακόμα μαθητριούλα, κι εκείνο το μέρος ήταν κάποτε το σπίτι της.

Της ήταν δύσκολο να γράφει στον Τζίνμπεϊ, κι ούτε ο Τζίνμπεϊ μπορούσε να της στείλει κάποιο γράμμα ή να της τηλεφωνήσει στο σπίτι ή στο σχολείο. Ούτε μπορούσε ν' αναθέσει σε κάποιον να της πάει ένα μήνυμα. Με λίγα λόγια, δεν του 'χε μείνει κανένα μέσον επικοινωνίας μαζί της. Όμως η Χισά-

κο πήγαινε και διάβαζε αυτά που της έγραφε ο Τζίνμπεϊ με κιμωλία στον γκρεμισμένο τοίχο. Είχαν αποφασίσει να γράφουν τα μηνύματά τους στη βάση του τοίχου, που την σκέπαζαν τα αγριόχορτα, για να μην μπορεί να τα διαβάσει κανείς. Φυσικά, δεν υπήρχε χώρος για περίπλοκα μηνύματα, και το μόνο που σημείωνε ο Τζίνμπεϊ, ήταν αριθμοί: η μέρα και η ώρα που ήθελε να τον συναντήσει η Χισάκο. Ο τοίχος όμως έκανε καλά τη δουλειά του σαν πίνακας ανακοινώσεων, και, καμιά φορά, πήγαινε ο Τζίνμπεϊ εκεί για να διαβάσει τι του 'χε γράψει η Χισάκο. Όταν, αντί για τον Τζίνμπεϊ, η Χισάκο ήταν αυτή που αποφάσιζε πότε θα συναντιόνταν, χρησιμοποιούσε την υπηρεσία επειγόντων μηνυμάτων ή έστελνε τηλεγράφημα. Ο Τζίνμπεϊ, όμως, έπρεπε να γράψει στον τοίχο, πολλές μέρες πριν, τη μέρα και την ώρα που ήθελε να συναντηθούν, κι ύστερα να πάει να ελέγξει αν η Χισάκο είχε περάσει από κει κι είχε βάλει το σημαδάκι της ότι συμφωνούσε. Την παρακολουθούσαν στενά από το σπίτι της, και δεν την άφηναν σχεδόν καθόλου να βγει μόνη της τα βράδια.

Το ραντεβού τους τη μέρα εκείνη που ο Τζίνμπεϊ, μες στο ταξί, είχε ανακαλύψει την ύπαρξη των δύο κόσμων — του ρόδινου και του γαλάζιου —, είχε κανονιστεί απ' τη Χισάκο. Τον περίμενε, καθισμένη μέσα στα αγριόχορτα, με την πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο. Μια φορά, της είχε πει: «Αν κρίνω από το ύψος αυτού του τοίχου, ο πατέρας σου πρέπει να 'ναι πολύ σκληρός και γρουσουζής. Δε θα μου 'κανε κατάπληξη αν έβρισκα στο πάνω μέρος του τοίχου σπασμένα γυαλιά και καρφιά με τη μύτη προς τα πάνω». Ο τοίχος ήταν τόσο ψηλός, ώστε δεν μπορούσαν να τους δουν από καμιά μονοκατοικία απ' αυτές που 'χαν χτιστεί εκεί γύρω. Το μόνο διώροφο, δυτικότροπο σπίτι ήταν τόσο χαμηλό (μοντέρνα αρχιτεκτονική αντίληψη), που ακόμα κι αν έσκυβε κανείς από τον δεύτερο όροφο, το ένα τρίτο του κήπου δε θα μπορούσε να το δει. Η Χισάκο το 'ξερε, και γι' αυτό καθόταν κοντά στον τοίχο. Δεν υπήρχε αυλόπορτα. Μάλλον θα 'ταν ξύλινη, κι είχε καεί κι αυτή απ' την πυρκαγιά. Επειδή το οικοπέδο δεν ήταν για πού-

λημα, κανείς δεν ερχόταν να το επισκεφθεί, ούτε καν από περιέργεια, οπότε ο Τζίνμπεϊ και η Χισάκο μπορούσαν να συναντιούνται εκεί στα κρυφά, ακόμα και στις τρεις το απομεσημερο.

«Απ' το σχολείο έρχεσαι, ε;» Ο Τζίνμπεϊ κάθισε χάμω και την τράβηξε κοντά του, κρατώντας τα χλομά της μάγουλα.

«Δεν έχουμε πολύ καιρό. Ελέγχουν τι ώρα φεύγω απ' το σχολείο».

«Το ξέρω».

«Τους είπα πως ήθελα να μείνω μετά το σχόλασμα, που κάποιος θα μας διάβαζε το *Παραμύθι των Χείκε*, αλλά δε μ' άφησαν».

«Ναι, ε; Περίμενες πολλή ώρα; Θα πρέπει να μυρμήγκιασαν τα πόδια σου». Ο Τζίνμπεϊ την πήρε στα γόνατά του. Εκείνη, ενοχλημένη από το φως της μέρας, τραβήχτηκε ξεγλιστρώντας.

«Αυτά είναι για σένα...»

«Χρήματα; Από πού τα πήρες;»

«Τα 'κλεψα για σένα» είπε η Χισάκο, και τα μάτια της άστραψαν. «Είκοσι επτά χιλιάδες γιεν».

«Του πατέρα σου είναι;»

«Τα πήρα απ' το δωμάτιο της μαμάς».

«Δεν τα θέλω! Να τα βάλεις αμέσως στη θέση τους πριν το πάρουν είδηση».

«Δε με νοιάζει. Αν με πιάσουν, θα βάλω φωτιά στο σπίτι».

«Ασ' τις τρέλες! Ποιος θα 'καιγε, για είκοσι επτά χιλιάδες γιεν, ένα σπίτι που αξίζει δέκα εκατομμύρια;»

«Η μαμά δεν μπορεί να κάνει φασαρία γι' αυτά τα λεφτά, γιατί φαίνεται πως τα φυλάει κρυφά απ' τον μπαμπά. Το σκέφτηκα καλά, ξέρεις, πριν τα κλέψω. Πιο πολύ φοβάμαι να τα ξαναβάλω στη θέση τους. Θα 'τρεμα τόσο πολύ απ' την ταραχή μου, που θα μ' έπαιρναν αμέσως είδηση».

Δεν ήταν η πρώτη φορά που η Χισάκο έδινε χρήματα στον Τζίνμπεϊ με δική της πρωτοβουλία.

«Ακου: δεν έχω ανάγκη από χρήματα. Ένας παλιός συμφοιτητής μου τυχαίνει να 'ναι γραμματέας του προέδρου μιας

εταιρείας, κάποιου Αρίτα, και μου δίνει καμιά φορά να γράφω τους λόγους του προέδρου.»

«Αρίτα; Πώς είναι το άλλο του όνομα;»

«Οτότζι Αρίτα... Ένας ηλικιωμένος.»

«Ω, να πάρει! Αυτός είναι ο πρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου του σχολείου όπου είμαι τώρα... Αυτός μεσολάβησε κι έγινε η μετεγγραφή!»

«Μη μου πεις!»

«Τους λόγους, δηλαδή, που εκφωνεί στο σχολείο ο πρόεδρος, τους γράφεις εσύ, και δεν το 'ξερα;»

«Είδες πώς τα φέρνει καμιά φορά η ζωή...»

«Ναι, βρε παιδί μου. Καμιά φορά, όταν έχει φεγγάρι, κάθομαι και το κοιτάζω, και φαντάζομαι πως, την ίδια ώρα, το κοιτάξεις κι εσύ... Κι όταν βρέχει και φυσάει, σε σκέφτομαι που είσαι ολομόναχος σ' εκείνο το δωμάτιο...»

«Αυτός λοιπόν ο γερο-Αρίτα, απ' ό,τι μου 'πε ο γραμματέας του, πάσχει από μια περίεργη φοβία. Ο φίλος μου, ο γραμματέας του, με παρακάλεσε, στους λόγους που γράφω, ν' αποφεύγω, κατά το δυνατόν, λέξεις όπως “σύζυγος” ή “γάμος”. Και να σκεφτείς ότι αυτές οι λέξεις είναι φυσικό να περιλαμβάνονται σ' ένα λόγο που βγάζεις σ' ένα παρθεναγωγείο. Σου φάνηκε καθόλου νευρωτικός όταν εκφωνούσε το λόγο του;»

«Δεν πρόσεξα τίποτα.»

«Ε, μπροστά στον κόσμο...» είπε ο Τζίνμπεϊ, κουνώντας το κεφάλι.

«Τι εννοείς όταν λες “νευρωτικός”;»

«Α! Υπάρχουν πολλών ειδών νευρωτικοί. Διόλου απίθανο, να 'μαστε κι εμείς νευρωτικοί. Θες να σου δείξω πώς είναι;» είπε ο Τζίνμπεϊ. Ψηλαφώντας για να πιάσει τα στήθια της Χισάκο, έκλεισε τα μάτια και, ξαφνικά, του 'ρθε στο νου η εικόνα ενός σταροχώραφου κοντά στο σπίτι του. Μια γυναίκα, καβάλα σ' ένα άλογο, κατέβαινε το μονοπάτι που διέσχιζε το χωράφι. Φορούσε γύρω απ' το λαιμό της μιαν άσπρη πετσέτα, δεμένη κόμπο μπροστά.

«Και να με πνίξεις, δε γυρίζω σπίτι» ψιθύρισε η Χισάκο όλο πάθος. Ο Τζίνμπεϊ συνειδητοποίησε έκπληκτος πως το χέρι του έσφιγγε το λαιμό της. Έφερε και τ' άλλο του χέρι γύρω απ' το λαιμό της, σαν να 'θελε να υπολογίσει την περιμέτρο του. Τα δάχτυλα των δυο χεριών του συναντήθηκαν γύρω απ' τον απαλό λαιμό της Χισάκο. Ο Τζίνμπεϊ έβαλε τα χαρτονομίσματα στην τσέπη του φουστανιού της. Εκείνη έκανε πίσω· τα στήθια της είχαν σκληρύνει.

«Κάνε μου τη χάρη και πήγαινε πίσω αυτά τα χρήματα... Στο τέλος, μ' αυτά που κάνεις, θα καταλήξουμε ή εσύ ή εγώ να διαπράξουμε στ' αλήθεια κάποιο έγκλημα. Ξεχνάς πως η Όντα με κατήγγειλε για εγκληματία; Στο γράμμα της έγραφε πως είχα πει τόσα ψέματα κι ήμουν τόσο κατσούφης όλη την ώρα, που, κάποια μέρα, το 'χε σίγουρο, κάτι κακό θα έκανα. Δεν το 'ξερες αυτό; Αλήθεια, την είδες καθόλου τώρα τελευταία;»

«Όχι· κι ούτε μου 'γραψε. Τώρα πια, δεν πολυσκάω, ξέρεις...»

Ο Τζίνμπεϊ έμεινε για λίγο σιωπηλός. Η Χισάκο έστρωσε ένα τετράγωνο κομμάτι νάilon για να καθίσει ο Τζίνμπεϊ. Παρά το νάilon, όμως, ο Τζίνμπεϊ ένιωθε την παγωνιά της γης να τον διαπερνάει· μύριζε υγρασία και νοτισμένα χόρτα.

«Θα 'θελα να με ξαναπάρεις από πίσω, όπως τότε· να μ' ακολουθείς, και να μην το ξέρω. Θέλω να το κάνεις άλλη μια φορά, καθώς θα γυρίζω απ' το σχολείο. Το καινούργιο μου σχολείο, όπως ξέρεις, είναι πιο μακριά...»

«Κι ύστερα, μπροστά σ' εκείνη τη μεγαλόπρεπη πύλη, θα κάνεις ότι δε μ' είχες πάρει είδηση τόσην ώρα, ε; Όπως τότε. Θα με κοιτάξεις μέσα από τα κάγκελα και θα κοκκινίσεις...»

«Όχι· αυτή τη φορά, θα σε βάλω μέσα. Το σπίτι είναι τόσο μεγάλο, που δε θα σε δει κανείς. Είμαι σίγουρη. Ακόμα και το δωμάτιό μου προσφέρεται για να σε κρύψω».

Ο Τζίνμπεϊ ένιωσε να τον πλημμυρίζει ευτυχία. Και δεν άργησε να βάλει σ' εφαρμογή το σχέδιο της Χισάκο, αλλά το μόνο που κατάφερε, ήταν να τον ανακαλύψουν οι γονείς της.

Από τότε, οι μήνες και τα χρόνια φρόντισαν να τον απομακρύνουν απ' τη Χισάκο, και τώρα, ξαπλωμένος στην ασφαλτοόπου τον είχε ρίξει η σπρωξιά του φοιτητή, κοιτάζοντας τον κόσμο γύρω του να λούζεται στο βιολετί δειλινό, τ' όνομα της Χισάκο ήταν αυτό που ανέβαινε στα χείλια του. Όταν γύρισε στο σπίτι του, ανακάλυψε πως τα γόνατά του κι ο ώμος του ήταν γεμάτα μελανιές. Εκείνο το βουναλάκι ήταν δυο φορές το ύψος του.

Το άλλο βράδυ, ο Τζίνμπεϊ ένιωσε μιαν ακατάσχετη επιθυμία να ξαναδεί εκείνη την κοπέλα στην ανηφόρα με τα γκινγκγκο. «Πώς θα μπορούσα να της κάνω κακό» έλεγε μέσα του με θλίψη, «αφού καλά καλά δεν είχε πάρει είδηση ότι την ακολουθούσα;» Ήταν θλιβερό — όπως όταν βλέπεις μιαν αγριόχην να σου ξεφεύγει και να πετάει στον ουρανό· ή να περνάει από μπροστά σου το αστραφτερό ποτάμι του χρόνου. Ώς αύριο, ποιος ζει, ποιος πεθαίνει... Ούτε κι η ομορφιά της κοπέλας δε θα κρατούσε για πάντα...

Απ' τη στιγμή όμως που ο Τζίνμπεϊ είχε παρουσιαστεί στο φοιτητή και του 'χε μιλήσει, δεν μπορούσε πια ούτε να τριγυρίζει ακίνδυνα κάτω απ' τα γκινγκγκο, ούτε να καθίσει στο βουναλάκι όπου θα την περίμενε το αγόρι. Αποφάσισε να κρυφτεί στο χαντάκι ανάμεσα στο πεζοδρόμιο με τη δεντροστοιχία και στην αριστοκρατική έπαυλη. Αν τον ρωτούσε κανένας αστυφύλακας, θα μπορούσε να πει ότι τον είχαν πονέσει τα πόδια του, ή ότι είχε μεθύσει κι είχε πέσει στο χαντάκι, ή ότι τον είχε πετάξει εκεί κάποιος αλήτης. Επειδή, όμως, η καλύτερη δικαιολογία ήταν το μεθύσι, ο Τζίνμπεϊ κατέβασε ένα ποτηράκι πριν φύγει από το σπίτι, για να μυρίζει το χνώτο του αλκοόλ.

Είχε πάει, την προηγούμενη, να δει το χαντάκι από κοντά, και του 'χε φανεί βαθύ· όταν όμως μπήκε μέσα, το βρήκε πλατύ μεν, αλλά αρκετά ρηχό. Τόσο ο πυθμένας του όσο και τα πλαϊνά του τοιχώματα ήταν στέρα λιθοστρωμένα. Χορτάρια είχαν φυτρώσει στα διάκενα ανάμεσα στις πέτρες, και τα νεκρά φύλλα απ' το περασμένο φθινόπωρο είχαν σχηματίσει

ένα παχύ, νοτισμένο στρώμα. Αν έμενε κολλημένος στο τοίχωμα προς το μέρος του πεζοδρομίου, δε θα φαινόταν από τους περαστικούς. Έμεινε εκεί κρυμμένος για είκοσι-τριάντα λεπτά, ενώ του 'ρχόταν όλο και πιο πολύ να τραβήξει μια δαγκωνιά σε μιαν απ' τις πέτρες του τοιχώματος. Πρόσεξε μια βιολέτα που 'χε ανθίσει ανάμεσα στις πέτρες, μπουσούλησε προς τα κει, άνοιξε το στόμα του, την έκοψε με τα δόντια του και την κατάπιε. Δυσκολεύτηκε λιγάκι και, βογκώντας, αγωνίστηκε να μη βάλει τα κλάματα.

Η κοπέλα κι ο σκύλος εμφανίστηκαν στην αρχή της ανηφόρας. Ο Τζίνμπεϊ άπλωσε τα χέρια του, γραπώθηκε απ' τις πέτρες και, σιγά σιγά, έπιασε να σηκώνει το κεφάλι του. Ένωσε πως το τειχάκι ήταν έτοιμο να καταρρεύσει· τα χέρια του έτρεμαν, κι η καρδιά του πήγαινε να σπάσει.

Το κορίτσι φορούσε το ίδιο λευκό πουλόβερ, αλλά, αντί για τζιν, φορούσε μια βαθυκόκκινη φούστα· και καλύτερα παπούτσια. Η κοκκινόλευκη κουκκίδα έπιασε να ζυγώνει, μέσα στη χλωρή πρασινάδα των δέντρων. Τη στιγμή που πέρασε ακριβώς πάνω απ' το κεφάλι του Τζίνμπεϊ, το χέρι της ήταν μπροστά στα μάτια του. Το χρώμα της επιδερμίδας της ήταν ανοιχτό, αλλά στον καρπό, ακόμα πιο ανοιχτό. Σηκώνοντας το βλέμμα ως το υπέροχο πιγούνι της, ο Τζίνμπεϊ έκλεισε τα μάτια απ' το θαυμασμό, κι ύστερα, όταν τα ξανάνοιξε, είδε το αγόρι κι είπε δυνατά: «Να 'τος κι αυτός».

Ο φοιτητής την περίμενε πάνω στο βουναλάκι. Κάτω από το βλέμμα του Τζίνμπεϊ, που τους παρακολουθούσε απ' το χαντάκι του, στο μέσον σχεδόν της πλαγιάς, οι δυο τους διέσχισαν το βουναλάκι, σαν να γλιστρούσαν πάνω στο ψηλό γρασίδι που τους έφτανε ως τα γόνατα. Ο Τζίνμπεϊ περίμενε να δει την κοπέλα να επιστρέφει, ώσπου βράδιασε, κι η κοπέλα δεν κατέβηκε την πλαγιά. Ίσως ο φοιτητής να της είχε μιλήσει για κείνον τον αλλόκοτο τύπο που είχε γνωρίσει την προηγούμενη, και να πήραν άλλο δρόμο.

Από κείνη τη μέρα, ο Τζίνμπεϊ ξαναγύρισε πολλές φορές στο ίδιο μέρος, περιπλανήθηκε κάτω απ' τα γκινγκ-γκο, πέρασε

ατέλειωτες ώρες ξαπλωμένος στο βουναλάκι, πάνω στο γρασίδι, αλλά η κοπέλα δεν ξαναφάνηκε. Μια φορά, μάλιστα, το όραμα της κοπέλας τον έκανε να βγει απ' το σπίτι του νυχτιάτικα και να πάει ως εκεί. Τα φυλλαράκια, απ' τη μια στιγμή στην άλλη, είχαν γίνει ένα πυκνό, πράσινο φύλλωμα, και, μες στο φεγγαρόφωτο, τα ψηλά δέντρα έριχναν απειλητικούς ίσκιους πάνω στην ασφαλτο. Ο Τζίνμπεϊ θυμήθηκε ένα βράδυ στο χωριό του, που ένιωσε έναν ξαφνικό φόβο για τον σκούρο όγκο της θάλασσας κι έτρεξε σπίτι του με την ψυχή στο στόμα. Άκουσε κάτι γατάκια να νιαουρίζουν απ' τον πυθμένα τού χαντακιού, και σταμάτησε για να κοιτάξει. Δε φαινόταν τα γατάκια, αλλά μόνο ένα κουτί και κάτι που σάλευε μέσα του. «Το ιδεώδες μέρος για να πετάξεις γατάκια» σκέφτηκε ο Τζίνμπεϊ.

Κάποιος είχε βάλει τα νεογέννητα γατάκια σ' ένα κουτί και τα 'χε πετάξει εκεί. Πόσα να 'ταν άραγε; Θα πέθαιναν απ' την πείνα, τα καημένα. Ο Τζίνμπεϊ προσπάθησε να ταυτιστεί με τα γατάκια, κι έμεινε εκεί πολλή ώρα, ακούγοντας τα νιαουρίσματά τους. Πάντως, μετά από εκείνο το βράδυ, η κοπέλα δεν ξαναεμφανίστηκε στην πλαγιά.

Αρχές Ιουνίου, διάβασε στην εφημερίδα για μια γιορτή με κυνήγι πυγολαμπίδων που θα γινόταν στην τεχνητή λιμνούλα, κοντά στο λόφο, την ίδια λιμνούλα όπου μπορούσε κανείς να νοικιάσει βάρκες. Ο Τζίνμπεϊ ήταν σίγουρος πως η κοπέλα θα πήγαινε. Για να βγάξει εκεί το σκύλο της βόλτα, το σπίτι της θα πρέπει να 'ταν κάπου κοντά.

Η λίμνη στο χωριό της μητέρας του ήταν κι αυτή ξακουστή για τις πυγολαμπίδες της, κι ο Τζίνμπεϊ συνήθιζε να πηγαίνει εκεί και να τις πιάνει. Όταν πήγαινε στο κρεβάτι του για ύπνο, τις αμολούσε πάνω στην κουνουπιέρα — το ίδιο κι η Γιαγιόι. Η συρόμενη πόρτα που χώριζε τα δωμάτιά τους έμενε ανοιχτή, κι ο Τζίνμπεϊ την έβλεπε να μετράει τις πυγολαμπίδες της, για να δει ποιος απ' τους δυο είχε πιάσει περισσότερες. Δεν ήταν εύκολο να τις μετρήσεις, γιατί πετούσαν πέρα-δώθε.

«Κλέβεις, Τζιν-τσαν! Πάντα κλέβεις!» Η Γιαγιόι πετάχτηκε πάνω και του κούνησε τη γροθιά της απειλητικά.

Όταν η Γιαγιόι άρχισε να τινάζει την κουνουπιέρα, οι πυγολαμπίδες που είχαν φωλιάσει εκεί μέσα, αναδεύονταν όσο όμως η κουνουπιέρα υποχωρούσε κάτω απ' τα χτυπήματά της, τόσο η Γιαγιόι πεισμάτωνε και την τινάζε ακόμα πιο δυνατά, και με τις δυο γροθιές της. Φορούσε ένα καλοκαιρινό κιμονό, απ' αυτά με τα κοντά και στενά μανίκια, κι όπως, με τη λύσσα της και τα πηδήματά της, η φούστα τής ανέβαινε πιο πάνω κι απ' τα γόνατα, φαινόταν σαν φάντασμα, που 'χε στο κεφάλι μια γαλάζια κουνουπιέρα.

«Τώρα έχεις πιο πολλές από μένα! Κοίτα πίσω σου!» είπε ο Τζίνμπεϊ, κι η Γιαγιόι γύρισε να δει.

«Και βέβαια έχω πιο πολλές!»

Τα τραντάγματα της κουνουπιέρας ερέθιζαν τις πυγολαμπίδες που γίνονταν πιο φωτεινές, έτσι ώστε να νομίζει κανείς πως ήταν περισσότερες.

Ο Τζίνμπεϊ θυμόταν ακόμα πως το κιμονό που φορούσε η Γιαγιόι εκείνο το βράδυ, είχε κάτι σχέδια με μεγάλους σταυρούς. Τι έκανε όμως η μητέρα του μες στο κρεβάτι του; Δεν είχε τίποτα για τη φασαρία που έκανε η Γιαγιόι; Κι η μητέρα της Γιαγιόι, που κοιμόταν στο κρεβάτι της; Δεν την είχε μαλώσει; Μαζί τους, στο ίδιο κρεβάτι, θα πρέπει να 'ταν κι ο μικρός αδελφός της Γιαγιόι. Αυτός, πάντως, μόνο εκείνην θυμόταν.

Ακόμα και τώρα, έβλεπε, κατά καιρούς, ένα όραμα με αστραπές πάνω απ' τη λίμνη του χωριού της μητέρας του. Εκείνες τις ελάχιστες στιγμές, ολόκληρη η επιφάνεια του νερού φωταγωγούνταν, και, στο σκοτάδι που ακολουθούσε αμέσως, το μόνο που φαινόταν στην όχθη, ήταν η μαρμαρυγή των πυγολαμπίδων. Η παρουσία τους στο όραμα μπορεί ν' αποτελούσε στοιχείο που χάλκευε την αυθεντικότητα της ανάμνησης, αν και οι αστραπές είναι πιο συχνές το καλοκαίρι, που είναι και η εποχή των πυγολαμπίδων. Παρ' όλο που ο Τζίνμπεϊ δεν κατέβαλλε καμιά προσπάθεια να ταυτίσει τις πυγολαμπίδες με το πνεύμα του πατέρα του που τον είχαν βρει πεθαμένο στη λίμνη, ένιωθε ότι, εκείνη η στιγμή του αιφνίδιου σκότους, όταν έσβηναν οι αστραπές, είχε κάτι το μακάβριο. Είχε,

βέβαια, την επίγνωση ότι όλα αυτά δεν ήταν παρά ένα όραμα, αλλά, κάθε φορά που έβλεπε εκείνη την τεράστια και βαθιά υδάτινη έκταση να φωταγωγείται ξαφνικά απ' τον νυχτερινό ουρανό, ένιωθε να συντρίβεται απ' το ανεξιχνίαστο μυστήριο της φύσης και την αγωνία του χρόνου. Ήταν σαν να τον έβρισκε αυτόν η αστραπή, κι όλα γύρω του να λούζονταν στη φωτοχυσία.

Έτσι ήταν και η πρώτη, ηλεκτρισμένη επαφή του με τη Χισάκο. Αυτή, που ήταν τόσο αλύγιστη και άπειρη, είχε μεταμορφωθεί. Ακόμα κι ο Τζίνμπεϊ απόρησε με το πόσο προωθημένη του είχε εμφανιστεί ξαφνικά, και την ίδια ακριβώς αίσθηση είχε και τη στιγμή που η Χισάκο τον οδηγούσε στο σπίτι των γονιών της και τον έμπαζε στην κρεβατοκάμαρά της.

«Μεγάλο σπίτι, ε; Αναρωτιέμαι μόνο πώς θα μπορέσω να βγω από δω χωρίς να με δουν».

«Θα σου δείξω. Μπορείς να φύγεις κι απ' το παράθυρο».

«Δεν είναι ψηλά;» είπε ο Τζίνμπεϊ οπισθοχωρώντας.

«Θα δέσω τις ζώνες μου και θα σου φτιάξω ένα σκοινί — ή κάτι τέτοιο. Μην ανησυχείς».

«Δεν πιστεύω να 'χετε σκύλο... Δεν τα πάω πολύ καλά με τα σκυλιά, ξέρεις».

«Όχι· δεν έχουμε σκύλο».

Η Χισάκο γύρισε και τον κοίταξε με κάτι μάτια που άστραφταν. «Το ξέρεις πως δεν μπορώ να σε παντρευτώ, αλλά ήθελα οπωσδήποτε να βρεθούμε στο δωμάτιό μου, έστω και για μια φορά. Βαρέθηκα πια τα κλεφτά ραντεβουδάκια, τις αγκαλιές στα θυμαράκια...»

«Ξέρεις ότι αυτή την έκφραση, “στα θυμαράκια”, μπορείς βέβαια να την πάρεις κατά λέξη, αλλά, σήμερα, έχει επικρατήσει να σημαίνει τον τάφο».

«Αλήθεια;» Η Χισάκο δεν έδινε και μεγάλη προσοχή στα λόγια του.

«Τελοσπάντων, αυτά δεν έχουν σημασία τώρα που δεν είμαι καθηγητής των ιαπωνικών...»

Το πρόβλημα ήταν πως, παλιά, αυτά του άρεσαν να διδά-

σκει. «Τι τρομερή κοινωνία!» σκέφτηκε ο Τζίνμπεϊ και, συνεπαρμένος απ' το μεγαλείο και την αναπάντεχη πολυτέλεια του δυτικότροπου δωματίου μιας μαθητριάδας, ένιωσε σαν καταζητούμενος εγκληματίας. Η διάθεσή του είχε αλλάξει απ' τη στιγμή που άρχισε ν' ακολουθεί τη Χισάκο απ' το καινούργιο της σχολείο ως την πόρτα του σπιτιού της. Τώρα, αντίθετα με την προηγούμενη φορά, όλα ήταν σαν ένα παιχνίδι που η Χισάκο ήξερε απέξω τους κανόνες του, αν και παρίστανε την άσχετη. Παρ' όλα αυτά, ο Τζίνμπεϊ χαιρόταν που η ιδέα, αυτή τη φορά, ήταν δική της.

«Περίμενε λίγο» είπε η Χισάκο, σφίγγοντας το χέρι του. «Είναι η ώρα που τρώμε το βραδινό μας».

Ο Τζίνμπεϊ την τράβηξε προς το μέρος του και τη φίλησε. Εκείνη περίμενε ότι το φιλή θα διαρκούσε πολύ, κι άφησε να πέσει μ' όλο της το βάρος στην αγκαλιά του. Αυτό έκανε τον Τζίνμπεϊ να αισθανθεί κάπως καλύτερα.

«Τι θα κάνεις περιμένοντάς με;»

«Ξέρω γω; Έχεις κάνα άλμπουμ με φωτογραφίες — ή κάτι τέτοιο;»

«Όχι· ούτε κρατάω ημερολόγιο». Η Χισάκο τον κοίταζε κατάματα.

«Μα γιατί δε μου 'χεις πει ποτέ τίποτα για τα παιδικά σου χρόνια;»

«Δεν έχουν ενδιαφέρον».

Η Χισάκο βγήκε απ' το δωμάτιο χωρίς να σκουπίσει τα χείλη της. Ο Τζίνμπεϊ αναρωτιόταν τι έκφραση θα 'χε το πρόσωπό της, όταν θα καθόταν στο τραπέζι, ανάμεσα στους γονείς της. Σε μια εσοχή, που ήταν καλυμμένη με μια κουρτίνα, ανακάλυψε έναν μικρό νιπτήρα. Με χίλιες προφυλάξεις, άνοιξε τη βρύση, έπλυνε το πρόσωπο και τα χέρια του, και ξέπλυνε το στόμα του. Πήγε να βγάλει τις κάλτσες του για να πλύνει και τα πόδια του, μα δεν του 'ρχόταν να τα βάλει στον ίδιο νιπτήρα όπου η Χισάκο έπλενε το πρόσωπό της. Όπως και να 'χε, και να τα 'πλενε τα πόδια του, δε θα τα 'κανε να φαίνονται πιο όμορφα· ίσα ίσα που θα του θύμιζε την ασχήμια τους.

Το κρυφό τους ραντεβού δε θα το 'παιρνε είδηση κανένας, αν η Χισάκο δεν είχε τη φαινή ιδέα να ετοιμάσει και να του πάει μερικά σάντουιτς. Είχε, μάλιστα, την απρονοησία να του πάει και καφέ σε ασημένιο δίσκο. Δεν πέρασε λίγη ώρα, κι ακούστηκαν χτυπήματα στην πόρτα. Η Χισάκο, με μια ξαφνική αποφασιστικότητα, ρώτησε: «Εσείς είστε, μητέρα;»

«Ναι».

«Μην ανοίγετε, σας παρακαλώ. Έχω επισκέπτη».

«Ποιον;»

«Τον καθηγητή μου» αποκρίθηκε η Χισάκο με πολλή άνεση και χαμηλή, σταθερή φωνή. Την ίδια στιγμή, ο Τζίνμπεϊ, πλημμυρισμένος από μια ευτυχία που άγγιζε το απόλυτο, σηκώθηκε όρθιος. Αν κρατούσε μαζί του πιστόλι, θα πυροβολούσε τη Χισάκο από πίσω. Έβλεπε τη σκηνή: η σφαίρα διαπερνάει το στήθος της και χτυπάει τη μητέρα που στέκεται πίσω απ' την πόρτα. Οι δυο γυναίκες, που τις χωρίζει μια πόρτα, πέφτουν προς τα πίσω, αλλά η Χισάκο γυρίζει, κάνει με το σώμα της μια υπέροχη καμάρα και, την ώρα που σωριάζεται, γαντζώνεται απ' τα πόδια του Τζίνμπεϊ. Αίμα τρέχει απ' την πληγή της, κατρακυλάει στο παντελόνι του, μουσκεύει τις κάλτσες και τα πόδια του. Μεμιάς, το τραχύ, μαυριδερό δέρμα των πελμάτων του γίνεται απαλό και τρυφερό σαν ροδοπέταλο· οι ρυτιδιασμένες καμάρες των ποδιών του, μαλακές σαν από φίλντισι. Ακόμα και τα στρεβλωμένα, γαμπά του δάχτυλα, τα μακριά σαν του πιθήκου, λουσμένα στο ζεστό αίμα της Χισάκο, γίνονται όμορφα σαν κουκλίστικα. Όμως, η ξαφνική σκέψη πως τόσο αίμα αποκλείεται να τρέχει μόνο απ' τη Χισάκο, κάνει τον Τζίνμπεϊ ν' ανακαλύψει την πληγή στο στήθος του. Νιώθει να χάνει τον κόσμο, σαν να τον έχουν τυλίξει τα πεντάχρωμα σύννεφα που καβαλάει ο Βούδας για να πάρει τις ψυχές των ευσεβών. Αυτή η εξαίσια φαντασίωση κράτησε μόνο μια στιγμή.

«Το αίμα της κόρης μου είναι ανακατεμένο με την αλοιφή που σας έφερε για τους μύκητες».

Ο Τζίνμπεϊ άκουσε τη φωνή του πατέρα της Χισάκο και

σφίχτηκε, σαν να ετοιμαζόταν ν' αμυνθεί. Όμως και πάλι, η φαντασία του του 'παιζε παιχνίδια. Όταν συνήλθε, το πρώτο που είδε, ήταν η Χισάκο, αντιμέτωπη με την πόρτα, κι ο φόβος του διαλύθηκε. Απ' την άλλη μεριά της πόρτας, δεν ακουγόταν τίποτα. Φαντάστηκε τη μητέρα πίσω από την πόρτα, στο έλεος της κόρης της, σαν κότα που την ξεπουπούλιασε το ίδιο της το κλωσόπουλο. Ακούστηκαν τα βήματά της, τα βήματα της υποχώρησης, να χάνονται στο βάθος του διαδρόμου. Η Χισάκο όρμησε στην πόρτα, τη διπλοκλειδωσε και, με το χέρι στο πόμολο, γύρισε και κοίταξε τον Τζίνμπεϊ. Την ώρα που στεκόταν, με την πλάτη ακουμπισμένη στην πόρτα, δάκρυα έτρεχαν στα μάγουλά της.

Σε λίγο, όπως ήταν αναμενόμενο, ακούστηκαν να πλησιάζουν τα βαριά βήματα του πατέρα της.

«Χισάκο! Άνοιξε αμέσως! Μ' ακούς; Αμέσως!» Ο πατέρας της ανεβοκατέβαζε μανιασμένα το πόμολο.

«Άσε με να του μιλήσω» είπε ο Τζίνμπεϊ.

«Όχι· δε θέλω».

«Γιατί; Έχεις καμιά άλλη λύση;»

«Δε θέλω να δεις τον πατέρα μου».

«Μα δε θα του κάνω κακό. Δεν κρατάω πιστόλι».

«Έτσι — δε θέλω. Φύγε απ' το παράθυρο. Σε παρακαλώ!»

«Απ' το παράθυρο; Εντάξει. Γιατί όχι; Με τα πόδια που έχω...»

«Είναι όμως επικίνδυνο με παπούτσια».

«Τα 'χω βγάλει ήδη».

Η Χισάκο έβγαλε από ένα συρτάρι δυο-τρεις ζώνες και τις έδεσε μαζί. Πίσω από την πόρτα, ο πατέρας είχε φρενιάσει.

«Ανοίγω αμέσως. Μια στιγμή, σας παρακαλώ. Δεν υπάρχει λόγος να φοβάστε· δε σκοπεύουμε ν' αυτοκτονήσουμε ή τίποτα τέτοιο».

«Μα τι βλακείες είν' αυτές;»

Τα λόγια της, όμως, φαίνεται πως κατέλαβαν τον πατέρα της εξ απίνης, γιατί, για λίγο, δεν ακουγόταν τίποτα απ' την πόρτα.

Η Χισάκο είχε τυλίξει γύρω απ' τους καρπούς της μian από

τις άκρες του αυτοσχέδιου σκοινιού που κρεμόταν απ' το παράθυρο και, κλαίγοντας συνέχεια, αγωνιζόταν ν' αντισταθμίσει όσο μπορούσε το βάρος του Τζίνμπεϊ. Την ώρα που ο Τζίνμπεϊ άρχιζε να γλιστράει προς τα κάτω, χάιδεψε με την άκρη της μύτης του τα δάχτυλά της. Θα 'θελε να της τα φιλήσει, αλλά, εκείνη τη στιγμή, καθώς το πρόσωπό του ήταν στραμμένο προς τα κάτω, τ' άγγιξε με τη μύτη του. Η Χισάκο κρατούσε κόντρα με τους ώμους της ακουμπισμένους στερεά στον τοίχο κάτω απ' το παράθυρο και με την πλάτη οριζοντιωμένη. Έτσι όπως ο Τζίνμπεϊ κρεμόταν έξω απ' το παράθυρο, του ήταν αδύνατον να τη φτάσει και να της δώσει ένα αποχαιρετιστήριο φιλί, όταν όμως τα πόδια του ακούμπησαν στο έδαφος, τράβηξε δυο φορές τις ζώνες, σαν να την ευχαριστούσε συγκινημένος. Τη δεύτερη φορά, όμως, το τράβηγμα δε βρήκε αντίσταση, και οι ζώνες έφυγαν απ' το φωτισμένο παράθυρο και στροβιλίστηκαν με χάρη στο κενό πριν προσγειωθούν.

«Μου τις χαρίζεις;» φώναξε. «Τότε κι εγώ θα τις κρατήσω για πάντα!»

Ο Τζίνμπεϊ τύλιξε τις ζώνες γύρω από το μπράτσο του και διέσχισε τρέχοντας τον κήπο. Ρίχνοντας μια ματιά πίσω του, είδε τη Χισάκο κι άλλη μια φιγούρα — ο πατέρας της, πιθανότατα — να στέκονται δίπλα δίπλα στο παράθυρο απ' όπου είχε δραπετεύσει. Ο πατέρας έδειχνε να μην του βγαίνει πια η φωνή, κι ο Τζίνμπεϊ σκαρφάλωσε σαν πίθηκος την καγκελόπορτα με τα αραβουργήματα.

Τώρα αναρωτιόταν αν, μετά απ' όλα αυτά, η Χισάκο είχε παντρευτεί ή όχι.

Από κείνη τη μέρα, ο Τζίνμπεϊ δεν την ξαναείδε παρά μόνο μία φορά. Ξαναγύρισε, βέβαια, πολλές φορές στο μέρος που εκείνη το 'χε βγάλει «θυμαράκια» (το γκρέμισμα απ' το προπολεμικό πατρικό της σπίτι), αλλά ούτε τη Χισάκο ξαναβρήκε ποτέ να κάθεται μέσα στα χόρτα, ούτε τίποτε γραμμένο με κιμωλία στον τοίχο. Παρ' όλα αυτά, δεν έχασε τις ελπίδες του και συνέχισε να πηγαίνει πού και πού σ' εκείνο το μέρος, ακόμα και το χειμώνα, όταν τα αγριόχορτα είχαν «καεί» απ' το

χιόνι. Και μια μέρα, άνοιξη ήταν, είδε κατάπληκτος τη Χισάκο να κάθεται εκεί, πάνω στο φρέσκο γρασίδι.

Ήταν με τη Νομπούκο Όντα. Στην αρχή, η καρδιά τού Τζίνμπεϊ φτερούγισε στη σκέψη ότι κι εκείνη πήγαινε καμιά φορά στο μέρος αυτό, με την ελπίδα να τον ξαναδεί. Όμως, απ' την έκφραση του προσώπου της κατάλαβε πως η κοπέλα δεν περίμενε καθόλου να τον δει, κι είχε κανονίσει να συναντηθεί εκεί με την Όντα. Μα... την Όντα;! Και στην παλιά τους ερωτική φωλιά;! Στο κάτω κάτω, αυτή δεν ήταν που τους είχε καταδώσει; Ο Τζίνμπεϊ αποφάσισε πως οι κουβέντες του έπρεπε να 'ναι μετρημένες.

«Κύριε!» έβγαλε μια φωνή η Χισάκο.

«Κύριε!» έκανε και η Όντα σαν ηχώ, αλλά πιο δυνατά.

«Επιμένετε λοιπόν να κάνετε παρέα με τέτοιου είδους άτομα, δεσποινίς Ταμάκι;» ρώτησε ο Τζίνμπεϊ, δείχνοντας την Όντα με το σαγόνι. Τα κορίτσια ήταν καθισμένα πάνω σ' ένα τετράγωνο κομμάτι νάιλον.

«Η Χισάκο πήρε το απολυτήριό της σήμερα, κύριε Μομόι!» δήλωσε η Όντα, κοιτάζοντάς τον κατάματα.

«Α! Μάλιστα... Για κοίτα!» Ήδη είχε πει περισσότερα απ' όσα λογάριαζε.

«Από κείνη τη μέρα, δεν ξαναπάτησα ούτε μια φορά το πόδι μου στο σχολείο» κλαψούρισε η Χισάκο.

«Κατάλαβα».

Τα λόγια της τον είχαν συγκινήσει, αλλά είτε επειδή ένιωθε έντονα την εχθρική παρουσία της Όντα, είτε γιατί αισθανόταν προδομένος σαν παλιός καθηγητής, είπε αναπάντεχα: «Μα, τότε... πώς πήρες απολυτήριο;»

«Ήταν απόφαση του προέδρου του διοικητικού συμβουλίου». Η απάντηση ήρθε από την Όντα. Από το ύφος της, δε φάνηκε αν οι διαθέσεις της απέναντι στη Χισάκο ήταν καλές ή κακές.

«Άκου, Όντα: ξέρω ότι είσαι έξυπνο κορίτσι, αλλά μπορείς να σταματήσεις να μπαίνεις συνεχώς στη μέση;» είπε ο Τζίνμπεϊ. «Και δε μου λες...» ρώτησε τη Χισάκο, «έβγαλε κανένα λόγο στην τελετή ο πρόεδρος;»

«Ναι».

«Δε γράφω πια εγώ τους λόγους του γερο-Αρίτα. Φαντάζομαι πως ο σημερινός του θα 'ταν διαφορετικός από τους άλλους...»

«Ήταν πιο σύντομος».

«Μα τι είν' αυτά που λέτε;!» μπήκε πάλι στη μέση η Όντα. «Ακόμα κι αν βρεθήκατε έτσι, στην τύχη, είναι δυνατόν να μην έχετε τίποτ' άλλο να πείτε οι δυο σας;»

«Έχουμε χιλιάδες πράγματα να πούμε, αρκεί να μας αφήσεις μόνους! Όχι όμως όταν έχουμε μια σπιούνα ανάμεσά μας. Αν, λοιπόν, έχεις εσύ να πεις κάτι στη δεσποινίδα Ταμάκι, πες το γρήγορα».

«Δεν είμαι σπιούνα. Το μόνο που έκανα, ήταν να προστατέψω τη δεσποινίδα Ταμάκι απ' την κακή επιρροή σας. Χάρη στο γράμμα μου μπόρεσε ν' αλλάξει σχολείο, και μπορεί να μην παρακολούθησε τα μαθήματα, αλλά, τουλάχιστον, γλίτωσε απ' την ολέθρια παρουσία σας. Την αγαπώ πολύ τη δεσποινίδα Ταμάκι, και δεν είμαι διατεθειμένη να εγκαταλείψω τη μάχη τόσο εύκολα. Εν πάση περιπτώσει, έχω την εντύπωση πως κι αυτή σας σιχαίνεται».

«Τι θα κάνω εγώ με σένα; Μπορείς να μου πεις; Αν δεν σηκωθείς να φύγεις αμέσως, θα 'χουμε κακά ξεμπερδέματα».

«Δεν αφήνω τη δεσποινίδα Ταμάκι. Μ' εμένα είχε ραντεβού εδώ. Εσείς να φύγετε!»

«Είσαι δηλαδή ο φύλακας άγγελός της, αν κατάλαβα καλά».

«Καθόλου. Είστε φοιητός άνθρωπος». Η Όντα έστρεψε αλλού το βλέμμα της. «Χισάκο, πάμε να φύγουμε. Πες σ' αυτόν τον ελεεινό άνθρωπο πως τον μισείς και δε θέλεις να τον ξαναδείς στα μάτια σου».

«Άκου: εσύ η ίδια είπες πως έχουμε να μιλήσουμε, η δεσποινίς Ταμάκι κι εγώ. Κι ακόμα δεν αρχίσαμε. Δίνε του, λοιπόν!» είπε ο Τζίνμπεϊ και τη χάιδεψε ειρωνικά στο κεφάλι.

«Τι αηδία!» φώναξε η κοπέλα.

«Έχεις απόλυτο δίκιο. Από τότε έχεις να λούσεις τα μαλ-

λιά σου; Κάνε κάτι, γιατί θ' αρχίσουν να βρομάνε. Ας μη τ' αγγίξει άλλος άντρας σ' αυτό το χάλι...» Η Όντα ήταν πυρ και μανία. «Λοιπόν; Θα πάρεις δρόμο ή όχι; Ξέρεις, δε μ' αρέσει να χτυπάω ή να κλοτσάω γυναίκες...»

«Δε φοβάμαι ούτε τις μπουνιές ούτε τις κλοτσιές».

«Πολύ καλά». Ο Τζίνμπεϊ ήταν έτοιμος να την τραβήξει απ' τον καρπό, όταν στράφηκε στη Χισάκο και ρώτησε: «Συμφωνείς;»

Του φάνηκε πως είδε ένα ίχνος επιδοκιμασίας στα μάτια της, πήρε θάρρος και κίνησε προς το δρόμο, τραβώντας πίσω του την Όντα.

«Μα... αφήστε με! Είστε τρελός;»

Η Όντα προσπάθησε να του δαγκώσει το χέρι.

«Α! Όστε τώρα θέλεις να φιλήσεις το φριχτό μου χεράκι, ε;»

«Θα σας δαγκώσω!» ούρλιαξε η Όντα, αλλά δεν πραγματοποιήσε την απειλή της.

Όταν έφτασαν στο σημείο όπου ήταν η παλιά αυλόπορτα, στην άλλη μεριά απ' αυτήν όπου ήταν το γκρέμισμα, η Όντα όρθωσε το κορμί της για να μη δώσει λαβή στους περαστικούς. Όμως ο Τζίνμπεϊ δεν την άφηνε απ' το χέρι, ώσπου σταμάτησε ένα άδειο ταξί.

«Ακούστε: η κοπέλα αυτή το 'σκασε απ' το σπίτι της, και κάποιος δικός της την περιμένει στο Σταθμό Ομόρι. Μπορείτε να πάτε εκεί αμέσως;» Ο Τζίνμπεϊ πήρε την Όντα σχεδόν σηκωτή και την πέταξε μέσα στο ταξί. Έβγαλε ένα χαρτονόμισμα των χιλίων γιεν από την τσέπη του και το πέταξε στον οδηγό. Το ταξί ξεκίνησε.

Όταν ξαναγύρισε πίσω, η Χισάκο εξακολουθούσε να 'ναι καθισμένη πίσω από τον τοίχο, πάνω στο νάιλον.

«Την έχωσα σ' ένα ταξί, λέγοντας ότι το 'χε σκάσει από το σπίτι της. Η χάρη της θα φτάσει ως το Ομόρι. Πλάκα πλάκα, μου κόστισε χίλια γιεν!»

«Κόβω το κεφάλι μου πως, για να εκδικηθεί, θα γράψει πάλι στους γονείς μου».

«“Ο σκορπιός ξαναχτυπάει”, ε;»

«Μπορεί όμως και να μη γράψει... Θέλει να.πάει στο πανεπιστήμιο, και προσπαθούσε να με πείσει να δώσω κι εγώ εξετάσεις. Είχε την ιδέα να μου κάνει ιδιαίτερα μαθήματα, και, σε αντάλλαγμα, ο πατέρας μου να πληρώνει τις σπουδές της. Η οικογένειά της δεν είναι πλούσια...»

«Και δώσατε ραντεβού εδώ για να κουβεντιάσετε αυτό το θέμα;»

«Ναι. Απ' τον Ιανουάριο με βομβαρδίζει με γράμματα. Δεν είχα σκοπό να τη δεχτώ στο σπίτι, και της έγραψα ότι θα παρειρισκόμουν στην απονομή των απολυτηρίων. Με περίμενε έξω απ' το σχολείο, κι ήθελα να ξανάρθω κι εδώ...»

«Εγώ δεν μετρώ πια πόσες φορές έχω έρθει μετά από κείνη τη μέρα... ακόμα κι όταν ήταν όλα σκεπασμένα με χιόνι...»

Η Χισάκο κούνησε το κεφάλι, και φάνηκαν τα υπέροχα λακκάκια της. Ποιος θα πίστευε, βλέποντάς την, πως κάποτε είχε έναν ερωτικό δεσμό με τον Τζίνμπεϊ; Ο Τζίνμπεϊ έψαχνε να βρει πάνω της κάποιο ίχνος της «ολέθριας επιρροής» του.

«Το φανταζόμουν πως θα ερχόσουν» είπε η Χισάκο.

«Ξέρεις, υπήρχε εδώ χιόνι, ακόμα κι όταν είχε εξαφανιστεί απ' τους δρόμους. Ίσως γιατί ο τοίχος είναι ψηλός... Κι αυτοί που σκούπιζαν το χιόνι απ' έξω, το 'ριχναν εδώ. Από τούτη τη μεριά της πόρτας, είχε σχηματιστεί ένα ολόκληρο βουνό, κι αυτό το βουνό θαρρείς και συμβόλιζε τις δυσκολίες που περνούσε η αγάπη μας... Μέχρι που σκέφτηκα πως μπορεί να 'ταν θαμμένο από κάτω του κάποιο μωρό...»

Παραξενεμένος απ' τα ίδια του τα λόγια, που ακούγονταν τόσο παράξενα, τόσο ασυνάρτητα, ο Τζίνμπεϊ σώπασε απότομα. Όμως η Χισάκο, ήρεμη, συγκατένευε με το κεφάλι. Ο Τζίνμπεϊ βιάστηκε ν' αλλάξει θέμα.

«Ώστε, λοιπόν, θα πας με την Όντα στο Πανεπιστήμιο; Σε ποια σχολή;»

«Δε νομίζω πως το πανεπιστήμιο μπορεί να προσφέρει τίποτα στα κορίτσια» απάντησε αδιάφορα η Χισάκο.

«Τις θυμάσαι εκείνες τις ζώνες; Τις φυλάω σαν τα μάτια μου. Μου τις χάρισες — δε μου τις χάρισες;»

«Μου 'φυγαν απ' τα χέρια» είπε η Χισάκο με αφέλεια.

«Σου 'βαλε τις φωνές ο πατέρας σου;»

«Δε μ' αφήνει πια να βγαίνω μόνη».

«Πάντως, αν ήξερα πως δε θα ξαναπήγαινες στο σχολείο, θα 'ρχόμουν τις νύχτες και θα σκαρφάλωνα στο παράθυρό σου».

«Καμιά φορά, τις νύχτες, έβγαινα στο παράθυρο και κοίταζα τον κήπο» είπε η Χισάκο. Όλο τον καιρό, όμως, που της απαγόρευαν να βγαίνει μόνη, η Χισάκο θαρρείς και ξαναγύρισε στην παλιά της αθωότητα, κι ο Τζίνμπεϊ ένιωσε την ελπίδες του να εξανεμίζονται, όταν κατάλαβε πως δε θα μπορούσε πια να κυβερνήσει τις σκέψεις της. Όταν όμως κάθισε στο νάλλον, εκεί που, λίγο πριν, καθόταν η Όντα, η Χισάκο δεν τον απέφυγε. Φορούσε ένα υπέροχο, ολοκαίνουργιο γαλάζιο φουστάνι, με δαντελένιο γιακά. Θα 'ταν εξαιτίας της τελετής. Ο Τζίνμπεϊ φαντάστηκε πως θα 'ταν και μακιγιαρισμένη σύμφωνα με την τελευταία μόδα: τόσο διακριτικά, ώστε σχεδόν να μη φαίνεται. Το σώμα της ανέδινε ένα ανεπαίσθητο άρωμα. Ο Τζίνμπεϊ την αγκάλιασε απ' τους ώμους.

«Πάμε να φύγουμε. Μακριά. Οι δυο μας. Στις έρημες όχθες μιας λίμνης...»

«Πήρα την απόφαση να μη σε ξαναδώ. Χάρηκα που σε ξαναείδα σήμερα, αλλά, σε παρακαλώ, ας είναι η τελευταία φορά». Η Χισάκο ακούστηκε ήρεμη και πειστική, αλλά η φωνή της δεν έδειχνε να τον απορρίπτει τελείως. «Αν καταλάβω ότι δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα, τότε θα σε ψάξω εγώ, και δε με νοιάζει ό,τι κι αν συμβεί».

«Εγώ, όμως, βουλιάζω...»

«Θα σε βρω — μη σε νοιάζει. Θα ψάξω ακόμα και κάτω από τη γη, στα υπόγεια του σταθμού του Ουένο...»

«Πάμε να φύγουμε τώρα!»

«Όχι. Όχι τώρα».

«Μα γιατί;»

«Πληγώθηκα, κι ακόμα πονάω. Αν όμως συνέλθω και καταλάβω ότι σε χρειάζομαι, θα 'ρθω να σε βρω».

«Δεν είμαι και πολύ σίγουρος...»

Ο Τζίνμπεϊ ένιωθε να μουδιάζει ολόκληρος.

«Σε καταλαβαίνω. Δε θέλω να σε παρασύρω στην πτώση μου... Προσπάθησε όμως να καταπνίξεις όλα αυτά που σου 'βγαλα εγώ στην επιφάνεια... Μπορεί να 'ναι επικίνδυνα. Θα σ' ευγνωμονώ πάντα. Θα σε θυμάμαι με αγάπη όλη μου τη ζωή, σ' έναν κόσμο πολύ διαφορετικό απ' τον δικό σου».

«Εγώ, δεν ξέρω αν θα μπορέσω, αλλά θα προσπαθήσω να σε ξεχάσω».

«Είναι το καλύτερο που έχεις να κάνεις». Παρ' όλο που ο Τζίνμπεϊ το είπε αυτό με σιγουριά κι αυτοπεποίθηση, ένωσε να τον διαπερνάει μια θλίψη. «Σήμερα, όμως...» Η φωνή του έτρεμε.

Εντελώς αναπάντεχα, η Χισάκο ενέδωσε.

Ύστερα, στο ταξί, δεν έβγαλε λέξη. Καθόταν ακίνητη, με τα μάτια κλεισμένα σφιχτά κι ένα ελαφρό κοκκίνισμα στα μάγουλα.

«Άνοιξ' τα μάτια σου! Πάω στοίχημα πως γυροφέρνει ένας διάβολος εκεί μέσα!»

Η Χισάκο τ' άνοιξε αμέσως, αλλά τίποτα δεν έδειχνε να τα 'χει στοιχειώσει.

«Τι θλιμμένα όμως που είναι...» είπε ο Τζίνμπεϊ κι έπιασε τα ματόκλαδά της ανάμεσα στα χείλη του. «Θυμάσαι;»

«Ναι· θυμάμαι». Ο ψίθυρός της ακούστηκε σαν κούφιος, σαν ένα θρόισμα δίχως νόημα.

Από τότε, δεν την ξαναείδε. Ξαναπήγε πολλές φορές στο οικόπεδο και, μια μέρα, ανακάλυψε πως είχαν κόψει τ' αγριόχορτα, κι όλη η περιοχή γύρω απ' την αυλόπορτα είχε ισοπεδωθεί. Δεκαοκτώ μήνες ή δυο χρόνια αργότερα, άρχισε να χτίζεται εκεί κάτι που έδειχνε για μια μικρή μονοκατοικία. Δεν μπορεί να 'ταν για τον πατέρα της Χισάκο. Ο Τζίνμπεϊ υπέθεσε πως το οικόπεδο θα 'χε πουληθεί. Έμεινε εκεί, με τα μάτια κλειστά, ακούγοντας τους οικοδόμους να πλανίζουν τα ξύλα με βαυκαλιστικό ρυθμό.

«Αντίο» είπε σε μια Χισάκο που δεν ήταν πια εκεί. Μακά-

ρι, σκέφτηκε, η ανάμνησή της να χάριζε την ευτυχία σ' αυτούς που έμελλε να ζήσουν σ' εκείνο το σπίτι. Το τραγούδι της πλάνης ήταν τόσο καθησυχαστικό...

Κάποτε, έπαψε να πηγαίνει κι αυτός στα «θυμαράκια». Το μέρος πρέπει να 'χε αλλάξει ιδιοκτήτη. Όμως ο Τζίνμπεϊ δεν μπορούσε να ξέρει πως η Χισάκο είχε παντρευτεί και πως το σπίτι εκείνο χτιζόταν για να την υποδεχτεί με τον άντρα της.

«**Ε**ΙΜΑΙ ΣΙΓΟΥΡΟΣ ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΕΙ» ΣΚΕΦΤΗΚΕ Ο ΤΖΙΝΜΠΕΪ. ΗΤΑΝ ΤΟ-
σο βέβαιος πως η Ματσιέ θα πήγαινε στο κυνήγι των
πυγολαμπίδων κάτω, στην τεχνητή λιμνούλα, εκεί που νοί-
κιαζαν τις βάρκες — και πράγματι, εκεί τη συνάντησε για τρί-
τη φορά.

Η γιορτή θα κρατούσε πέντε συνεχόμενες μέρες, και μολο-
νότι ο Τζίνμπεϊ ήταν πρόθυμος να πηγαίνει κάθε μέρα, είχε
σχεδόν προαισθανθεί ποιο βράδυ ακριβώς θα εμφανιζόταν η
κοπέλα. Υπήρχε όμως και μια εξήγηση γι' αυτό το προαίσθη-
μα: δυο μέρες μετά που είχε αρχίσει η γιορτή, μια εφημερίδα
δημοσίευσε ένα σχετικό ρεπορτάζ, οπότε ήταν πολύ πιθανό
να το διάβασε η κοπέλα και να παρακινήθηκε να πάει. Όταν
ο Τζίνμπεϊ βγήκε απ' το σπίτι του με την εφημερίδα στην τσέ-
πη, η καρδιά του χτυπούσε χαρούμενα με την προοπτική τού-
το να τη συναντήσει. Δε φαινόταν να υπάρχουν λέξεις ικανές να
περιγράψουν τη ζωηράδα των αμυγδαλωτών ματιών της, κι ο
Τζίνμπεϊ, εκεί που βάδιζε, διέγραψε στον αέρα με τον αντίχει-
ρα και το δείκτη του το σχήμα ενός μικρού, όμορφου ψαριού.
Αιθέρια μουσική πλημμύριζε τ' αφτιά του.

«Στην άλλη ζωή μου, θα γεννηθώ με πανέμορφα πόδια»
έλεγε μέσα του. «Εσύ θα 'σαι όπως τώρα, και θα χορέψουμε
στο ίδιο μπαλέτο». Η φούστα μπαλαρίνας που φορούσε η κο-
πέλα, στροβιλιζόταν και κυμάτιζε.

«Μα είναι υπέροχη!» σκέφτηκε ο Τζίνμπεϊ. «Θα πρέπει να
'ναι από καλή οικογένεια. Δυστυχώς, όμως, αυτή η τελειότητα,

το πολύ να κρατήσει ώς τα δεκάξι ή τα δεκαεπτά της — οπότε, ακόμα κι αυτή η καλλονή δεν έχει πολύ χρόνο ζωής». Τι ήταν όμως αυτό που έκανε την ομορφιά της τόσο αγνή και τόσο ακτινοβόλο, όταν σχεδόν κάθε άλλο κορίτσι έθαβε τα νιάτα και τη δροσιά του στη σκόνη των σχολικών βιβλίων;

«Οι πυγολαμπίδες θ' αφεθούν ελεύθερες στις οκτώ» έγραφε μια ανακοίνωση που ήταν κολλημένη σ' έναν τοίχο τής παράγκας απ' όπου νοίκιαζαν τις βάρκες. Τον Ιούνιο, στο Τόκιο, ο ήλιος δύει γύρω στις επτάμιση, κι ο Τζίνμπεϊ, περιμένοντας, πήρε ν' ανεβοκατεβαίνει το γεφυράκι της λιμνούλας.

«Όσοι επιθυμούν να νοικιάσουν βάρκα, παρακαλούνται να πάρουν αριθμό προτεραιότητας» έλεγε και ξανάλεγε ένα μεγάφωνο. Το κυνήγι των πυγολαμπίδων είχε μαζέψει τόσο πολύ κόσμο, που θα πίστευε κανείς πως το 'χε οργανώσει αυτός που νοίκιαζε τις βάρκες. Όσπου ν' αφήσουν ελεύθερες τις πυγολαμπίδες, όσοι βρίσκονταν πάνω στο γεφυράκι, δεν είχαν τίποτα καλύτερο να κάνουν απ' το να κοιτάζουν αδιάφορα τις βάρκες στο νερό ή αυτούς που έμπαιναν κι έβγαιναν από τις βάρκες. Τίποτα όμως απ' αυτά δε συγκινούσε τον Τζίνμπεϊ. Εκείνος, την κοπέλα περίμενε.

Είχε ξαναπάει άλλες δυο φορές στην ανηφόρα με τα γκινγκο. Σκέφτηκε να κρυφτεί πάλι στο χαντάκι και να παραμονέψει. Εκείνο το βράδυ, όμως, η γιορτή με τις πυγολαμπίδες είχε συγκεντρώσει πολύ κόσμο, και τα βήματά τους έκαναν τον Τζίνμπεϊ να κατηφορίσει βιαστικά. Την ώρα που κατέβαινε, άκουσε κι άλλα βήματα πίσω του, αλλά δε γύρισε να δει.

Φτάνοντας στο σταυροδρόμι, στο τέλος της κατηφόρας, ο Τζίνμπεϊ πήρε να κοιτάζει αυτό που εξελισσόταν σε πραγματικό συλλαλητήριο. Τα φανάρια των δρόμων πέρα από τη γέφυρα φωτίζαν τον χαμηλό νυχτερινό ουρανό, κι οι προβολείς των αυτοκινήτων τρεμπάιζαν στους δρόμους. Ο Τζίνμπεϊ ένιωσε να τον συναρπάξει η ιδέα ότι κόντευε η ώρα, αλλά, για κάποιο λόγο, δεν το αποφάσισε να πάει προς τη λιμνούλα, και πέρασε στο απέναντι πεζοδρόμιο. Η περιοχή ήταν πυκνοκατοικημένη. Τα βήματα πίσω του όλο και λιγόστευαν, κα-

θώς έστριβαν για το κυνήγι των πυγολαμπίδων, αλλά, ξαφνικά, ο Τζίνμπεϊ αισθάνθηκε να του κολλάνε στην πλάτη ένα φύλλο χαρτί. Ένα κόκκινο βέλος ήταν ζωγραφισμένο σε μαύρο φόντο, και το βέλος έδειχνε προς τη γιορτή. Ο Τζίνμπεϊ πάσχιζε να ξεκολλήσει το χαρτί από πάνω του, αλλά δεν έφτανε να το πιάσει. Ένωσε έναν δυνατό πόνο, και η κλείδωση του ώμου έτριξε.

«Άμα το βέλος είναι στην πλάτη σου, πώς μπορείς να το ακολουθήσεις; Στάσου να σ' το βγάλω!»

Η γλυκιά γυναικεία φωνή τον έκανε να γυρίσει: κανείς· μόνο κάποιοι που έβγαιναν απ' τα σπίτια τους και τραβούσαν για τη γιορτή. Η φωνή είχε ακουστεί από κάποιο ραδιόφωνο, και πρέπει να 'ταν μια ατάκα από κάποιο θεατρικό έργο.

«Ευχαριστώ!» φώναξε ο Τζίνμπεϊ στη φανταστική γυναίκα, της έστειλε ένα χαιρετισμό κι έπιασε να βαδίζει πιο ανάλαφρα, με ανεβασμένο το ηθικό στη σκέψη ότι, μερικές φορές, στη ζωή ενός ανθρώπου, συμβαίνουν κάποια παράξενα πράγματα που τον ανακουφίζουν.

Κοντά στο γεφυράκι, κάποιοι μικροπωλητές πουλούσαν πυγολαμπίδες — πέντε γιεν η μία, ή σαράντα γιεν το κλουβί. Καμία πυγολαμπίδα δεν πετούσε πάνω απ' τη λιμνούλα. Φτάνοντας στη μέση της γέφυρας, ο Τζίνμπεϊ πρόσεξε ένα τεράστιο κλουβί, γεμάτο πυγολαμπίδες, στην κορυφή ενός πύργου που 'βγαινε μέσα απ' το νερό.

«Αφήστε τες! Αφήστε τες!» φώναζαν ανυπόμονα τα παιδιά. Απ' ό,τι κατάλαβε ο Τζίνμπεϊ, θ' άφηναν ελεύθερες τις πυγολαμπίδες απ' την κορυφή του πύργου, για να τις πιάσουν οι άνθρωποι που περίμεναν από κάτω. Δυο-τρεις ήταν ανεβασμένοι στον πύργο, κι ένα σωρό βαρκούλες συνωστιζόνταν γύρω απ' τη βάση του. Πολλοί απ' αυτούς που ήταν μες στις βάρκες, κρατούσαν απόχες και καλάμια από μπαμπού, όπως και οι περισσότεροι που στριμώνχονταν στο γεφυράκι ή στις όχθες της λίμνης. Μερικά από τα καλάμια ήταν πολύ μακριά.

Οι μικροπωλητές είχαν στήσει πάγκους και στην άλλη άκρη της γέφυρας. Ο Τζίνμπεϊ άκουσε κάποιον να λέει: «Εκεί

πουλάνε πυγολαμπίδες απ' την Οκαγιάμα· εδώ, απ' την Κόσα. Αυτές της Οκαγιάμα είναι μικρούλες, τόσες δα». Ο Τζίνμπεϊ πλησίασε τους πάγκους και είδε ότι, εκεί, οι πυγολαμπίδες κόστιζαν δέκα γιεν η μία (τα διπλά, δηλαδή), αλλά, αν έπαιρνες επτά πυγολαμπίδες, μαζί με το κλουβί, πλήρωνες ειδική τιμή: εκατό γιεν.

«Δέκα. Και να 'ναι μεγάλες» ζήτησε ο Τζίνμπεϊ κι έβγαλε δυο χαρτονομίσματα των εκατό.

«Όλες μεγάλες είναι. Δέκα, χώρια απ' τις επτά;»

Όταν ο πωλητής βούτηξε το χέρι σε μια τεράστια, μουσκεμένη βαμβακερή σακούλα, κάτι θαμπά φωτάκια έπιασαν να λαμπυρίζουν, στο ρυθμό μιας ανάσας. Ο τύπος έβγαζε κάθε φορά κι από ένα-δυο έντομα, και τα 'κλεινε μέσα σ' ένα μακρύ, κυλινδρικό κλουβί. Όταν ο Τζίνμπεϊ έφερε το κλουβί κοντά στα μάτια του, αμφιβάλλοντας πως ένα τόσο μικρό κλουβί μπορούσε να χωρέσει δεκαεπτά πυγολαμπίδες, ο πωλητής φύσηξε το κλουβί, κι οι πυγολαμπίδες άστραψαν αμέσως. Λίγα σάλια του τύπου πιτσίλισαν το πρόσωπο του Τζίνμπεϊ.

«Θαρρώ πως χρειάζονται άλλες δέκα για να ζωηρέψουν».

Τη στιγμή που ο έμπορος βουτούσε ξανά το χέρι για να βγάλει άλλες δέκα πυγολαμπίδες, το παιδομάνι έμπηξε μια δυνατή κραυγή χαράς, κι ο Τζίνμπεϊ βράχθηκε από πάνω ως κάτω. Οι πυγολαμπίδες αφήνονταν απ' την κορφή του πύργου, πετάριζαν στον ουρανό κι έπεφταν μαλακά, σαν αποτυχημένα πυροτεχνήματα. Όσες πετούσαν ξυστά πάνω απ' το νερό και δεν μπορούσαν εύκολα να ξανακερδίσουν ύψος, τις σάρωναν αμέσως οι απόχες και τα καλάμια από μπαμπού. Δε θα 'ταν παραπάνω από δέκα αυτές που είχαν αφεθεί ελεύθερες, αλλά η μάχη για να τις πιάσουν προκάλεσε τέτοιο κομπούζιο, ώστε οι απόχες και τα καλάμια έγιναν μούσκεμα, κι όπως τα κουνούσαν όλοι πάνω-κάτω, πιτσίλιζαν αυτούς που στέκονταν στις όχθες.

«Άσχημα πετάνε φέτος. Πρέπει να φταίει το κρύο» είπε κάποιος. Άρα, η γιορτή γινόταν κάθε χρόνο.

Όσο όμως κι αν περίμεναν όλοι με αγωνία, δεν αφέθηκαν ελεύθερες άλλες πυγολαμπίδες.

«Οι πυγολαμπίδες θ' αφήνονται ελεύθερες μέχρι τις εννέα το βράδυ» ανήγγειλε το megάφωνο. Αυτοί που ήταν στον πύργο, δεν κουνήθηκαν απ' τη θέση τους, κι ο κόσμος από κάτω περίμενε ήσυχος. Ακουγόταν ο ήχος των κουπιών, καθώς παρτές που δε νοιάζονταν πολύ για τις πυγολαμπίδες, έκαναν βόλτα με τις βάρκες.

«Μα γιατί δεν τις αφήνουν;»

«Γιατί δε θέλουν. Αν τις αφήσουν όλες μαζί, θα τελειώσει η γιορτή!»

Αυτοί που μιλούσαν, ήταν ενήλικοι. Ο Τζίνμπεϊ, ευχαριστημένος με τις είκοσι επτά πυγολαμπίδες του, είπε ν' απομακρυνθεί από κει, για να μην ξαναγίνει μούσκεμα, και πήγε κι ακούμπησε σ' ένα δέντρο, μπροστά σ' ένα αστυνομικό φυλάκιο. Από κει, μακριά απ' τον όχλο, μπορούσε να εποπτεύει καλύτερα την περιοχή· άλλωστε, ένιωθε μια παράξενη γαλήνη δίπλα σ' έναν νεαρό αστυφύλακα που παρακολουθούσε τη γιορτή με την πιο ατάραχη, αλλά και καλοσυνάτη, έκφραση στο πρόσωπό του. Από εκείνο το σημείο, αποκλείεται να του ξέφευγε η κοπέλα.

Δεν πέρασε πολλή ώρα, κι άρχισαν να ελευθερώνουν ασταμάτητα πυγολαμπίδες απ' τον πύργο. Το «ασταμάτητα» δεν είναι απόλυτως σωστό, γιατί αυτοί που πετούσαν τις πυγολαμπίδες, έδειχναν σαν να δυσκολεύονται να τις βγάλουν από κει που τις είχαν· δεν αποκλείεται, όμως, να το 'καναν κι επίτηδες, για να κρατούν αμείωτη την αγωνία του πλήθους. Ο Τζίνμπεϊ δεν μπορούσε να 'ναι όσο ήρεμος ήταν ο αστυφύλακας που στεκόταν δίπλα του. Πολλές πυγολαμπίδες δεν μπορούσαν να πετάξουν, και βούλιαζαν αφού πρώτα έγγραφαν στον αέρα μια μεγάλη καμπύλη, σαν τα κλαδιά μιας κλαίουσας· κάπου κάπου, όμως, υπήρχαν και μερικές που κατάφεραν να πάρουν ύψος και να πετάξουν προς τις όχθες. Πάνω στο γεφυράκι, νέοι και γέροι έσκυβαν πάνω απ' το στηθαίο της πλευράς που έβλεπε στον πύργο, κι ο Τζίνμπεϊ βάδιζε πίσω τους, κοιτώντας πάνω απ' τα κεφάλια τους. Τα παιδιά ήταν κυριολεκτικά κρεμασμένα έξω, με τεντωμένες

της απόχες τους, κι ήταν πραγματικό θαύμα που δεν είχε πέσει κανένα.

Καθώς το πλήθος αγωνιζόταν όλο και πιο μανιασμένα να πιάσει πυγολαμπίδες, ο Τζίνμπεϊ απόρησε που τα φωτάκια τους ήταν τόσο αχνά, και προσπάθησε να θυμηθεί εκείνες που έβλεπε στη λίμνη του χωριού της μητέρας του.

«Έι! Έχει μπει μια στα μαλλιά σας!» φώναξε κάποιος απ' το γεφυράκι σε μια βάρκα. Η κοπέλα με την πυγολαμπίδα στα μαλλιά δεν κατάλαβε ότι σ' αυτήν απευθύνονταν, κι ένας άλλος από την παρέα της της έβγαλε το έντομο απ' τα μαλλιά.

Τότε, την είδε.

Φορούσε ένα άσπρο βαμβακερό φουστανάκι και, με τα χέρια της ακουμπισμένα στο στήθαί της γέφυρας, κοίταζε το νερό. Παρ' όλο που ήταν ανάμεσά τους πολύς κόσμος, κι ο Τζίνμπεϊ δεν έβλεπε παρά μόνο το μάγουλο και τους ώμους της, ήξερε ότι δεν είχε κάνει λάθος. Έκανε μερικά βήματα πίσω, κι ύστερα, σιγά σιγά, πήρε να την πλησιάζει. Όλη της η προσοχή ήταν συγκεντρωμένη στον πύργο, και δεν υπήρχε περίπτωση να κοιτάξει γύρω της.

Ο Τζίνμπεϊ σκέφτηκε πως αποκλειόταν να 'χε έρθει μόνη, αλλά, όταν είδε το αγόρι που στεκόταν στ' αριστερά της, ένιωσε σαν να του μαχαιρώναν την καρδιά. Δεν ήταν το ίδιο αγόρι. Ακόμα κι από πίσω, όπως τον έβλεπε, ήταν σίγουρος πως δεν ήταν ο φοιτητής που την περίμενε εκείνη τη μέρα και τον είχε σπρώξει απ' το βουναλάκι. Ο νεαρός ήταν μ' ένα άσπρο πουκάμισο και, παρ' όλο που δε φορούσε ούτε καπέλο ούτε σακάκι, έδειχνε κι αυτός για φοιτητής. «Καλά καλά, ούτε δυο μήνες δεν πέρασαν» συλλογίστηκε ο Τζίνμπεϊ. Η συναισθηματικά της αστάθεια τον τρόμαξε περισσότερο κι απ' το αν είχε ποδοπατήσει κατά λάθος ένα λουλουδάκι. Μα πώς μπορούσε να 'ναι τόσο άστατη, ενώ αυτός ήταν τόσο απόλυτα αφοσιωμένος σ' αυτήν; Βέβαια, το γεγονός ότι ήταν μαζί μ' εκείνο το αγόρι, δε σήμαινε σώνει και καλά ότι ήταν και ερωτευμένοι. Ωστόσο, ο Τζίνμπεϊ ένιωσε πως κάτι πρέπει να 'χε συμβεί ανάμεσα στην κοπέλα και τον

προηγούμενο φίλο της. Στριμώχτηκε ανάμεσα σ' αυτούς που στέκονταν ακριβώς πίσω απ' την κοπέλα, κι έπιασε να κρυφακούει, ακουμπισμένος στην κουπαστή. Κι άλλες πυγολαμπίδες είχαν αφεθεί ελεύθερες.

«Θα 'θελα να πιάσω μερικές και να του της πάω» έλεγε το κορίτσι.

«Μα, τώρα, μιλάς σοβαρά; Υπάρχει πιο καταθλιπτικό δώρο να πας σ' έναν άρρωστο;»

«Ίσως να του κάνουν καλό όταν δεν τον πιάνει ύπνος».

«Θα 'ταν ακόμα πιο καταθλιπτικό...»

Τότε ο Τζίνμπεϊ κατάλαβε ότι ο φοιτητής που είχε δει πριν από δυο μήνες, ήταν άρρωστος. Φοβόταν πως η κοπέλα θα τον αναγνώριζε αν έσκυβε περισσότερο, και προτίμησε να μείνει κάπως πιο πίσω και να θαυμάζει το προφίλ της. Τα μαλλιά της ήταν δεμένα κάπως ψηλά κι έπεφταν με απαλούς, υπέροχους κυματισμούς. Τότε που την είχε πρωτοδεί, στην ανηφόρα με τα γκινκ-γκο, ήταν πιο ατημέλητα χτενισμένα.

Αν και δεν υπήρχε πολύ φως στο γεφυράκι, ο Τζίνμπεϊ πρόσεξε πως αυτός ο φοιτητής που ήταν τώρα μαζί της, ήταν πιο αδύνατος απ' τον άλλο. Μπορεί και να 'ταν φίλοι.

«Όταν θα πας να τον δεις» ρώτησε η κοπέλα, «θα του πεις για τις πυγολαμπίδες;»

«Γι' απόψε; Αν θα του πω γι' απόψε;» επανέλαβε ο νεαρός, σαν να μιλούσε στον εαυτό του. «Ξέρεις, όταν πηγαίνω και τον βλέπω, ο Μιζούνο χαίρεται, γιατί μιλάμε για σένα. Αν όμως του πω πως ήρθαμε εδώ, θα νομίζει πως ο τόπος ήταν γεμάτος πυγολαμπίδες».

«Όσο το σκέφτομαι, τόσο πιο πολύ θέλω να του πάω μερικές».

Ο φοιτητής δεν είπε τίποτα.

«Στενοχωριέμαι που δεν μπορώ να πάω να τον δω. Θα του πεις για μένα, ε;»

«Πάντα του μιλάω για σένα. Και μη νομίζεις ότι δεν καταλαβαίνει...»

«Εκείνο το βράδυ που πήγαμε στο Ουένο να δούμε τις κε-

ρασιές, η αδελφή σου μου είπε: “Φαίνεσαι τόσο ευτυχισμένη, Ματσίε!” Εγώ, όμως, δεν είμαι καθόλου ευτυχισμένη!»

«Η αδελφή μου θα ξαφνιαζόταν πολύ αν σ’ άκουγε».

«Δεν έχεις, λοιπόν, παρά να την ξαφνιασείς».

«Έλα ντε!» Ο φοιτητής άφησε να του ξεφύγει ένα γελάκι, αλλά συνέχισε, σαν να ’θελε ν’ αλλάξει θέμα: «Δεν την έχω ξαναδεί από κείνη τη μέρα. Δε θα ’ταν καλύτερο να την αφήσουμε να πιστέυει πως υπάρχουν έστω και λίγοι άνθρωποι που ’χουν γεννηθεί ευτυχισμένοι;»

Ο Τζίνμπεϊ μάντεψε ότι κι αυτός ο νεαρός ήταν ερωτευμένος με τη Ματσίε, και διαισθάνθηκε πως η σχέση της με τον Μιζούντο δεν έμελλε να κρατήσει πολύ, ακόμα κι αν ο Μιζούντο γινόταν καλά.

Αποτραβήχτηκε απ’ το στηθαίο, γλίστρησε αθόρυβα πίσω απ’ την κοπέλα και κρέμασε στη ζώνη της το κλουβί με τις πυγολαμπίδες απ’ τη συρμάτινη λαβή του. Το ύφασμα της φούστας ήταν χοντρό βαμβακερό, κι η Ματσίε δεν πήρε είδηση τη χειρονομία του. Φτάνοντας στο τέλος της γέφυρας, ο Τζίνμπεϊ γύρισε να δει το κλουβί που λαμπύριζε στην πλάτη της.

Αναρωτήθηκε πώς θ’ αντιδρούσε η κοπέλα όταν θ’ ανακάλυπτε ένα κλουβί γεμάτο πυγολαμπίδες να κρέμεται απ’ τη ζώνη της, κι αυτό, παραλίγο να τον κάνει να ξαναγυρίσει στη γέφυρα, να κρυφτεί ανάμεσα στο πλήθος και να μην τη χάσει απ’ τα μάτια του. Στο κάτω κάτω, γιατί θα ’πρεπε να αισθάνεται σαν εγκληματίας; Δεν της είχε δα χαράξει την πλάτη με καμιά ξυραφιά! Όμως, έφυγε απ’ τη γέφυρα, με την επίγνωση πως η Ματσίε τον είχε βοηθήσει ν’ ανακαλύψει μέσα του την αιδημοσύνη — ή, μάλλον, να την ξαναανακαλύψει. Πεπεισμένος απ’ αυτή τη δοκιμή αυτοάμυνας, πήρε άκεφος το δρόμο για την ανηφόρα με τα *γκινκ-γκο*.

«Πω πω, μια τεράστια!»

Αυτό που είχε δει στον ουρανό, ήταν ένα αστέρι, αλλά ο Τζίνμπεϊ το πήρε αμέσως για πυγολαμπίδα, και ξαναείπε, βαθιά συγκινημένος: «Τι τεράστια που είναι!»

Η βροχή είχε αρχίσει να πατικώνει τα φύλλα που ήταν πε-

σμένα στο δρόμο — βαριές, σποραδικές σταγόνες, που ηχούσαν σαν ψιλό χαλάζι ή σαν νερό που στάζει από τις υδρορρόες. Δεν ήταν το είδος της βροχής που συνηθίζεται να πέφτει στα πεδινά, αλλά κάτι σαν τις χοντρές σταγόνες που ακούς όταν έχεις κατασκηνώσει στους λόφους, κάτω από ψηλά, πλατύφυλλα δέντρα, και που ακούγονται τόσο δυνατά, ώστε να είναι αδύνατον να τις μπερδέψεις με τις σταλαγματιές της νυχτερινής δροσιάς που κατρακυλάνε από φύλλο σε φύλλο. Ο Τζίνμπεϊ δεν είχε ανέβει ποτέ του σε βουνό ή κατασκηνώσει σε οροπέδιο, κι αναρωτήθηκε πού είχε πρωτακούσει αυτόν τον παράξενο ήχο. Θα πρέπει να 'ταν κοντά στη λίμνη όπου ζούσε η μητέρα του.

«Κι όμως... Το χωριό δεν είναι σε μεγάλο υψόμετρο. Αυτόν τον ήχο δεν τον έχω ξανακούσει. Όχι· λάθος — τον έχω ξανακούσει. Είναι όταν πάει να κοπάσει η καταιγίδα σ' ένα πυκνό δάσος, όταν το νερό που πέφτει από τα φύλλα, κάνει πιο πολύ θόρυβο απ' την ίδια τη βροχή».

«Γιαγιά, θα γίνεις μούσκεμα και θ' αρπάξεις κάνα κρύωμα!»

«Ίσως κι ο φιλαράκος της Ματσίε ν' αρρώστησε μετά από κατασκήνωση σε καταιγίδα. Ίσως η πίκρα του είναι αυτή που αντηχεί σ' αυτό το αόρατο νερό που τυμπανίζει τα γκινγκ-γκο».

Ο Τζίνμπεϊ συνέχισε να παραμιλάει, γιατί του άρεσε ν' ακούει τον ήχο της βροχής όταν δεν έβρεχε.

Είχε μάθει, επιτέλους, το όνομα της κοπέλας και συλλογίστηκε πως, αν αυτός ή η Ματσίε είχε πεθάνει την προηγούμενη, δε θα το μάθαινε ποτέ. Τότε, λοιπόν, γιατί είχε πάρει τον ανήφορο κι έφευγε μακριά της, όταν και μόνο η γνώση του ονόματος σχημάτιζε ένα είδος δεσμού ανάμεσά τους; Είχε όμως ξαναπάει στην πλαγιά άλλες δυο φορές εκείνο το βράδυ χωρίς να ξέρει για ποιο λόγο, ενώ, τώρα τουλάχιστον, αυτή η τρίτη φορά ήταν αναπόφευκτη, γιατί είχε δει τη Ματσίε, και μπορεί να την είχε αφήσει στο γεφυράκι, αλλά το πνεύμα της τώρα ήταν εκεί, κάτω απ' τα δέντρα, κρατώντας ένα κλουβί με πυγολαμπίδες για να το πάει στον άρρωστο αγαπημένο της.

Ο Τζίνμπεϊ τής είχε κρεμάσει το κλουβί χωρίς ιδιαίτερο λόγο, υπακούοντας σε μια ξαφνική παρόρμηση, αν και, τώρα, σε μια έξαρση συναισθηματισμού, έλεγε ότι αυτό που είχε κρεμάσει στο σώμα της κοπέλας, ήταν η δική του, λαμπερή καρδιά. Το μόνο για το οποίο ήταν σίγουρος, ήταν πως το 'χε κάνει κρυφά, ξέροντας πως εκείνη λαχταρούσε να πάει πυγολαμπίδες στον άρρωστο φίλο της.

Μια ανύπαρκτη βροχή πέφτει πάνω στον ίσκιο μιας λευκοντυμένης κοπέλας που ανεβαίνει την πλαγιά, κάτω απ' τα γκινκ-γκο, τρέχοντας να δει τον πονεμένο εραστή της, μ' ένα κλουβί πυγολαμπίδες να κρέμεται απ' τη ζώνη της... «Απίστευτο κλισέ» σκέφτηκε ο Τζιμπέ, «ακόμα και για φάντασμα!» Παρ' όλα αυτά, και μολονότι ήξερε πως η κοπέλα ήταν ακόμα στη λιμνούλα, δίπλα στον Μιζούκι, δεν μπορούσε να πάψει να αισθάνεται την παρουσία της και εκεί, μαζί του, στη σκοτεινή πλαγιά.

Όταν ο Τζίνμπεϊ έφτασε στην κορφή, προσπάθησε ν' ανέβει στο βουναλάκι, αλλά τον έπιασε μια κράμπα στο πόδι, κι έγειρε στο γρασίδι. Το γρασίδι ήταν λίγο υγρό. Το πόδι του δεν τον πονούσε πολύ, θα μπορούσε να περπατήσει σέρνοντάς το, αλλά ο Τζίνμπεϊ προτίμησε να μπουσουλήσει. Κι όπως πήγαινε, από κάτω του, μες στο χώμα, ένα μωρό μπουσουλούσε στο ρυθμό του, με τις παλάμες πάνω στις δικές του — σαν σε καθρέφτη. Ήταν τα παγωμένα χέρια του θανάτου. Σαν μέσα σε μια παραζάλη, θυμήθηκε ένα μπορντέλο σε μια λουτρόπολη... έναν καθρέφτη στον πυθμένα μιας μπανιέρας.

Όταν ανέβηκε στο βουναλάκι κι έφτασε στο σημείο όπου ο φοιτητής του 'χε φωνάξει: «Βλαμμένε!» και τον είχε σπρώξει, την πρώτη μέρα που ο Τζίνμπεϊ είχε πάρει από πίσω τη Ματσέι, έμεινε να κοιτάζει ένα τραμ που περνούσε από τον ίδιο εκείνο δρόμο όπου η κοπέλα είχε πει στον Μιζούννο ότι είχε δει τις κόκκινες σημαίες μιας πρωτομαγιάτικης παρέλασης. Τα φώτα μέσα από τα τζάμια του τραμ τρεμόπαιξαν μέσ' απ' τις πυκνές και σκοτεινές δεντροστοιχίες του δρόμου. Ο Τζίνμπεϊ συνέχισε να κοιτάζει έντονα προς εκείνη την κατεύ-

θυνση, σίγουρος πως είχε κοπάσει ο ήχος της ανύπαρκτης βροχής.

«Βλαμμένε!» φώναξε ξαφνικά και κουτρουβάλισε το βουναλάκι· τώρα, όμως, μόνος του, δεν τα κατάφερε τόσο καλά. Τη στιγμή που έφτανε στην ασφαλτο, γραπώθηκε απ' το γρασίδι, σηκώθηκε όρθιος και, μυρίζοντας το χέρι του, πήρε να κατεβαίνει το δρόμο, νιώθοντας ακόμα πως το μωρό τον ακολουθούσε κάτω από το χώμα.

Δεν είχε ιδέα πού ήταν τώρα το παιδί του· ούτε καν αν ζούσε ακόμα. Αυτός ήταν ένας απ' τους λόγους που η ζωή του ήταν τόσο αβέβαιη. Αν το παιδί του ήταν ακόμα ζωντανό, μπορεί και να το συναντούσε μια μέρα — και, πραγματικά, πίστευε πως αυτό, μια μέρα, θα συνέβαινε. Δε θα μπορούσε όμως ποτέ να μάθει αν το παιδί αυτό ήταν δικό του ή κάποιου άλλου.

Ένα βράδυ, στην είσοδο της ιδιωτικής πανσιόν όπου έμενε ο Τζίνμπεϊ όταν ήταν φοιτητής, κάποιος είχε εγκαταλείψει ένα μωρό, μ' ένα σημείωμα που έλεγε πάνω-κάτω: «Είναι του Τζίνμπεϊ». Η σπιτονοικοκυρά ταράχτηκε, αλλά ο Τζίνμπεϊ ούτε ανησύχησε ούτε ντράπηκε, γιατί κανείς δεν είχε την απαίτηση από ένα φοιτητή ν' αναθρέψει ένα αζήτητο μωρό — και μάλιστα, από μάνα πόρνη — όταν υπήρχε περίπτωση, από στιγμή σε στιγμή, να τον στείλουν στον πόλεμο.

«Πάει να μου δημιουργήσει μελάδες. Την παρατήσα, και μ' εκδικείται».

«Δηλαδή, κύριε Μομόι, φύγατε μόλις έμεινε έγκυος; Αυτό θέλετε να πείτε;»

«Όχι· κάθε άλλο».

«Τότε, γιατί το σκάσατε;»

Χωρίς ν' απαντήσει στην ερώτηση, ο Τζίνμπεϊ είπε κοφτά: «Ας αφήσουμε τα πολλά λόγια. Θα το πάω πίσω στη μάνα του, να τελειώνουμε». Κοίταξε το μωρό που το κρατούσε η σπιτονοικοκυρά στην αγκαλιά της. «Μπορείτε να το κρατήσετε για λίγο; Πάω να φέρω το συνεταίρο μου».

«Το συνεταίρο σας;! Ποιο συνεταίρο σας; Συνεταίρο σας σε

τι;! Κύριε Μομόι, δεν πιστεύω να εξαφανιστείτε και να μ' αφήσετε μ' αυτό το μωρό, ε;»

«Όχι. Απλώς, δε θέλω να το επιστρέψω μόνος μου».

«Πώς είπατε;» Η σπιτονοικοκυρά, όλο καχυποψία, ακολούθησε τον Τζίνμπεϊ ώς την πόρτα.

Όταν βρήκε το συνεργό του, τον Νισιμούρα, ξεκίνησαν μαζί, με τον Τζίνμπεϊ να κρατάει το παιδί — πράγμα φυσικό, αφού η γυναίκα που το είχε εγκαταλείψει, έγραφε ότι ήταν δικό του. Κρατούσε το μωρό μέσα απ' το παλτό του, που το 'χε κουμπώσει με το τελευταίο κουμπί, κι έμοιαζε με πάνινο ζώκι. Στο τραμ, όπως ήταν αναμενόμενο, το μωρό άρχισε να κλαίει, αλλά οι άλλοι επιβάτες χαμογελούσαν καλοσυνάτα με το παράξενο θέαμα που τους προσέφερε εκείνος ο φοιτητής, κι ο Τζίνμπεϊ τούς ανταπέδιδε τα χαμόγελα, νιώθοντας αμήχανος και ελαφρώς γελοίος. Έβγαλε το κεφαλάκι του μωρού μέσα απ' το παλτό, κι αμέσως το μετάνιωσε, γιατί βρέθηκε να μην μπορεί να ξεκολλήσει τα μάτια του από πάνω του.

Ήταν η εποχή λίγο μετά τη μεγάλη πυρκαγιά που είχε προκληθεί απ' τον πρώτο εναέριο βομβαρδισμό κι είχε αποτεφρώσει όλο το ανατολικό Τόκιο. Ο Τζίνμπεϊ κι ο φίλος του απίθωσαν το μωρό έξω απ' την πόρτα του μπορντέλου κι έγιναν καπνός. Κανείς δεν τους πρόσεξε, γιατί τα μπορντέλα σ' εκείνον το δρόμο δεν ήταν το ένα δίπλα στ' άλλο.

Ο Τζίνμπεϊ κι ο Νισιμούρα ήταν μαθημένοι στο να το σκάνε απ' τα μπορντέλα. Εκείνο τον καιρό, οι φοιτητές βοηθούσαν στα μετόπισθεν και πληρώνονταν με κάτι παπούτσια φορεμένα, πάνινα ή με λαστιχένιες σόλες, κι όποτε το 'σκαγαν από κάνα μπορντέλο, αφήναν τα παπούτσια πίσω τους. Δεν είχαν λεφτά για να πληρώσουν, αλλά τους ερέθιζε αυτό το φευγιό — σαν να εξιλεώνονταν από μιαν ατίμωση. Κι όταν δούλευαν, έκλεινε ο ένας το μάτι στον άλλον, σαν να 'θελαν να πουν πως ήταν καιρός να πετάξουν τα παπούτσια τους και να πάρουν άλλα. Αν μη τι άλλο, διασκέδαζαν με το να κατεβάζουν με το νου τους τα σπίτια όπου θα μπορούσαν να τα ξεφορτωθούν.

Παρά το γεγονός ότι το 'σκαγαν, τα γράμματα που έπαιρ-

ναν απ' τις πόρνες, δεν ήταν πάντα ειδοποιητήρια για την εξόφληση του χρέους τους, αλλά και, συχνά, προσκλήσεις να ξαναπάνε. Τα κορίτσια ήξεραν τα ονόματά τους και πού έμεναν, γιατί τόσο ο Τζίνμπεϊ όσο και πολλοί άλλοι φοιτητές σαν αυτόν προορίζονταν για τον πόλεμο και, επομένως, δεν είχαν κανένα λόγο να τα κρύβουν, αφού μια τέτοια μυστικότητα θα 'ταν απαραίτητη μόνο για κάποιον που είχε σοβαρές προοπτικές για το μέλλον. Οι φοιτητές που στέλνονταν στον πόλεμο, ήταν ήρωες. Οι πόρνες, όμως, τόσο οι δηλωμένες όσο και οι άλλες, είχαν επιστρατευτεί κι αυτές για να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στη μαχόμενη πατρίδα, κι η λεγόμενη του Τζίνμπεϊ θα πρέπει να 'ταν αδήλωτη, απ' αυτές που δούλευαν στα κρυφά. Παρ' όλα αυτά, τα αγόρια αναρωτιόνταν μήπως το σύστημα των οίκων ανοχής και οι κανονισμοί τους είχαν χαλαρώσει τόσο πολύ, ώστε να 'χει επιφύλαξη κάποιο αναπάντεχο ψυχικό στοιχείο στις σχέσεις τους μ' εκείνες τις γυναίκες. Τους ήταν αδύνατον να διανοηθούν πως οι πόρνες είχαν φοβηθεί απ' τις σοβαρές κυρώσεις που τις απειλούσαν εν καιρώ πολέμου, κι είχαν εξαναγκαστεί σχεδόν σ' αυτή την ασυνήθιστη οικειότητα. Μα ήταν δυνατόν να 'χαν ξεπέσει τόσο πολύ ώστε να φαντάζονται πως οι γυναίκες θα συγχωρούσαν τις κοπάνες τους σαν νεανικά καμώματα; Το 'χαν σκάσει τρεις-τέσσερις φορές χωρίς να πληρώσουν, και δεν είχαν, ως συνήθως, την παραμικρή ενόχληση. Έτσι, όταν παράτησαν το μωρό έξω απ' το μπορντέλο, δεν το είδαν παρά σαν άλλη μια — μπορεί και την τελευταία — κοπάνα.

Ήταν γύρω στα μέσα Μαρτίου όταν πήγαν στα μπορντέλα με το μωρό, αλλά, απ' το άλλο μεσημέρι, άρχισε να χιονίζει, και δε σταμάτησε ως το βράδυ. Αν καθυστερούσαν μια μέρα, δε θα μπορούσαν ν' αφήσουν το μωρό να παγώσει στο δρόμο.

Ο Τζίνμπεϊ βγήκε με το χιόνι και πήγε να δει τον Νισιμούρα.

«Δε λες καλά που το πήγαμε χτες βράδυ, ε;»

«“Καλά” δε λες τίποτα!»

Κανείς απ' το μπορντέλο δεν είχε δώσει σημεία ζωής, και το μωρό είχε εξαφανιστεί.

Το 'χαν αφήσει, όμως, μπροστά στο ίδιο μπορντέλο απ' όπου ο Τζίνμπεϊ το 'χε σκάσει, για τελευταία φορά, πριν από επτά-οκτώ μήνες; Αυτή η ενοχλητική αμφιβολία άρχισε να τριβελίζει τον Τζίνμπεϊ όταν είχε ήδη σταλεί στο μέτωπο. Κι ακόμα κι αν ήταν το ίδιο μπορντέλο, η μητέρα του μωρού δούλευε ακόμα εκεί; Μπορούσε μια αδήλωτη πουτάνα να εξακολουθεί να μένει σ' ένα μπορντέλο αφού γεννήσει ένα παιδί — το χειρότερο παράπτωμα που προέβλεπαν οι κανονισμοί; Δεν αποκλειόταν, βέβαια, μέσα στη σύγχυση εκείνων των ημερών, να είχε επικρατήσει μια απροσδόκητη ευσπλαχνία, και το μπορντέλο ν' ανέλαβε τη φροντίδα της μητέρας και του μωρού της. Δεν αποκλειόταν, αλλά ήταν και πολύ απίθανο. Κι ο Τζίνμπεϊ αναλογίστηκε πως το μωρό είχε εγκαταλειφθεί πραγματικά μόνον όταν αυτός το 'χε παρατήσει.

Ο Νισιμούρα σκοτώθηκε στον πόλεμο. Ο Τζίνμπεϊ επέζησε κι έγινε — άκουσον, άκουσον — καθηγητής.

Αφού τριγύρισε για πολλή ώρα ανάμεσα στα ερείπια της γειτονιάς όπου ήταν κάποτε το μπορντέλο, ο Τζίνμπεϊ ένιωσε εξαντλημένος. Ξαφνικά, τρόμαξε με τον ίδιο του τον εαυτό, όταν τον άκουσε να λέει δυνατά: «Ει! Τι σκαρώνεις πάλι εκεί;» Απευθυνόταν στην πόρνη. Είχε αφήσει ένα μωρό έξω απ' το σπίτι του Τζίνμπεϊ — όχι δικό της, ούτε του Τζίνμπεϊ, αλλά ένα μωρό που το 'χε δανειστεί από μian άλλη πουτάνα. Την τσάκωσε μπροστά στην πόρτα, αλλά μπορεί να 'χε τρέξει ξωπίσω της και να την είχε προλάβει.

«Κι ο Νισιμούρα δε ζει πια για να μου πει αν μου 'μοιαζε ή όχι». Πάλι παραμιλούσε.

Το εγκαταλελειμμένο μωρό ήταν κοριτσάκι, αλλά, κατά περίεργο τρόπο, η παραίσθηση που τυραννούσε τον Τζίνμπεϊ, δεν είχε συγκεκριμένο φύλο. Κατά κανόνα, ήταν πεθαμένο. Όταν όμως ο Τζίνμπεϊ ήταν στα σύγκαλά του, ένιωθε ότι το παιδί ήταν ζωντανό.

Θυμήθηκε ότι, κάποτε, το κοριτσάκι του τον είχε χτυπήσει όσο πιο δυνατά μπορούσε στο κούτελο με τη γροθίτσα του, και πως, όταν αυτός χαμήλωνε το κεφάλι, εκείνη συνέχιζε να τον

γρονθοκοπάει. Αναρωτήθηκε πότε είχε συμβεί αυτό, και κατέληξε ότι πρέπει να το 'χε φανταστεί. Ακόμα κι αν το κοριτσάκι του ζούσε, δε θα 'χε μείνει τόσο μικροσκοπικό όσο το φανταζόταν, οπότε τίποτα απ' όλα αυτά δεν μπορούσε πια να γίνει πραγματικότητα.

Όμως, τη νύχτα των πυγολαμπίδων, το παιδί που κινιόταν υπόγεια, παράλληλα με τον Τζίνμπεϊ, στην ανηφόρα με το βουναλάκι, ήταν ακόμα μωρό, αν και ακαθορίστου φύλου. Κι όπως η σκέψη αυτή κατακάθισε μέσα του, το παιδί πήρε τα τερατώδη χαρακτηριστικά μιας κούκλας χωρίς μύτη, χωρίς στόμα.

«Είναι κοριτσάκι, κοριτσάκι» μουρμούριζε ο Τζίνμπεϊ καθώς έπιασε να τρέχει, ώσπου έφτασε σ' έναν φωταγωγημένο δρόμο με πολλά καταστήματα.

«Τσιγάρα! Θέλω τσιγάρα!» φώναξε ξέπνοα όταν έφτασε στο δεύτερο μαγαζί μετά τη γωνία. Εμφανίστηκε μια γυναίκα με γκριζά μαλλιά. Παρ' όλο που ήταν εμφανώς ηλικιωμένη, ήταν εμφανές και το φύλο της, κι ο Τζίνμπεϊ ένιωσε ανακούφιση. Τώρα, όμως, η Ματσίε ήταν πολύ, πάρα πολύ μακριά, κι ο Τζίνμπεϊ χρειάστηκε να καταβάλει μεγάλη προσπάθεια για να φανταστεί ότι ήταν δυνατόν να υπάρχει στον κόσμο ένα κορίτσι σαν κι αυτήν.

Ένωσε σαν να 'χε πετάξει ένα βάρος απ' την καρδιά του και, για πρώτη φορά μετά από πολλές μέρες, θυμήθηκε τον τόπο όπου είχε ο ίδιος γεννηθεί. Θυμήθηκε την όμορφη μητέρα του· όχι τον πατέρα του που είχε πεθάνει με τόσο μυστήριο. Κι ωστόσο, η ασχήμια του πατέρα του τον είχε σημαδέψει πιο πολύ απ' όσο το ωραίο πρόσωπο της μητέρας του, έτσι όπως και η δυσμορφία των ποδιών του τον είχε στοιχειώσει πιο πολύ απ' όσο η ομορφιά που 'χαν τα ποδαράκια της Γιαγιόι.

Μια φορά, στην ακρολιμνιά, η Γιαγιόι προσπάθησε να κόψει φρούτα από μια άγρια βατομουριά *γκούμι*, κι ένα αγκάθι τής τρύπησε το δαχτυλάκι. Βγήκε μια σταγόνα αίμα, κι η Γιαγιόι, ρουφώντας το δάχτυλό της και κοιτώντας τον Τζίνμπεϊ με κάτι μάτια γουρλωμένα, του είπε: «Τζιν-τσαν, γιατί δε μου

κόβεις εσύ φρούτα; Τα πιθηκίσια σου ποδάρια είναι ολόδια με του πατέρα σου. Σοί πάει το βασίλειο!»

Τρελός απ' το θυμό του, ο Τζίνμπεϊ παραλίγο να της χώσει και τα δυο της πόδια μέσα στ' αγκάθια, αλλά, επειδή δεν τολμούσε να τ' αγγίξει, της έδειξε τα δόντια του κι έκανε πως της δάγκωνε τον καρπό.

«Κοίτα, κοίτα! Ίδιος πίθηκος — δε σου λέω; Ιιι!» έκανε η Γιαγιόι, δείχνοντας κι αυτή τα δόντια της.

Τα πόδια του, τα τερατόμορφα πόδια του ήταν αυτά που έκαναν το μωρό να τον πάρει από πίσω, μπουσουλώντας κάτω από το χώμα.

Ο Τζίνμπεϊ δεν είχε μπει στον κόπο να εξετάσει τα πόδια τού εγκαταλελειμμένου μωρού, γιατί, τότε, δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία πως το παιδί δεν ήταν δικό του. Τώρα, όμως, σ' αυτή τη φάση της μαζοχιστικής αυτο-απέχθειας στην οποία βρισκόταν, σκέφτηκε πως, αν είχε δει τα πόδια του μωρού και τα 'χε βρει ίδια με τα δικά του, αυτό θα του παρείχε την πιο αδιάσειστη απόδειξη πως ήταν δικό του παιδί. Απ' την άλλη μεριά, τα πόδια των μωρών είναι πάντα τρυφερά και ομορφούλια πριν αρχίσουν να βαδίζουν επί της γης — όπως τα πόδια των χερουβείμ που περιστοιχίζουν τον Χριστό στους θρησκευτικούς πίνακες ζωγραφικής. Ύστερα, όλα τα πόδια γίνονται σαν του Τζίνμπεϊ, σκληραίνουν, καθώς διασχίζουν τους βάλτους και τους βράχους και τ' αγκάθια αυτού του κόσμου.

«Αν όμως είναι φάντασμα, τότε δεν μπορεί να 'χει πόδια» μουρμούρισε. Τα φαντάσματα δεν έχουν πόδια. Αναρωτήθηκε ποιος είχε πρωτοδώσει αυτή την εικόνα στα φαντάσματα, και σκέφτηκε πως, δεν μπορεί, θα υπήρχαν και τα παλιά χρόνια άνθρωποι που θα 'καναν τις ίδιες σκέψεις μ' αυτόν. Θαρρείς και τα δικά του πόδια δεν πατούσαν πια στη γη.

Με την παλάμη του στραμμένη προς τα πάνω, θαρρείς κι ο ουρανός έβρεχε πετράδια, ο Τζίνμπεϊ περιπλανήθηκε στους φωταγωγημένους δρόμους. Σκέφτηκε πως το πιο όμορφο βουνό του κόσμου δεν είναι πάντα ένα που καταλήγει σε μια καταπράσινη, μυτερή κορφή, αλλά ένας αχανής, φαλακρός γή-

λοφος, σκεπασμένος με ηφαιστειογενή πετρώματα και στάχτες. Είναι ρόδινο. Και πορφυρό. Παίρνει τα χρώματα που αλλάζει ο ουρανός — στο χάραμα και στο σούρουπο. Και, με τη σκέψη αυτή, ο Τζίνμπεϊ αποφάσισε να καταπνίξει μέσα του ό,τι μπορεί να 'ταν αυτό που τον είχε κάνει να ποθήσει τη Ματσιέ.

Θυμήθηκε τα προφητικά λόγια που του 'χε πει η Χισέκο, σαν λόγια αποχαιρετισμού ή όρκου αγάπης: «Θα ψάξω ακόμα και κάτω από τη γη, στα υπόγεια του σταθμού του Ουένο...» Αναρωτήθηκε πώς να 'ταν άραγε αυτά τα υπόγεια, και ξεκίνησε για το Ουένο.

Το μέρος έδειχνε σαν να 'χε χάσει την αλλοτινή του ζωντάνια, κι οι μόνοι άνθρωποι που ο Τζίνμπεϊ συνάντησε εκεί, ήταν κάτι απόκληροι. Φαίνεται ότι είχαν εγκατασταθεί εκεί μόνιμα, κι έμεναν ξαπλωμένοι στους διαδρόμους ή κουλουριασμένοι σ' έναν τοίχο. Άλλοι ήταν πλαγιασμένοι πάνω σε άδεια σακιά κι είχαν δίπλα τους κάτι καλαθάκια· άλλοι έδειχναν πιο ευκατάστατοι κι ακουμπούσαν τα κεφάλια τους πάνω σε μπόγους από ρούχα. Όλοι τους έδειχναν απόλυτη αδιαφορία για το περιβάλλον και δε σήκωναν ποτέ τα μάτια για να κοιτάξουν γύρω τους ή ν' ανταποδώσουν το βλέμμα κάποιου περαστικού. Πολλοί απ' αυτούς είχαν πλαγιάσει από νωρίς, και τους είχε ήδη πάρει ο ύπνος. Ένα νεαρό ζευγάρι κοιμόταν αγκαλιασμένο, με τη γυναίκα να 'χει ακουμπισμένο το κεφάλι της στα γόνατα του άντρα, κι αυτόν να 'χει γείρει πάνω στην πλάτη της. Θα 'ταν δύσκολο ν' αντιγράψεις αυτό το σύμπλεγμα, ακόμα και στην κουκέτα ενός τρένου. Έμοιαζαν σαν δυο πουλάκια, που το καθένα είχε χώσει το κεφάλι του στις φτερούγες του άλλου, και δεν ήταν παρά καμιά τριανταριά χρόνων. Ο Τζίνμπεϊ έμεινε να τους κοιτάζει· ένα νεαρό ζευγάρι που ζει κυριολεκτικά στο δρόμο, δεν ήταν και τόσο συνηθισμένο θέαμα.

Η οσμή της μούχλας στην υπόγεια διάβαση ανακατευόταν με μυρωδιές από ψητό κοτόπουλο και γιαπωνέζικο ραγού. Σκύβοντας να περάσει κάτω από μια κουρτίνα που δεν έκρυ-

βε παρά μια κόγχη στο τσιμέντο, ο Τζίνμπεϊ ήπιε δυο-τρία ουίσκι «μπόμπες». Κάποια στιγμή, είδε να στέκεται απ' έξω μια κλαρωτή, λουλουδάτη φούστα, κι όταν τράβηξε την κουρτίνα για να βγει, έπεσε πάνω σ' έναν τραβεστί.

Καθώς έμειναν να κοιτάζονται, ο τραβεστί τού 'κανε τα γλυκά μάτια. Ο Τζίνμπεϊ το 'βαλε στα πόδια, αλλά, αυτή τη φορά, το φευγιό του δεν είχε την παραμικρή έξαρση.

Ανέβηκε κι έριξε μια ματιά στην αίθουσα αναμονής τού σταθμού, αλλά κι αυτή ήταν γεμάτη απ' την ίδια κακοσμία. Ένας υπάλληλος που στεκόταν στην είσοδο, ζήτησε να δει το εισιτήριό του. Ήταν περιέργο, να πρέπει να δείξεις το εισιτήριό σου για να μπεις στην αίθουσα αναμονής! Κι άλλοι αργόσχολοι γυρόφερναν απ' έξω ή κάθονταν κουλουριασμένοι καταγής.

Φεύγοντας απ' το σταθμό, ο Τζίνμπεϊ περιπλανήθηκε σ' έναν παράδρομο. Σκεφτόταν για το δυσυπόστατο των ομοφυλόφιλων, όταν πρόσεξε μια γυναίκα που φορούσε γαλότσες, ένα αντρικό, ξεθωριασμένο, μαύρο παντελόνι και μια βρομερή άσπρη μπλούζα που έδειχνε σαν να 'χε μπει στο πλύσιμο. Δεν είχε καθόλου στήθος, το κιτρινάρικο πρόσωπό της ήταν ηλιοκαμένο, και δεν ήταν μακιγιαρισμένη. Ο Τζίνμπεϊ κοίταξε γύρω του. Η γυναίκα φάνηκε να βάζει κάτι με το νου της, τον πλησίασε κι άρχισε να τον ακολουθεί. Ο Τζίνμπεϊ, παρ' όλη τη μεγάλη πείρα του στο να ακολουθεί αυτός τις γυναίκες, δεν μπορούσε να διανοηθεί για ποιο λόγο αυτή η γυναίκα τον είχε πάρει από πίσω.

Θυμήθηκε την πουτάνα που είχε πιάσει να τον κανακεύει, χωρίς να θέλει να το παραδεχτεί, όταν ο Τζίνμπεϊ είχε καταφύγει σ' ένα λούνα-παρκ, μετά από εκείνο το επεισόδιο μπροστά στην εξώπορτα του σπιτιού της Χισάκο. Αυτή η γυναίκα όμως, απ' ό,τι έδειχνε, δεν ήταν πόρνη. Οι γαλότσες ήταν λασπωμένες. Η λάσπη δεν ήταν υγρή· απλώς, οι γαλότσες της ήταν παλιές και ξεβαμμένες, κι είχαν να καθαριστούν πολύ καιρό. Αναρωτήθηκε ποια καθωσπρέπει γυναίκα θα σουλατσάριζε στο Ουένο με γαλότσες — και μάλιστα, μια μέρα που

δεν έβρεχε. Μήπως ήταν ανάπηρη; Μήπως είχε άσχημα πόδια; Μήπως αυτός ήταν ο λόγος που φορούσε παντελόνι;

Ξαφνικά, ο Τζίνμπεϊ θυμήθηκε τα δικά του πόδια και, νιώθοντας τα άσχημα πόδια της γυναίκας να τον ακολουθούν, σταμάτησε απότομα για να την αφήσει να τον προσπεράσει. Όμως, σταμάτησε και η γυναίκα. Έμειναν να κοιτάζονται ερωτηματικά.

«Τι θέλετε από μένα;» ρώτησε εκείνη.

«Αυτό ήμουν έτοιμος να σας ρωτήσω κι εγώ. Εσείς με πήρατε από πίσω — ή κάνω λάθος;»

«Εσείς όμως με κοιτάξατε με νόημα».

«Αν κάποιος κοίταξε τον άλλον με νόημα, αυτός σίγουρα δεν ήμουν εγώ». Ο Τζίνμπεϊ προσπάθησε να θυμηθεί αν, την ώρα που περνούσε από δίπλα της, είχε κάνει κανένα μορφασμό που η γυναίκα μπορεί να το πήρε για σινιάλο, αλλά ήταν βέβαιος πως η γυναίκα είχε ενδιαφερθεί πρώτη γι' αυτόν.

«Απλώς, σας κοίταξα. Βρήκα λίγο περίεργο το ντύσιμό σας...»

«Δε νομίζω πως είναι τόσο περίεργο...»

«Εντάξει· κι εσείς, όμως, παίρνετε από πίσω όποιον σας κοιτάξει;»

«Δεν ξέρω... έχετε κάτι που μου τράβηξε την προσοχή».

«Τώρα θα μας πεις πού θέλεις να καταλήξεις;»

«Πουθενά».

«Δεν μπορεί... κάποιο λόγο θα 'χεις που με πήρες από πίσω!»

«Δε σε πήρα από πίσω... απλώς... να... είμαι μόνη μου και...»

«Κατάλαβα». Ο Τζίνμπεϊ την περιεργάστηκε ξανά. Τα χείλια της είχαν ένα αρρωστιάτικο μπλαβί χρώμα, δε φορούσε κραγιόν, και φαινόταν ένα χρυσό δόντι. Δεν μπορούσε να μαντέψει την ηλικία της, αλλά θα πρέπει να κόντευε τα σαράντα. Τα σχιστά της μάτια ήταν διαπεραστικά, στεγνά, σαν να 'ταν άντρας, κι αστραποβολούσαν πονηριά· ωστόσο, το ένα της μάτι ήταν πιο μικρό από τ' άλλο. Το δέρμα του ηλιοκαμέ-

νου της προσώπου ήταν σαν κατσιασμένο. Ο Τζίνμπεϊ διαισθάνθηκε κάποιον κίνδυνο στην όλη παρουσία της.

«Δεν περπατάμε για λίγο;» είπε, κι όπως σήκωσε ξαφνικά το χέρι, την άγγιξε λίγο στο στήθος. Όχι· δεν υπήρχε αμφιβολία: ήταν γυναίκα.

«Τώρα τι ήταν αυτό που έκανες;» Η γυναίκα γράπωσε το χέρι του Τζίνμπεϊ. Η παλάμη της ήταν απαλή. Δεν πρέπει να 'χε ασχοληθεί με χειρωνακτικές δουλειές.

Ήταν η πρώτη φορά που ο Τζίνμπεϊ το 'κανε αυτό για να διαπιστώσει το φύλο κάποιου ανθρώπου. Βέβαια, ήταν ηλίου φαεινότερον πως είχε να κάνει με μια γυναίκα, αλλά μόνο αφού σιγουρεύτηκε γι' αυτό ο Τζίνμπεϊ ένωσε παράδοξα ανακουφισμένος — ακόμα και γεμάτος φιλική διάθεση.

«Έλα· πάμε προς τα κει».

«Προς τα πού;»

«Μα δεν υπάρχει κανένα μαράκι της ανθρωπιάς εδώ γύρω;»

Σπάζοντας το κεφάλι του να βρει σε ποιο μαγαζί θα μπορούσε να μπει συνοδεύοντας αυτή την παράξενα ντυμένη γυναίκα, ο Τζίνμπεϊ έκανε μεταβολή και γύρισε στον φωταγωγημένο δρόμο. Μπήκε σ' ένα μαγειρείο όπου σέρβιραν γιαπωνέζικο ραγού, κι η γυναίκα τον ακολούθησε. Η κουζίνα ήταν στη μέση της αίθουσας, σ' έναν τετράγωνο χώρο, και γύρω γύρω είχε σκαμπό. Υπήρχαν όμως και χωριστά τραπέζια.

Επειδή όλα τα σκαμπό ήταν πιασμένα, ο Τζίνμπεϊ κάθισε σ' ένα τραπέζι κοντά στην είσοδο. Η κοντή κουρτίνα που έπεφτε στην ανοιχτή πόρτα, άφηνε να φανεί μόνο το κάτω μέρος των ανθρώπων που περνούσαν απ' έξω.

«Σακέ ή μπίρα;» ρώτησε ο Τζίνμπεϊ τη γυναίκα.

Δεν είχε κανένα σκοπό να κάνει τίποτα μαζί της, αλλά, τώρα που είχε δει πως δεν ήταν επικίνδυνη, ένωσε χαλαρωμένος και ξένοιαστος. Θα την άφηνε να διαλέξει μόνη της.

«Θα προτιμούσα σακέ» απάντησε η γυναίκα.

Εκτός απ' το ραγού, σέρβιραν κι άλλα φαγητά, κι οι τοίχοι ήταν γεμάτοι από πινακίδες που τα διαφήμιζαν. Ο Τζίνμπεϊ

άφησε τη γυναίκα να διαλέξει κι αυτό που ήθελε να φάει. Οι τρόποι της έδειχναν πως πρέπει να 'ταν μια απ' αυτές τις γυναίκες που δουλειά τους είναι να παρασύρουν τους άντρες σε τίποτα καταγώγια, αλλά ο Τζίνμπεϊ έβγαλε απ' το μυαλό του αυτή τη θεωρία. Ίσως να τον είχε δει λίγο φοβισμένο και να 'χε παρατήρει την ιδέα να τον «ψωνίσει». Μπορεί όμως και να 'χε δει στο πρόσωπό του μιαν «αδελφή ψυχή», κι έτσι να πήρε την απόφαση να τον ακολουθήσει. Όπως και να 'χε το πράγμα, έδειχνε να 'χε εγκαταλείψει προς το παρόν ό,τι αρχικούς σκοπούς κι αν είχε.

«Τι παράξενη που είναι η ζωή, ε;» είπε ο Τζίνμπεϊ. «Θέλω να πω... δεν ξέρεις τι μπορεί να σου συμβεί απ' τη μια στιγμή στην άλλη. Καθόμαστε εδώ και τα πίνουμε, και πριν από λίγο ούτε γνωριζόμαστε καν».

«Έτσι είναι· ούτε γνωριζόμαστε καν» είπε η γυναίκα μηχανικά, σαν ηχώ, και κατέβασε το ποτό της.

«Η μέρα τελειώνει μ' ένα ποτό μαζί σου, ε;»

«Ακριβώς».

«Μετά από δω, πού θα πας; Σπίτι;»

«Ναι. Το παιδί μου είναι μόνο του και με περιμένει».

«Το παιδί σου...;»

Η γυναίκα κατέβαζε το ένα ποτηράκι μετά το άλλο. Ο Τζίνμπεϊ, πιο πολύ την κοίταζε, παρά έπινε.

Του ήταν δύσκολο να πιστέψει πως, μέσα σε ένα και μόνο βράδυ, είχε δει τη Ματσίε στο κυνήγι των πυγολαμπίδων, τον είχε στοιχειώσει το όραμα του μωρού στο βουναλάκι και, τώρα, τα 'πινε με μια γυναίκα που την είχε γνωρίσει έτσι τυχαία, στο δρόμο. Ίσως αυτό να οφειλόταν στην ασχήμια της. Το θέαμα της Μοτσιέ, στη λιμνούλα, ήταν σαν ένα υπέροχο όνειρο, ενώ αυτή η άσχημη γυναίκα, σ' ένα φτηνό μαγειρείο, ήταν πραγματικότητα. Κι ωστόσο, το ότι τα 'πινε μ' αυτή την «πραγματικότητα», φαινόταν ταυτόχρονα ότι ήταν κι ο μοναδικός τρόπος να πλησιάσει το κορίτσι στο όνειρο. Όσο πιο άσχημη ήταν η γυναίκα, τόσο καλύτερη ήταν η οπτασία. Η ασχήμια της αναδείκνυε το πρόσωπο της Ματσίε.

«Γιατί φοράς γαλότσες;»

«Όταν βγήκα από το σπίτι, νόμισα ότι το πήγαινε για βροχή».

Η εξήγησή της ήταν ικανοποιητική. Ο Τζίνμπεϊ ένωσε μian ακατάσχετη επιθυμία να δει τα πόδια της. Αν ήταν άσχημα, θα 'χε «περάσει τις εξετάσεις».

Όσο η γυναίκα έπινε, τόσο τα χαρακτηριστικά της γίνονταν όλο και πιο τραχιά. Τα σχιστά, αταίριαστα μάτια της γίνονταν ακόμα πιο σχιστά. Με το μικρότερο απ' τα δυο της μάτια έριξε στον Τζίνμπεϊ ένα πλάγιο βλέμμα, κουνώντας τους ώμους της μπρος-πίσω. Ο Τζίνμπεϊ την έπιασε απ' τους ώμους, κι εκείνη τον άφησε. Ήταν σαν να 'πιανε ένα σακί με κόκαλα.

«Δεν κάνει που είσαι τόσο αδύνατη» της είπε.

«Τι περίμενες, δηλαδή; Ζω μοναχή μου κι έχω ένα παιδί να θρέψω».

Του εξιστόρησε πως ζούσε με τη δεκατριάχρονη κόρη της σε μια γκαρσονιέρα εκεί κοντά και πως το παιδί πήγαινε σχολείο. Ο άντρας της είχε σκοτωθεί στον πόλεμο, είπε, και μολονότι αυτό δεν ακούστηκε τόσο πειστικό, ο Τζίνμπεϊ ευχαριστήθηκε τουλάχιστον που φαινόταν να του λέει την αλήθεια ως προς το παιδί.

«Θα σε πάω ως το σπίτι σου» της είπε ο Τζίνμπεϊ για δεύτερη φορά.

«Όχι· το σπίτι μου δεν κάνει — είναι το παιδί εκεί» απάντησε η γυναίκα με μια ξαφνική ευπρέπεια, παρ' όλη που η πρώτη της αντίδραση ήταν να γνέψει με το κεφάλι καταφατικά.

Ο Τζίνμπεϊ και η γυναίκα είχαν καθίσει δίπλα δίπλα, κοιτάζοντας το μάγειρο, πριν όμως ο Τζίνμπεϊ καταλάβει τι είχε στο νου της, η γυναίκα είχε στραφεί προς το μέρος του κι είχε γείρει ναζιάρικά στον ώμο του. Έδειχνε έτοιμη να του παραδοθεί. Ο Τζίνμπεϊ ένωσε να τον κατακλύζει η θλίψη, θαρρείς κι ο κόσμος έφτανε στο τέλος του — μια θλίψη απερίγραπτη. Ίσως γιατί, το ίδιο εκείνο βράδυ, είχε δει τη Ματσίε.

Ακόμα κι ο τρόπος που έπινε αυτή η γυναίκα, ήταν τραχύς. Κάθε φορά που παράγγελνε κι άλλο ένα μπουκάλι σακέ, τον

κοιτούσε ερωτηματικά, σαν να 'θελε να δει την αντίδρασή του.

«Παράγγειλε άλλο ένα, άμα θέλεις» είπε ο Τζίνμπεϊ.

«Μετά, δε θα μπορώ να πάρω τα πόδια μου. Άμα δεν σε πειράζει...» Ακούμπησε το χέρι της στο μπούτι του. «Άντε, άλλο ένα. Τι να κάνουμε...»

Το σακέ έτρεχε απ' την άκρη των χειλιών της ως το τραπέζι. Το ηλιοκαμένο της πρόσωπο είχε πάρει τώρα ένα σκούρο κόκκινο χρώμα.

Καθώς έβγαιναν απ' το μαγαζί, η γυναίκα κρεμάστηκε απ' το μπράτσο του. Εκείνος την κράτησε απ' τη μέση· παραξενεύτηκε που τη βρήκε απαλή.

Την ώρα που περνούσαν μπροστά από ένα κορίτσι που πουλούσε λουλούδια, του είπε: «Πάρε μου λίγα λουλούδια, σε παρακαλώ. Θέλω να πάω λίγα λουλούδια στην κόρη μου».

Ύστερα, άφησε την ανθοδέσμη σ' έναν πλανόδιο που πουλούσε χυλοπίτες σε μια σκοτεινή γωνιά.

«Μου τα κρατάς, ρε φίλε; Θα γυρίσω σε λίγο να τα πάρω».

Μετά απ' αυτό, το μεθύσι της χειροτέρεψε.

«Έχω πολλά χρόνια να πάω με άντρα. Τι να κάνω, όμως... Θέλω να πω... δεν μπορείς να βγεις στο δρόμο και να πεις: “Έλα εδώ εσύ”...»

«Απ' ό,τι φαίνεται» είπε ο Τζίνμπεϊ, συμφωνώντας χωρίς να το θέλει, «μας ένωσε η μοίρα».

Παρ' όλο ότι το μόνο που ένιωθε εκείνη τη στιγμή, καθώς προχωρούσαν αγκαλιασμένοι στο δρόμο, ήταν μια σιχασιά για τον εαυτό του, εξακολουθούσε να φλέγεται από την επιθυμία να δει τα πόδια της· αν και ήταν σαν να τα 'βλεπε ήδη: όχι πιθηκίσια, σαν τα δικά του, αλλά παραμορφωμένα, με σκληρή καφετιά επιδερμίδα. Την ώρα που φαντάστηκε τον εαυτό του και τη γυναίκα ξαπλωμένους, με τα πόδια ακάλυπτα, του 'ρθε να ξεράσει.

Είχε αφήσει τη γυναίκα να τον οδηγεί, κι όταν μπήκαν σ' έναν παράδρομο, έφτασαν μπροστά σ' έναν μικρό βωμό Ινάρι. Δίπλα του υπήρχε ένα φτηνό ξενοδοχείο, απ' αυτά όπου

μπορούσες να περάσεις μια νύχτα μ' ένα κορίτσι. Η γυναίκα δίσταζε. Ο Τζίνμπεϊ τράβηξε το χέρι της από πάνω του, κι η γυναίκα σωριάστηκε στο δρόμο.

«Αφού σε περιμένει το παιδί σου, να πας στο παιδί σου» της είπε κι έφυγε.

«Βλαμμένε! Βλαμμένε!» ούρλιαξε η γυναίκα, κι ύστερα άρπαξε από κάτω κάτι πέτρες κι έπιασε να του τις πετάει. Μια πέτρα τον βρήκε στον αστράγαλο.

Ο Τζίνμπεϊ έβγαλε μια κραυγή πόνου.

Ένωθε αξιολύπητος καθώς περπατούσε κουτσαίνοντας. Μα γιατί δεν είχε πάει κατευθείαν σπίτι του μετά που κρέμασε το κλουβί απ' τη ζώνη της Ματσίε; Όταν μπήκε στην καμαρούλα του, ο Τζίνμπεϊ έβγαλε τις κάλτσες του. Ο αστράγαλός του είχε κοκκινίσει λίγο.

Ο Γιασουνάρι Καβαμπάτα γεννήθηκε το 1899 και αυτοκτόνησε το 1972. Σπούδασε Αγγλική και Ιαπωνική Λογοτεχνία στο Πανεπιστήμιο του Τόκιο και ξεκίνησε τη λογοτεχνική του καριέρα το 1923, ενώ παράλληλα άρχισε να συνεργάζεται με το λογοτεχνικό περιοδικό *Εποχή της Τέχνης*. Η γραφή του είναι έντονα επηρεασμένη από τα μεσοπολεμικά λογοτεχνικά ρεύματα της Γαλλίας και ξεφεύγει από τις ως τότε καθιερωμένες λογοτεχνικές σχολές της πατρίδας του. Παρ' όλα αυτά, στα τελευταία έργα του εμφανίζονται έντονα στοιχεία της ιαπωνικής λογοτεχνίας του 15ου και του 17ου αιώνα, αρμονικά δεμένα με το σύγχρονο τρόπο λογοτεχνικής έκφρασης. Μερικά από τα πιο σημαντικά έργα του είναι: *Η χορεύτρια τόν Ιζού* (1925), *Η χώρα του χιονιού* (1935-1947), *Ο ήχος του βουνού* (1949-1954), *Χιλιάδες γερανοί* (1959) κ.ά.

Ο Καβαμπάτα είναι ο πρώτος Ιάπωνας που τιμήθηκε με το Νόμπελ Λογοτεχνίας, το 1968.

ΓΙΑΣΟΥΝΑΡΙ ΚΑΒΑΜΠΑΤΑ

Η λίμνη

Δύο γυναικείες φιγούρες περπατούν αγκαλιασμένες στην όχθη μιας λίμνης. Ένα δεκάχρονο αγοράκι τις ακολουθεί συνεπαρμένο από την τελειότητα των ειδώλων τους, έτσι όπως καθρεφτίζονται πάνω στην παγωμένη υδάτινη επιφάνεια.

Ο Τζιμπέι δεν είναι πια ένα δεκάχρονο αγόρι, αλλά συνεχίζει να ακολουθεί τις δροσερές, ακτινοβόλες, αφεγάδιαστες σιλουέτες των νεαρών κοριτσιών. Η απρόσιτη τελειότητα της ομορφιάς τους έλκει σαν μαγνήτης τα τερατόμορφα πόδια του. Θα προτιμούσε να τις σκοτώσει ή να σκοτωθεί παρά να τις χάσει.

Η εμμονή της απόλυτης ομορφιάς και της απόλυτης ασχήμιας, της ολοκληρωτικής αποδοχής και της ολοκληρωτικής απόρριψης, του εφήμερου και της αιωνιότητας, της γεροντικής έκπτωσης και του θανάτου στοιχειώνει τον ήρωα του βιβλίου, ο οποίος βρίσκεται αντιμέτωπος με παραισθήσεις, παρακρούσεις, φαντάσματα και φαντασιώσεις του παρελθόντος και του παρόντος. Η φευγαλέα ευτυχία που του προσφέρει η νοερή εγγύτητα με τη νεότητα και την ωραιότητα είναι η μόνη ψευδαίσθηση η οποία μπορεί να τον λυτρώσει από τα στοιχειά που τον βασανίζουν.

Στο εξώφυλλο: Suzuki Harunobu, «Two Girls Walking Out on a Windy Day»

Μακέτα: Μαρία Κωνσταντακάκη

ISBN 960-03-1552-3

9 789600

315523